

תורה נביאים וכתובים

תרגום יידיש פון יהואש

תהלים

ערשטער ספר

- א** 1 וויל צו דעם מענטשן וואָס איז ניט געגאַנגען
אין דער עצה פֿון די רשעים.
און אויף דעם וועג פֿון די זינדיקע,
איז ער ניט געשטאַנען,
און אין דער זיצונג פֿון די שפעטער
איז ער ניט געזעסן.
- 2** נײַערט צו דער תורה פֿון גאָט איז זײַן באַגער,
און אָן זײַן תורה טראַכט ער טאָג און נאַכט.
- 3** און ער וועט זײַן ווי אַ בוימ געפֿלאַנצט בײַ בעכּן וואַסער,
וואָס גיט זײַן פֿרוכט אין זײַן צײַט,
און זײַן בלאַט ווערט ניט פֿאַרוועלקט;
און אין אַלץ וואָס ער טוט וועט ער באַגליקן.
- 4** ניט אַזוי זײַנען די רשעים;
נײַערט ווי דער שפּרײַ וואָס אַ ווינט פֿאַריאַגט אים,
- 5** דרום וועלן די רשעים ניט באַשטיין פֿאַרן משפט,
און די זינדיקע אין דער עדה פֿון די צדיקים,
- 6** וואָרום גאָט מערקט דעם וועג פֿון די צדיקים,
און דער וועג פֿון די רשעים וועט אונטערגיין.

- ב** 1 פֶּאָר וואָס רודערן די פֿעלקער,
און די אומות טוען ברומען אומנישט?
2 די מלכים פֿון דער ערד שטעלן זיך אויף,
און די פֿירשטן עצהן זיך אין איינעם
אויף גאָט און אויף זיין געזאַלבטן:
3 לאָמיר צערייסן זייערע בינד,
און אַראָפּוואַרפֿן פֿון אונדז זייערע שטריק.
4 דער וואָס זיצט אין הימל לאַכט,
גאָט טוט שפעטן פֿון זיי.
5 דענצמאָל וועט ער רעדן צו זיי אין זיין פעס,
און אין זיין גרימצאָרן וועט ער זיי דערשרעקן:
6 דאָס האָב איך דאָך אויפֿגעשטעלט מיין מלך
אויף ציון מיין הייליקן באַרג.
7 לאָמיר דערציילן פֿון דער באַשערונג:
גאָט האָט מיר געזאָגט: מיין זון ביסטו,
איך האָב היינט דיך געבאָרן.
8 בעט ביי מיר, און איך וועל געבן פֿעלקער פֿאַר דיין אַרב,
און פֿאַר דיין אייגנטום די עקן פֿון דער ערד.
9 וועסט זיי צעברעכן מיט אַן אייזערנער רוט,
ווי אַ טעפּערגעפֿעס זיי צעפיצלען.
10 און אַצונד, איר מלכים, באַטראַכט,
לאָזט אייך לערנען, איר ריכטער פֿון דער ערד.
11 דינט גאָט מיט מורא,
און שוידערט אין ציטערניש.
12 אַכפּערט מיט לויטערקייט, כדי ער זאָל ניט צערענען,
און איר וועט פֿאַרלירן דעם וועג,
אַז זיין פעס וועט זיך אַנצינדן באַלד;
ווייל איז צו אַלע וואָס שיצן זיך אין אים.

ג 1 אַ מזמור פֿון דָּודן, ווען ער איז אַנטלאָפֿן פֿון זײַן זון אַבְשָׁלומען.

2 גאָט, ווי פֿיל זײַנען מײַנע פֿײַנט!

פֿיל די וואָס שטייען אָן אויף מיר!

3 פֿיל זאָגן אויף מײַן זעל:

ניטאַ פֿאַר אים קיין הילף בײַ גאָט. סְלָה.

4 אָבער דו גאָט ביסט אַ שילד פֿאַר מיר,

מײַן כְּבוֹד און דער דערהײבער פֿון מײַן קאַפּ.

5 מיט מײַן קול טו איך רופֿן צו גאָט,

און ער ענטפֿערט מיר פֿון זײַן הייליקן באַרג. סְלָה.

6 איך לײַג זיך און שלאָף אײַן,

איך וואָך אויף, ווייל גאָט לענט מיך אונטער.

7 איך האָב ניט מורא פֿאַר צענטוויזנטן פֿאַלק,

וואָס האָבן רונד אַרום זיך אָנגעזעצט אויף מיר.

8 שטיי אויף, יהוה, העלף מיך מײַן גאָט,

וואָרום האָסט געשלאָגן אַלע מײַנע פֿײַנט אויף דער באַק,

די צײַן פֿון די רשעים האָסטו צעבראַכן.

9 בײַ גאָט איז די הילף;

זאַל קומען דײַן ברכה אויף דײַן פֿאַלק! סְלָה.

ד 1 פֿאַר דעם געזאַנגמײַסטער, מיט סטרונעשפּיל; אַ מזמור פֿון דָּודן.

2 אַז איך רוף, ענטפֿער מיר, גאָט מײַן גערעכטער;

אין ענגעניש זאָלסטו מיר דערברייטערן;

לײַטזעליק מיך, און הער צו מײַן תּפֿילה.

3 איר מענטשנקינדער, ביז וואַנען

וועט מײַן כְּבוֹד צו שאַנד זײַן,

וועט איר ליב האָבן נישטיקײַט,

וועט איר זוכן ליגן? סְלָה.

4 אָבער זײַט וויסן, אַז גאָט שײַדט אָפּ זײַן פֿרומען,

גאָט וועט הערן אַז איך וועל רופֿן צו אים.

5 ציטערט און איר זאָלט ניט זינדיקן,
באַקלערט אין אייער האַרצן אויף אייער געלעגער,
און ווערט אַנטשוויגן. סָלָה.
6 שלאַכט שלאַכטאַפּפֿער פֿון גערעכטיקייט,
און פֿאַרזיכערט אייך אויף גאָט.

7 פֿיל זאָגן: ווער וועט אונדז ווייזן גוטס?
גאָט, הייב דאָס ליכט פֿון דיין פנים אויף אונדז.
8 האָסט מיר געגעבן מער שְׂמחה אין האַרצן,
ווי בעת זייער תְּבוֹאה און זייער ווייזן זיינען פֿיל.
9 בשלום ווי איך לייג זיך אַזוי שלאָף איך איין,
וואָרום דו גאָט מאַכסט מיך וווינען באַזונדער אין זיכערקייט.

ה 1 פֿאַר דעם געזאַנגמיסטער אויף נחילות; אַ מזמור פֿון דָּוִד.
2 פֿאַרנעם מיינע ווערטער, גאָט.
מערק מיינ זיפֿצעניש.
3 האָרד צום קול פֿון מיינ געשריי, מיינ קיניג און מיינ גאָט,
וואָרום צו דיר טו איך בעטן.

4 יהוה, פֿרימאָרגנס הער צו מיינ קול,
פֿרימאָרגנס טענה איך צו דיר, און קוק אויס.
5 וואָרום ניט אַ גאָט וואָס וויל אומרעכט ביסטו,
ביי דיר קען ניט וויילן קיין שלעכטס.
6 פֿראַלער קענען ניט שטיין פֿאַר דינע אויגן,
האָסט פֿיינט אַלע טוער פֿון אומרעכט.
7 ברענגסט אונטער די וואָס רעדן ליגן;
דעם מאַן פֿון בלוט און באַטרוג פֿאַראַמווערדיקט גאָט.
8 אָבער איך וועל קומען אין דיין הויז דורך דיין גרויס גענאָד,
איך וועל מיך בוקן אין דיין הייליקן טעמפל
צווישן דינע פֿאַרכטער.
9 גאָט, פֿיר מיך אין דיין גערעכטיקייט
פֿון וועגן מיינע לוייערער,
מאָך גלייך דיין וועג פֿאַר מיר.
10 וואָרום ניטאָ אין זייער מויל קיין ריכטיקייט,

זייער אינגעווייד איז אַן אונטערגאַנג,
אַן אַפֿענער קבר איז זייער קעל;
זייער צונג מאַכן זיי גלאַט.

11 פֿאַרמשפט זיי גאַט,

זאַלן זיי פֿאַלן דורך זייערע באַראַטן;
פֿאַרשטויס זיי פֿאַר זייערע פֿיל פֿאַרברעכן,
ווייל זיי האָבן ווידערשפעניקט אַן דיר.

12 און אַלע וואָס שיצן זיך אין דיר, וועלן זיך פֿרייען,
אייביק וועלן זיי זינגען, וואָרום וועסט זיי באַשירעמען,
און די ליבהאַבער פֿון דיין נאָמען
וועלן זיין לוסטיק מיט דיר.

13 וואָרום דו בענטשסט דעם צדיק, גאַט,

ווי אַ פֿאַנצער מיט גוטויליקייט רינגלסטו אים אַרום.

1 פֿאַר דעם געזאַנגמיסטער, מיט סטרונעשפּיל, אויף שמינית;
אַ מזמור פֿון דודן.

2 ניט אין דיין פעס זאַלסטו מיך מוסרן, גאַט,

און ניט אין דיין גרימצאָרן זאַלסטו מיך שטראַפֿן.

3 לייטזעליק מיך, גאַט, וואָרום איך ווער פֿאַרשניטן,

הייל מיך, גאַט, וואָרום מיינע ביינער זיינען דערשראָקן,

4 און מיינ זעל איז דערשראָקן זייער,

און דו גאַט, ביז וואָנען?

5 קער זיך אום, גאַט, דערלייז מיינ זעל,

העלף מיך פֿון וועגן דיין גענאָד.

6 וואָרום ניטאָ אין טויט דיין דערמאָנונג,

אין אונטערערד ווער וועט דיך לויבן?

7 איך בין מיד פֿון מיינ זיפֿצן,

איך באַוואַש אַלע נאַכט מיינ געלעגער,

איך מאַך צעגייין אין מיינע טרערן מיינ בעט.

8 מאַט געוואָרן פֿון קומער איז מיינ אויג,

אַלט געוואָרן פֿון וועגן אַלע מיינע פֿיינט.

9 קערט אייך אַפֿ פֿון מיר, אַלע טוער פֿון אומרעכט,

וואָרום גאַט האָט געהערט דעם קול פֿון מיינ געוויין.

10 גאַט האָט געהערט מיינ געבעט,

גאָט נעמט אָן מײַן תּפֿילה.
11 פֿאַרשעמט און דערשראָקן זייער
 וועלן ווערן אַלע מײַנע פֿײַנט;
 זיי וועלן אָפּטרעטן פֿאַרשעמט אין אַ רגע.

ז 1 אַ שגֿעוון פֿון דוֹדן, וואָס ער האָט געזונגען צו גאָט פֿון וועגן
 פּוש דעם בנימינער.

2 יהוה מײַן גאָט, אין דיר האָב איך מיך געשיצט,
 העלף מיך פֿון אַלע מײַנע נאַכיאָגער, און זיי מיך מציל,
3 מע זאָל ניט פֿאַרצוקן ווי אַ לייב מײַן זעל,
 צערײַסן, און קײנער זאָל ניט מציל זײַן.

4 יהוה מײַן גאָט, אויב איך האָב אַזוי וואָס געטאָן,
 אויב אומרעכט איז דאָ אין מײַנע הענט,
5 אויב איך האָב געטאָן בײַז מײַן גוטן פֿרײַנט,
 אָדער באַרויבט צו מאָל מײַן אומזיסטיקן פֿײַנט,
6 זאָל דער שונא מיך נאַכיאָגן און דערגרייכן,
 און טרעטן צו דער ערד מײַן לעבן,
 און מײַן כּבֿוד אין שטויב לײַגן.
 סָלָה.

7 שטיי אויף, גאָט, אין דײַן כּעס,
 דערהייב דײַך אין גרימצאָרן קעגן מײַנע פֿײַנט,
 און דערוועק פֿאַר מיר דעם משפט וואָס דו האָסט אָנגעזאָגט.
8 און ווי די עדה פֿון די פֿעלקער דײַך רינגלט אַרום,
 קער זיך אום איבער איר צו דער הייך.

9 גאָט, וואָס משפטסט די פֿעלקער, משפט מיך, גאָט,
 לויט מײַן גערעכטיקייט און לויט מײַן ערלעכקייט אין מיר.
10 זאָל שוין זיך עקן דאָס בײַז פֿון די רשעים,
 און דו זאָלסט אויפֿריכטן דעם צדיק;
 וואָרום דו פֿרווסט די הערצער און נירן,
 גאָט דו גערעכטער.

11 מײַן באַשיץ איז אויף גאָט;
 ער העלפֿט די רעכטפֿאַרטיקע הערצער.

12 גאָט איז אַ גערעכטער ריכטער,
און אַ צערנדיקער גאָט אַלע טאָג.

13 פֿאַר וואָר, ער שלייפֿט נאָכאַנאַנד זיין שווערד,
ער שפּאַנט זיין בויגן און שטעלט אים אָן.

14 און ער גרייט זיך אָן געצייג פֿון טויט,
ער מאַכט ברענעדיק שאַרף זיינע פֿיילן.

15 זע, ער אַנטפֿאַנגט אומרעכט,

און ער טראָגט אומגליק, און געבערט ליגן.

16 ער גראַבט אַ גרוב און הוילט זי אויס,

און פֿאַלט אין דעם אָפּגרונט וואָס ער מאַכט,

17 זיין אומרעכט וועט זיך אומקערן אויף זיין קאָפּ,
און אויף זיין שאַרבן וועט נידערן זיין פֿאַרברעך.

18 איך וועל לויבן גאָט לויט זיין גערעכטיקייט,

און באַזינגען דעם נאָמען פֿון גאָט דעם אויבערשטן.

ח **1** פֿאַר דעם געזאַנגמיסטער, אויף גתית; אַ מזמור פֿון דָוִד.
2 גאָט אונדזער האָר,

ווי פּראַכטיק איז דיין נאָמען אויף דער גאַנצער ערד,
אַז דער לויב פֿון דיין גלאַנץ איז איבער די הימלען!

3 פֿון דעם מויל פֿון עופֿעלעך און זויגעדיקע

האַסטו באַפֿעסטיקט דיין מאַכט;

פֿון וועגן דייע פֿיינט –

פֿדי שטיל צו מאַכן דעם שונא און ראַכענעמער.

4 אַז איך זע די הימלען, דאָס ווערק פֿון דייע פֿינגער,

די לבנה און שטערן וואָס דו האַסט אויפֿגעשטעלט –

5 וואָס איז אַ מענטש, אַז דו זאָלסט אים געדענקען?

און אַ מענטשנקינד, אַז דו זאָלסט אים דערמאָנען?

6 וואָרום האַסט אים געמאַכט שיר ניט מינער פֿון גאָט,

און מיט פֿבֿוד און שיינקייט באַקריינסטו אים.

7 מאַכסט אים געוועלטיקן איבער די ווערק פֿון דייע הענט,

אַלצדינג האַסטו געלייגט אונטער זיינע פֿיס;

8 שאַף און רינדער אַלע,

און אַפֿילו חיות פֿון פֿעלד;
9 דעם פֿויגל פֿון הימל, און די פֿישן פֿון ים –
 וואָס נאָר עס ציט דורך די שטעגן פֿון ימען.

10 גאָט אונדזער האָר,
 ווי פֿראַכטיק איז דיין נאָמען אויף דער גאַנצער ערד!

- ט** **1** פֿאַר דעם געזאַנגמיסטער, אויף מות-לבֿן; אַ מזמור פֿון דָּוִד.
2 איך וועל לויבן גאָט מיט מיין גאַנצן האַרצן,
 איך וועל דערציילן אַלע דיִינע ווונדער.
3 איך וועל זיך פֿרייען און לוסטיק זיין מיט דיר,
 איך וועל באַזינגען דיין נאָמען, דו העכסטער;
4 ווען מײַנע פֿיינט קערן זיך אַהינטער,
 ווערן געשטרויכלט און גייען אונטער פֿאַר דיר,
5 וואָרום האָסט געטאָן מיין משפט און מיין רעכט,
 האָסט זיך געזעצט אויפֿן טראָן, דו ריכטער גערעכטער.
6 האָסט אָנגעשריען אויף די פֿעלקער,
 האָסט אונטערגעבראַכט דעם רָשע,
 זייער נאָמען האָסטו אויסגעמעקט
 אויף אייביק און שטענדיק.
7 דו פֿיינט, פֿאַרלענדט זיינען די חורבֿות אויף תּמיד;
 און שטעט האָסטו אויסגעריסן,
 זייער זכר איז אונטערגעגאַנגען,
8 אָבער גאָט וועט אייביק בלייבן,
 ער שטעלט אויף צום משפט זיין טראָן;
9 און ער וועט משפטן די וועלט מיט גערעכטיקייט,
 ער וועט דן זיין די פֿעלקער מיט יושר.
10 און גאָט וועט זיין אַ פֿעסטונג דעם געדריקטן,
 אַ פֿעסטונג אין צייטן פֿון נויט.
11 און פֿאַרזיכערן וועלן זיך אויף דיר די וואָס קענען דיין נאָמען,
 וואָרום דו פֿאַרלאַזט ניט די וואָס זוכן דיך, גאָט.
12 זינגט צו גאָט, באַווינער פֿון ציון,
 דערציילט צווישן די פֿעלקער זיינע מעשים.

13 וואָרום דער אויפֿמאַנער פֿון בלוט געדענקט זיי, ער פֿאַרגעסט ניט דאָס געשריי פֿון די פֿאַרליטענע.

14 לייטזעליק מיך, גאָט, זע מיין פיין פֿון מיינע פֿיינט, מיין דערהייבער פֿון די טויערן פֿון טויט;
15 כדי איך זאל דערציילן אַל דיין לויב, אין די טויערן פֿון טאַכטער ציון מיך פֿרייען מיט דיין הילף.

16 איינגעזונקען זיינען די פֿעלקער, אין דער גרוב וואָס זיי האָבן געמאַכט, אין דער נעץ וואָס זיי האָבן באַהאַלטן איז באַצווונגען זייער פֿוס.
17 גאָט איז באַוווסט געוואָרן, ער האָט אַ משפט געטאָן – אין דעם ווערק פֿון זיינע הענט איז געשטרויכלט געוואָרן דער רשע. הגיון סְלָה.

18 די רשעים וועלן אַנקומען אין אונטערערד – אַלע פֿעלקער וואָס פֿאַרגעסן אָן גאָט.
19 וואָרום ניט שטענדיק וועט פֿאַרגעסן זיין דער אַביון, די האַפֿענונג פֿון די אַרימע וועט ניט פֿאַרלאָרן זיין אויף אייביק.
20 שטיי אויף, גאָט, זאל דער מענטש ניט פֿאַרשייט זיין, זאלן געמשפט ווערן די פֿעלקער פֿאַר דיר.
21 טו, גאָט, אַ מורא אויף זיי; זאלן וויסן די פֿעלקער אַז זיי זיינען נאָר מענטשן. סְלָה.

1 פֿאַר וואָס, גאָט, שטייסטו פֿון דער ווייטן, פֿאַרהוילסטו זיך אין צייטן פֿון נויט?
2 מיט גאווה פֿון רשע יאָגט מען דעם אַרימאָן; זאלן זיי געכאַפט ווערן אין די פֿלענער וואָס זיי האָבן אויסגעקלערט!
3 וואָרום דער רשע פֿראַלט אין דער תּאוּוה פֿון זיין זעל, און דער גייציקער רימט זיך: ער שפּאַט פֿון גאָט.
4 דער רשע זאָגט אין דעם שטאַלץ פֿון זיין פֿנים: מע מאַנט ניט; „ניטאָ קיין גאָט“, זיינען אַלע זיינע טראַכטונגען.

- 5** זײַנע וועגן באַגליקן צו יעטוועדער צײַט,
ווייט איבער אים זײַנען דיײַנע משפּטים;
אַלע זײַנע פֿײַנט – ער בלאַזט אויף זײ.
- 6** ער זאָגט אין זײַן האַרצן: איך וועל ניט אומפֿאַלן,
אויף דורך-דורות ניט זײַן אין קײן בײַז.
- 7** מיט קללות איז פֿול זײַן מויל, און מיט באַטרוג און דריקונג,
אונטער זײַן צונג איז אומרעכט און פֿאַרברעכן.
- 8** ער זיצט אין לױער פֿון די געהעפֿטן,
אין פֿאַרבאָרגענישן הרגעט ער דעם אומשולדיקן;
זײַנע אויגן לאַקערן אויפֿן אומגליקלעכן.
- 9** ער לױערט אין פֿאַרבאָרגעניש ווי אַ לײב אין זײַן צודעק,
ער לױערט צו כאַפֿן דעם אָרימאַן;
ער כאַפּט דעם אָרימאַן, אַז ער ציט אים אין זײַן נעץ.
- 10** ער דריקט זיך, ער בײַגט זיך,
ביז די אומגליקלעכע פֿאַלן אין זײַנע קלױען.
- 11** ער זאָגט אין זײַן האַרצן: פֿאַרגעסן האָט גאָט;
ער האָט פֿאַרבאָרגן זײַן פֿנים, ער וועט אויף אײַביק ניט זען.
- 12** שטיי אויף יהוה, גאָט, הײב אויף דײַן האַנט,
זאַלסט ניט פֿאַרגעסן די געדריקטע.
- 13** פֿאַר וואָס לעסטערט דער רֶשַׁע גאָט,
זאָגט אין זײַן האַרצן: דו מאַנסט ניט?
- 14** דו האָסט געזען; וואָרום דו קוקסט צו לײד און קומער,
כדי זײ צו פֿאַרגלעטן מיט דײַן האַנט.
- 15** אויף דיר פֿאַרלאַזט זיך דער אומגליקלעכער,
דעם עלנדיגן ביסט דו געווען אַ העלפֿער.
צעברעך דעם אָרעם פֿון דעם רֶשַׁע,
און בײַם שלעכטן זאַלסטו זוכן זײַן בײַז
ביז וועסט מער ניט געפֿינען.
- 16** גאָט איז אַ מלך אײַביק און שטענדיק,
די פֿעלקער גײען אונטער פֿון זײַן לאַנד.
- 17** דאָס קרעכצן פֿון די פֿאַרליטענע האָסטו צוגעהערט, גאָט;
פֿעסטיקסט זײער האַרץ, נײַגסט צו דײַן אויער;
18 צו טאָן רעכט דעם יתום און דעם געדריקטן;
אַז קײן מענטש פֿון דער ערד זאַל מער ניט שרעקן.

- יא** 1 פֶּאָר דעם געזאַנגמיסטער, פֿון דָּוִד. אין גאָט טו איך מיך שיצן; ווי קענט איר זאָגן צו מיין זעל: „אַנטלויף! צו אייער באַרג, איר פֿויגלען?“
- 2 וואָרום זע, די רשעים שפּאַנען דעם בויגן, זיי האָבן אָנגעשטעלט זייער פֿייל אויפֿן שטריקל, צו שיסן אין דער פֿינצטער די רעכטפֿאַרטיקע הערצער
- 3 אַז די גרונטזיילן ווערן צעשטערט, דער צדיק וואָס האָט אויפֿגעטאָן?
- 4 גאָט איז אין זיין הייליקן טעמפל, גאָט – זיין טראָן איז אין הימל; זיינע אויגן זעען, זיינע ברעמען פֿרווון די מענטשנקינדער.
- 5 גאָט פֿרוווט דעם צדיק און דעם רשע, און דעם וואָס האָט ליב רויב, האָט פֿיינט זיין זעל.
- 6 ער וועט מאַכן רעגענען אויף די רשעים קוילן, פֿייער, און שוועבל; און אַ ברענעדיקער ווינט איז זייער צוגעטיילטער פֿוס.
- 7 וואָרום גערעכט איז גאָט, גערעכטיקייט האָט ער ליב; די רעכטפֿאַרטיקע וועלן זען זיין פנים.

- יב** 1 פֶּאָר דעם געזאַנגמיסטער, אויף שמינית; אַ מזמור פֿון דָּוִד. 2 העלף, גאָט, וואָרום געענדיקט האָבן זיך די פֿרומע, וואָרום אויסגעגאַנגען זיינען די געטרייע פֿון די מענטשנקינדער.
- 3 פֿאַלש רעדן זיי איינער מיטן אַנדערן, מיט אַ גלאַטער ליפּ, מיט אַ צווייקן האַרצן רעדן זיי.
- 4 גאָט זאַל פֿאַרשניידן אַלע גלאַטע ליפּן, די צונג וואָס רעדט גרויס!
- 5 די וואָס זאָגן: מיט אונדזער צונג זיינען מיר שטאַרק, אונדזערע ליפּן זיינען מיט אונדז, ווער איז אונדז אַ האַר?

6 פֿון וועגן דער באַרויבונג פֿון די אָרימע,
פֿון וועגן דעם קרעכצן פֿון די באַדערפֿטיקע,
אַצונד וועל איך אויפֿשטיין,
זאָגט גאָט;
איך וועל באַשערן מיט הילף
דעם וואָס מע בלאַזט אויף אים.

7 די ווערטער פֿון גאָט זיינען ריינע ווערטער,
זילבער געשמאַלצן אין אַ טיגל אויף דער ערד,
זיבן מאָל געלייטערט.

8 דו גאָט וועסט זיי היטן,
וועסט זיי אייביק באַהיטן פֿון דאַזיקן דור.
9 אומעטום גייען אום די רשעים,
ווען געמיינקייט ווערט דערהויבן ביי די מענטשנקינדער.

יג 1 פֿאַר דעם געזאַנגמייסטער; אַ מזמור פֿון דָּוִד.
2 ביז וואַנען, גאָט, וועסטו מיך תמיד פֿאַרגעסן?
ביז וואַנען וועסטו פֿאַרבאָרגן דיין פנים פֿון מיר?
3 ביז וואַנען וועל איך האַלטן עצות ביי זיך,
מיט קומער אין מיין האַרצן דורכן טאָג?
ביז וואַנען וועט מיין פֿיינט זיך דערהייבן אויף מיר?
4 קוק-צו, ענטפֿער מיר, יהוה מיין גאָט,
דערלייכט מייןע אויגן, איך זאָל ניט איינשלאָפֿן צום טויט;
5 מיין פֿיינט זאָל ניט זאָגן:
איך בין אים בייגעקומען;
מייןע שוֹנאים זאָלן זיך ניט פֿרייען,
אַז איך וועל אומפֿאַלן.

6 אַבער איך פֿאַרזיכער מיך אויף דיין חֶסֶד;
מיין האַרץ וועט זיך פֿרייען מיט דיין הילף;
איך וועל זינגען צו גאָט,
וואָס ער האָט מיר גוטס געטאָן.

- יד** 1 פֶּאָר דעם געזאַנגמיסטער; פֿון דָּוִד.
 דער נידערטרעכטיקער זאָגט אין זײַן האַרצן: נײַטאָ קײן גאָט!
 פֶּאַרדאַרבן זײַנען זײ, אומווערדיק באַגײען זײ זיך,
 קײנער טוט נײַט קײן גוטס.
 2 גאָט האָט פֿון הימל געלוגט אויף די מענטשנקינדער,
 צו זען אויב פֶּאַראַן אַ פֶּאַרשטאַנדיקער וואָס זוכט גאָט.
 3 אײַטלעכער אײַז אָפּגעקערט, אַלע זײַנען זײ פֶּאַרדאַרבן,
 קײנער טוט נײַט קײן גוטס, נײַט צו מאַל אײַנער.
 4 פֶּאַר וואָר, דערשפּירן וועלן אַלע טוער פֿון אומרעכט,
 די וואָס עסן מײַן פֶּאַלק ווי מע עסט ברויט,
 די וואָס רופֿן נײַט גאָט.
 5 אַן אַנגסטן זײ אין אַנגסט,
 וואָרום גאָט אײַז מיט דעם גערעכטן דור.
 6 די טראַכטונג פֿון אַרימאָן מאַכט איר צו שאַנד,
 אָבער גאָט אײַז זײַן באַשיצונג.
 7 ווען קומט פֿון ציון די ישועה פֿון ישׂראל!
 ווען גאָט קערט אום די געפֿאַנגענשאַפֿט פֿון זײַן פֶּאַלק,
 וועט לוסטיק זײַן יעקב, וועט זיך פֿרײען ישׂראל.

- טו** 1 אַ מזמור פֿון דָּוִד.
 גאָט, ווער קען ווײַנען אין דײַן געצעלט?
 ווער קען רוען אויף דײַן הייליקן באַרג?
 2 דער וואָס גײט ערלעך און טוט גערעכטיקײט,
 און רעדט אמת אין זײַן האַרצן;
 3 נײַט געטראָגן קײן רכילות אויף זײַן צונג,
 נײַט געטאַן זײַן חבֿר קײן רעה,
 און נײַט פֶּאַרליטן קײן שאַנד אויף זײַן נאָנטן;
 4 דער נבֿזה אײַז פֶּאַראַכט אין זײַנע אויגן,
 און די גאָטספֿאַרכטיקע גיט ער כּבֿוד;
 ער האָט געשוואָרן זיך צום בײַזן, און ענדערט נײַט;
 5 זײַן געלט האָט ער נײַט געגעבן אויף צינדזן,

און שוחד קעגן אַן אומשולדיקן ניט גענומען;
דער וואָס טוט דאָס וועט קיין מאָל ניט אומפֿאַלן.

טז 1 אַ מַכְתָּם פֿון דָּוִד.

באַהיט מיך, גאָט,

וואָרום איך האָב מיך באַשיצט אין דיר.

2 האָסט געזאָגט צו גאָט: מײַן האַר ביסטו,

מײַן גוטס איז בלויז בײַ דיר.

3 די הייליקע וואָס זײַנען אויף דער ערד,

זיי זײַנען די פֿירשטן וואָס אַל מײַן באַגער איז צו זיי.

4 זאַלן מערן זייערע געצן די וואָס אײַלן צו אַן אַנדערן; איך וועל ניט

גיסן זייערע גיסאַפֿפֿער פֿון בלוט,

און ניט נעמען זייערע נעמען אויף מײַנע ליפֿן.

5 גאָט איז מײַן באַשערטער טײל און מײַן בעכער;

דו האַלטסט אויף מײַן גורל.

6 חלקים זײַנען מיר צוגעפֿאַלן ליבלעכע,

יָ, אַ שײַנע נחלה איז מיר אָנגעקומען.

7 איך לויב גאָט, וואָס ער האָט מיר געראַטן,

יָ, אין די נעכט האָבן מיך מײַנע נירן געלערנט.

8 איך האַלט גאָט פֿאַר מיר תּמיד,

וואָרום אַז ער איז בײַ מײַן רעכטער האַנט, וועל איך ניט אומפֿאַלן.

9 דרום איז פֿריילעך מײַן האַרץ, און לוסטיק מײַן זעל,

אויך מײַן לײב רוט אין זיכערקײט.

10 וואָרום וועסט ניט איבערלאָזן מײַן זעל צו דער אונטערערד,

וועסט ניט לאָזן דײַן פֿרומען זען די גרוב.

11 וועסט מיך מאַכן וויסן דעם וועג פֿון לעבן;

אַ זעטיקײט פֿון פֿריידן איז פֿאַר דײַן פנים,

תּענוגים אין דײַן רעכטער האַנט אייביק.

יז 1 אַ תּפִּילה פֿון דָּוִד.

הער צו, גאָט, גערעכטיקײט,

האַרץ צו מײַן געשרײַ,

- פֶּאָרְנֵעַם מִיַּיִן תִּפְּיֵלָה פֶּוֹן לִיפֹן אָן פֶּאָלְשִׁקִיִּט.
- 2** פֶּוֹן פֶּאָר דִּיר זָאָל מִיַּיִן מִשְׁפֵּט אַרְוִיסְגִיִּין,
דִּיִּנֵּעַ אוֹיגֵן זָאָלֵן זַעֵן דִּי רִיכְטִיקִיִּט.
- 3** הָאָסֵט גַּעֲפֵרוּוֹט מִיַּיִן הָאָרֶץ,
הָאָסֵט נֶאָכְגַּעֲזוּכֵט בִּי נֶאָכֵט,
הָאָסֵט מִיֶּךְ גַּעֲלִיִּטְעֵרֵט, און נִיט גַּעֲפֹנֵעֵן
אִיךְ זָאָל טֵרֶאָכֵטֵן וואָס דָּאָרף נִיט אַרִיבֵּעֵר מִיַּיִן מוּיֵל.
- 4** אִין מַעֲשִׂים פֶּוֹן מַעֲנִטְשֵׁן,
הָאָב אִיךְ, לִוִּטֵן וואָרֵט פֶּוֹן דִּיִּנֵּעַ לִיפֹן,
מִיֶּךְ גַּעֲהִיט פֶּוֹן דִּי וועגן פֶּוֹן דַּעַם פֶּאָרְשִׁיִּטֵן.
- 5** מִיַּיִנֵּעַ טֵרִיט הָאָבֵן זִיךְ גַּעֲהָאָלֵטֵן אָן דִּיִּנֵּעַ שְׁטַעֲגֵן,
נִיט אוֹיסְגַּעֲגִלִּטְשֵׁט הָאָבֵן זִיךְ מִיַּיִנֵּעַ פֶּיִס.
- 6** אִיךְ הָאָב דִּיךְ גַּעֲרוּפֹן, וואָרום דו וועסט מיר ענטפֿערן, גאָט;
נִיג דִּיִּין אוֹיעֵר צו מִיר, הַעֵר צו מִיַּיִן וואָרֵט.
- 7** מֶאָךְ וואָס שִׁיִּצֵן זִיךְ פֶּוֹן אָנְפֶּאָלֵעֵר חֲסָדִים, דו וואָס הַעֲלֶפֶסֵט
דִּי וואָס שִׁיִּצֵן זִיךְ פֶּוֹן אָנְפֶּאָלֵעֵר אִין דִּיִּין רַעֲכֵטֵעֵר הָאָנֵט.
- 8** הִיט מִיֶּךְ ווי אַ שוואַרצֶאָפֶּל פֶּוֹן אוֹיג,
אִין שְׂאָטֵן פֶּוֹן דִּיִּנֵּעַ פֶּלִיגֶלֶען זָאָלֵסטוּ מִיֶּךְ פֶּאָרְבֶּאָרְגֵן
- 9** פֶּוֹן דִּי רִשְׁעִים וואָס באַרוֹיבֵן מִיֶּךְ,
מִיַּיִנֵּעַ שְׁוֹנֵאִים אום לַעֲבֹן וואָס רִינְגֶלֶען מִיֶּךְ אַרום.
- 10** זִיעֵר פֶּעֵט הָאָרֶץ הָאָבֵן זִי פֶּאָרְשֶׁלֶּאָסֵן,
מִיט זִיעֵר מוּיֵל רַעֲדֵן זִי הָאָפֶּעֲרֵדִיק.
- 11** אוֹיף אונדזער טֵרִיט הָאָבֵן זִי אַצוֹנֵד אונדז אַרומגַעֲרִינְגֶלֶט,
זִיעֵרֵעַ אוֹיגֵן שְׁטַעֲלֵן זִי אָן אונדז צו נִיגֵן צו דַּעֲרַ עֵרֵד.
- 12** עֵר אִיז גַּעֲגִלִּיכֵן צו אַ לִיב וואָס גִּלוֹסֵט צו פֶּאָרְצוֹקֵן,
און צו אַ יונגֶלִיב וואָס זִיצֵט אִין פֶּאָרְבֶּאָרְגַּעֲנִישֵׁן.
- 13** שְׁטִי אוֹיף, גאָט, גִּי אִים אַקַּעֲגֵן, וואָרף אִים אַנִידֵּעֵר,
מֶאָךְ אַנטֵרִינֵעֵן מִיַּיִן זַעֵל פֶּוֹן דַּעַם רִשְׁעֵ מִיט דִּיִּין שווערד,
- 14** פֶּוֹן מַעֲנִטְשֵׁן, גאָט, מִיט דִּיִּין הָאָנֵט –
פֶּוֹן מַעֲנִטְשֵׁן פֶּוֹן דַּעֲרַ וועלט, וואָס זִיעֵר חֶלֶק אִיז בִּיִּים לַעֲבֹן,
און מִיט דִּיִּין שְׂאָץ פֶּילֶסֵטוּ אָן זִיעֵר בּוּיֶךְ;
זאַט זִינֵעֵן זִיעֵרֵעַ קִינְדֵּעֵר,
און זִי לֶאָזֵן זִיעֵר שְׁפֵעַ צו זִיעֵרֵעַ יונגע.

15 איך אָבער וועל זען דיין פנים אין גערעכטיקייט, איך וועל מיך זעטן אויפֿן וואָר מיט דיין געשטאַלט.

יח 1 פֿאַר דעם געזאַנגמיסטער; פֿון דעם קנעכט פֿון גאָט, פֿון דָוִד, וואָס האָט גערעדט צו גאָט די ווערטער פֿון דעם דאָזיקן געזאַנג אין דעם טאָג וואָס גאָט האָט אים מציל געווען פֿון דער האַנט פֿון אַלע זיינע פֿיינט, און פֿון דער מאַכט פֿון שאָולן. **2** און ער האָט געזאָגט:

איך האָב דיך ליב, יהוה מיין שטאַרקייט;
3 גאָט איז מיין פֿעלדז און מיין פֿעסטונג, און דער וואָס מאַכט מיך אַנטרינען.
 מיין גאָט איז מיין פֿעלדז וואָס איך שיץ מיך אין אים, מיין שילד און דער האָרן פֿון מיין הילף, מיין טורעם.
4 איך רוף: געלויבט איז יהוה!
 און פֿון מינע פֿיינט ווער איך געהאַלפֿן.

5 אַרומגערינגלט האָבן מיך שטריק פֿון טויט, און טייכן פֿון אונטערגאַנג האָבן מיך געשראַקן.
6 שטריק פֿון אונטערערד האָבן מיך אַרומגעקניפט, אַקעגנגעקומען זיינען מיר נעצן פֿון טויט.
7 האָב איך אין מיין נויט גערופֿן צו יהוה, און צו מיין גאָט האָב איך געשריען;
 האָט ער געהערט פֿון זיין טעמפל מיין קול, און מיין געשריי פֿאַר אים איז געקומען אין זיינע אויערן.
8 און געשאַקלט און געוואַקלט האָט זיך די ערד, און די גרונטפֿעסטן פֿון די בערג האָבן געציטערט; זיך געשאַקלט, ווייל ער האָט געצערנט.
9 אַ רויך איז אויפֿגעגאַנגען אין זיין נאַז, און פֿון זיין מויל האָט אַ פֿייער פֿאַרצערט; קוילן האָבן געברענט פֿון אים.
10 און ער האָט גענייגט דעם הימל און גענידערט, מיט אַ נעבל אונטער זיינע פֿיס.
11 און ער איז געריטן אויף אַ כּרובֿ און געפֿלויגן,

- און געשוועבט אויף פֿליגלען פֿון ווינט.
12 ער האָט געמאַכט פֿינצטערניש זיין באַהעלטעניש,
 זיין ביידל אַרום אים –
 אַ חושך פֿון וואַסערן, וואַלקנס געדיכטע.
13 פֿון דעם שימער פֿאַר אים זיינען זיינע וואַלקנס צעגאַנגען
 אין האַגל און פֿייערקוילן.
14 און געדונערט אין הימל האָט גאָט,
 און דער העכסטער האָט אַרויסגעלאָזט זיין קול,
 מיט האַגל און פֿייערקוילן.
15 און ער האָט אַרויסגעשיקט זיינע פֿיילן און זיי צעשפּרייט,
 און בליצן געשאָסן, און זיי פֿאַרטומלט.
16 און די גראַבנס פֿון וואַסערן האָבן זיך באַוויזן,
 און די גרונטפֿעסטן פֿון דער וועלט זיינען אַנטפלעקט געוואָרן,
 פֿון דיין אָנגעשריי, גאָט,
 פֿון דעם אַטעמבלאָז פֿון דיין נאָז.
- 17** ער האָט אויסגעשטרעקט פֿון דער הייך און מיך גענומען,
 מיך אַרויסגעצויגן פֿון וואַסערן גרויסע.
18 ער האָט מיך מציל געווען פֿון מיין מאַכטיקן פֿיינט,
 און פֿון מיין שוֹנאים, ווען זיי זיינען געווען שטאַרקער פֿון מיר.
19 זיי זיינען מיר אַקעגנגעקומען אין טאָג פֿון מיין בראַך,
 אָבער גאָט איז מיר צום אָנלען געווען.
20 און ער האָט מיך אַרויסגעפֿירט אין דערברייטערניש,
 מיך אַרויסגעצויגן, ווייל ער האָט מיך באַגערט.
21 גאָט האָט מיר פֿאַרגאַלטן לויט מיין גערעכטיקייט,
 לויט דער ריינקייט פֿון מיין הענט האָט ער מיר אומגעקערט.
22 וואַרום איך האָב געהיט די וועגן פֿון יהוה,
 און ניט פֿאַרבראַכן אַקעגן מיין גאָט.
23 וואַרום אַלע זיינע געזעצן זיינען פֿאַר מיר,
 און זיינע חוקים טו איך ניט אָפּ פֿון מיר.
24 און איך בין געווען צו אים גאַנץ,
 און האָב מיך געהיט פֿון מיין זינדיקייט.
25 דרום האָט מיר גאָט אומגעקערט לויט מיין גערעכטיקייט,
 לויט דער ריינקייט פֿון מיין הענט פֿאַר זיינע אויגן.

- 26** מיט דעם גענאָדיקן ווייזטו זיך גענאָדיק,
מיט דעם ערלעכן מאַן ווייזטו זיך ערלעך.
- 27** מיט דעם ריינעם ווייזטו זיך ריין,
און מיט דעם קרומען ווייזטו זיך פֿאַרדרייט.
- 28** וואָרום דאָס אַרימע פֿאַלק טוסטו העלפֿן,
און הויכע אויגן דערנידערסטו.
- 29** וואָרום דו מאַכסט לייכטן מיין ליכט;
יהוה מיין גאָט באַשיינט מיין פֿינצטערניש.
- 30** וואָרום מיט דיר לויף איך קעגן אַ מחנה,
און מיט מיין גאָט שפּרינג איך אַ מויער אַריבער.
- 31** גאָט – זיין וועג איז גאַנץ;
דאָס וואָרט פֿון יהוה איז געלייטערט;
ער איז אַ שילד פֿאַר אַלע וואָס שיצן זיך אין אים.
- 32** וואָרום ווער איז גאָט אויסער יהוה?
און ווער אַ פֿעלדז אַחוץ אונדזער גאָט?
- 33** דער גאָט וואָס באַגורט מיך מיט שטאַרקייט,
און מאַכט גלייך מיין וועג.
- 34** ער מאַכט מייןע פֿיס גלייך ווי די הינדן,
און אויף מייןע הייכן טוט ער מיך שטעלן.
- 35** ער לערנט מייןע הענט צו מלחמה,
און אַ קופּערנעם בויגן בייגן אַראָפּ מייןע אַרעמס.
- 36** און האָסט מיר געגעבן דעם שילד פֿון דיין הילף,
און דיין רעכטע האַנט לענט מיך אונטער,
און דיין מילדקייט טוט מיך גרייסן.
- 37** האָסט דערברייטערט מיין טריט אונטער מיר,
און ניט אויסגעגליטשט האַבן זיך מייןע קנעכלעך.
- 38** איך האָב געיאָגט מייןע פֿיינט און זיי דערגרייכט,
און זיך ניט אומגעקערט ביז איך האָב זיי פֿאַרלענדט.
- 39** איך האָב זיי צעהאַקט, אַז זיי קענען ניט אויפֿשטיין;
זיי זיינען געפֿאַלן אונטער מייןע פֿיס.
- 40** און האָסט מיך באַגורט מיט שטאַרקייט פֿאַר מלחמה,
האַסט געבייגט מייןע קעגנשטייער אונטער מיר.
- 41** און מייןע פֿיינט האָסטו געמאַכט מיטן נאַקן צו מיר,
און מייןע שָׁוֹנאים, זיי האָבן איך פֿאַרשניטן.
- 42** זיי האָבן געשריען, און קיין העלפֿער איז ניט געווען,

צו גאָט – און ער האָט זיי ניט געענטפֿערט.
43 און איך האָב זיי צעריבן ווי שטויב פֿאַרן ווינט,
 ווי גאָסנקויט זיי אַרויסגעוואָרפֿן.
44 האָסט מיך געמאַכט אַנטרינען פֿון די קריג פֿון פֿאַלק,
 האָסט מיך געמאַכט פֿאַר דעם קאַפֿ פֿון די אומות;
 אַ פֿאַלק וואָס איך קען ניט טוט מיר דינען,
45 פֿון הערן מיטן אויער געהאַרכן זיי מיר;
 די קינדער פֿון פֿרעמדן גייען איין פֿאַר מיר.
46 די קינדער פֿון דעם פֿרעמדן ווערן פֿאַרוועלקט,
 און זיי קומען ציטערנדיק אַרויס פֿון זייערע פֿעסטונגען.

47 עס לעבט יהוה, און געלויבט איז מיין פֿעלדז,
 און דערהויבן איז דער גאָט פֿון מיין הילף;
48 דער גאָט וואָס גיט מיר נקמות
 און אונטערטעניקט די אומות אונטער מיר.
49 ער מאַכט מיך אַנטרינען פֿון מיינע פֿיינט;
 יא, איבער מיינע קעגנשטייער דערהייבסטו מיר,
 פֿון דעם רויבמענטשן ביסטו מיר מציל.
50 דרום לויב איך דיר, גאָט, צווישן די פֿעלקער,
 און צו דיין נאָמען טו איך זינגען.
51 ער גרייסט די ישועות פֿון זיין מלך,
 און ער טוט חסד מיט זיין געזאַלבטן,
 מיט דודן און מיט זיין זאָמען ביז אייביק.

יט 1 פֿאַר דעם געזאַנגמיסטער; אַ מזמור פֿון דודן.
2 די הימלען דערציילן דעם כְּבוֹד פֿון גאָט,
 און די ווערק פֿון זיינע הענט זאָגט דער הימלוועלב אָן.
3 אַ טאָג צו אַ טאָג רעדט אַ וואָרט,
 און אַ נאַכט צו אַ נאַכט גיט צו וויסן,
4 ניטאָ אַ וואָרט און ניטאָ קיין געשעענישן,
 וווּ זייער ווידער-קול ווערט ניט געהערט;
5 איבער דער גאַנצער ערד גייט אַרויס זייער קלאַנג,
 און ביז עק וועלט זייערע רייד.
 פֿאַר דער זון האָט ער געמאַכט אַ געצעלט אין זיי;

- 6 און ער גייט אַרויס ווי אַ חתן פֿון זײַן קאַמער.
 ער פֿרייט זיך ווי אַ גבור צו לויפֿן דעם וועג.
- 7 פֿון עק פֿון די הימלען איז זײַן אויסגאַנג,
 און זײַן אַרומדריי איז ביז זייערע עקן,
 און ניטאָ קיין פֿאַרבאַרגנס פֿון זײַן היץ.
- 8 די תורה פֿון גאָט איז גאַנץ,
 זי דערקוויקט די זעל;
 דער אָנזאַג פֿון גאָט איז זיכער,
 ער מאַכט קלוג דעם נאָרן.
- 9 די באַפֿעלן פֿון גאָט זײַנען רעכטפֿאַרטיק,
 זיי דערפֿרייען דאָס האַרץ;
 דאָס געבאָט פֿון גאָט איז לויטער,
 עס מאַכט ליכטיק די אויגן.
- 10 די מורא פֿאַר גאָט איז ריין,
 זי באַשטייט אויף אייביק;
 די משפּטים פֿון גאָט זײַנען אמת,
 זיי זײַנען אַלע גערעכט;
- 11 זיי זײַנען גלוסטיקער פֿון גאַלד,
 און פֿון גינגאַלד אַ סך,
 און זיסער פֿון האַניק,
 און טריפֿהאַניק.
- 12 אויך דײַן קנעכט ווערט געוואָרנט אין זיי;
 אין היטן זיי איז גרויס שִׁכַר פֿאַראַן.
- 13 פֿאַרזעען ווער קען מערקן?
 פֿון פֿאַרבאַרגענע טו מיך רייניקן.
- 14 אויך פֿאַרמײַד דײַן קנעכט פֿון מוטוויליקע,
 זיי זאָלן ניט געוועלטיקן איבער מיר;
 דענצמאָל וועל איך גאַנץ זײַן,
 און וועל ריין זײַן פֿון פֿאַרברעך אַ סך.
- 15 זאָלן זײַן צו באַוויליקונג די ווערטער פֿון מײַן מויל,
 און די טראַכטונג פֿון מײַן האַרצן פֿאַר דיר,
 גאָט מײַן פֿעלדז, און מײַן דערלייזער.

- כ** 1 פֶּאָר דעם געזאַנגמיסטער; אַ מזמור פֿון דָּוִד.
 2 גאָט וועט דיר ענטפֿערן אין טאָג פֿון נויט,
 דִּיך וועט שטאַרקן דער נאָמען פֿון דעם גאָט פֿון יעקב.
 3 ער וועט שיקן דיין הילף פֿון הייליקטום,
 און פֿון ציון וועט ער דִּיך אונטערלענען.
 4 ער וועט אַכטן אויף אַלע דיִינע שפּייזאַפֿפֿער,
 און דאָס פֿעטס פֿון דיין בראַנדאָפֿפֿער וועט ער אָננעמען. סְּלָה.
 5 ער וועט דיר געבן לויט דיין האַרצן,
 און דיין יעטוועדער באַראָט וועט ער דערפֿילן.
 6 מיר וועלן זינגען אין דיין ישועה,
 און אין נאָמען פֿון אונדזער גאָט וועלן מיר אַ פֿאָן הייבן;
 גאָט וועט דערפֿילן אַלע דיִינע פֿאַרלאַנגען.
 7 אַצונד ווייס איך אַז גאָט העלפֿט זיין געזאַלבטן,
 ער וועט אים ענטפֿערן פֿון זיין הייליקן הימל,
 מיט די באַהילפֿיקע גבֿורות פֿון זיין רעכטער האַנט.
 8 די מיט רייטוועגן, און די מיט פֿערד,
 אָבער מיר וועלן דערמאָנען דעם נאָמען פֿון יהוה אונדזער גאָט.
 9 זיי בייגן זיך און פֿאַלן,
 און מיר הייבן זיך און שטעלן זיך ווידער.
 העלף דו, גאָט!
 10 זאַל דער קיניג אונדז ענטפֿערן אין טאָג וואָס מיר רופֿן.

- כא** 1 פֶּאָר דעם געזאַנגמיסטער; אַ מזמור פֿון דָּוִד.
 2 גאָט, מיט דיין שטאַרקייט פֿרייט זיך דער מלך,
 און מיט דיין הילף ווי זייער לוסטיק איז ער!
 3 דעם באַגער פֿון זיין האַרצן האָסטו אים געגעבן,
 און דעם פֿאַרלאַנג פֿון זיין ליפֿן האָסטו ניט פֿאַרמיטן. סְּלָה.
 4 וואָרום דו טראָגסט אים אַנטקעגן ברכות פֿון גוטס,
 טוסט אָן אויף זיין קאָפּ פֿון גינגאַלד אַ קרוין.
 5 לעבן האָט ער געבעטן ביי דיר, האָסטו אים געגעבן;
 אַריכט-ימים אויף אייביק און שטענדיק.
 6 גרויס איז זיין כְּבוֹד דורך דיין הילף,
 גלאַנץ און שיינקייט טוסטו אויף אים אַרויף.
 7 וואָרום דו מאַכסט אים פֶּאָר אַ בענטשונג אויף אייביק,

- דערפרייסט אים מיט שְׂמַחָה פֶּאָר דײַן פִּנּוּיִם.
8 וואָרום דער מלך פֶּאָרזיכערט זיך אויף גאָט,
 און דורך דעם חֶסֶד פֿון אויבערשטן וועט ער ניט אומפֿאַלן.
9 דײַן האַנט וועט דערגרייכן אַלע דײַנע פֿײַנט,
 דײַן רעכטע וועט דערגרייכן דײַנע שׂוֹנָאִים.
10 וועסט זיי מאַכן ווי אַ פֿײַעראַויוון אין צײַט פֿון דײַן צאָרן;
 גאָט וועט זיי אומברענגען אין זײַן כּעס,
 און אַ פֿײַער וועט זיי פֶּאַרצערן.
11 זײַער פֿרוכט וועסטו אונטערברענגען פֿון דער ערד,
 און זײַער זאָמען פֿון מענטשנקינדער.
12 וואָרום זיי האָבן אָנגעצויגן שלעכטס קעגן דיר;
 זיי האָבן געטראַכט בײַזע געדאַנקען, וועלן זיי ניט אויספֿירן.
13 וואָרום וועסט זיי מאַכן אומקערן דעם רוקן,
 מיט דײַנע בויגנשטריק וועסטו צילן אויף זײַער פִּנּוּיִם.
14 דערהײב דײַך, גאָט, אין דײַן שטאַרקײַט;
 מיר וועלן זינגען און לויבן דײַן גבֿוּרָה.

כב **1** פֶּאָר דעם געזאַנגמײַסטער; אויף אילת-השחר. אַ מזמור פֿון דָּוִד.

- 2** מײַן גאָט, מײַן גאָט, פֶּאָר וואָס האָסטו מיך פֶּאַרלאָזן?
 ווייט פֿון מײַן הילף זײַנען די ווערטער פֿון מײַן געשרײַ.
3 מײַן גאָט, איך רוף בײַ טאָג, און דו ענטפֿערסט ניט,
 און בײַ נאַכט – און ניטאָ קײַן שטילונג פֶּאַר מיר.
4 דו ביסט דאָך דער הייליקער,
 וואָס טראַנט אויף די לויבגעזאַנגען פֿון ישׂראל.
5 אויף דיר האָבן זיך פֶּאַרזיכערט אונדזערע עלטערן,
 זיך פֶּאַרזיכערט, און דו האָסט זיי דערלײַזט.
6 צו דיר האָבן זיי געשרײַען, און אַנטרונען געוואָרן,
 אויף דיר זיך פֶּאַרזיכערט, און ניט פֶּאַרשעמט געוואָרן.
7 אָבער איך בין אַ וואַרעם און ניט קײַן מענטש,
 אַ חרפה פֶּאַר לײַט, און פֶּאַראַכט פֿון פֶּאַלק.
8 אַלע וואָס זעען מיך, לאַכן פֿון מיר,
 זיי צײַען מיט דער ליפּ, זיי שאַקלען דעם קאָפּ:

- 9** זָאָל עַר זִיךְ אַרויפֿלייגן אויף גאַט, ער זאָל אים דערלייזן,
אים מציל זײַן, אויב ער טוט אים באַגערן.
- 10** פֿאַר וואָר, דו האָסט מיך אַרויסגעצויגן פֿון מוטערלייב,
מיך פֿאַרזיכערט אויף מיין מוטערס ברוסט.
- 11** אויף דיר בין איך אַרויפֿגעוואָרפֿן פֿון געבערמוטער אָן,
פֿון מיין מוטערלייב אָן ביסט דו מיין גאַט.
- 12** ניט דערווייטער זיך פֿון מיר, וואָרום די נויט איז נאַנט,
וואָרום ניטאָ ווער זאָל העלפֿן.
- 13** אַרומגערינגלט האָבן מיך אַקסן פֿיל,
בולן פֿון בשן זײַנען מיך באַפֿאַלן אַרום.
- 14** זיי האָבן אויפֿגעשפּאַרט זייער מויל אויף מיר,
ווי אַ לייב וואָס פֿאַרצוקט און ברומט.
- 15** ווי וואָסער בין איך צערונען געוואָרן,
און אַלע מײַנע בײַנער האָבן זיך צעשאַטן;
מיין האַרץ איז געוואָרן ווי וואָקס,
צעגאַנגען אין מײַנע אינגעווייד.
- 16** אויסגעטריקנט ווי אַ שאַרבן איז מיין כּוח,
און מיין צונג איז צוגעקלעפט צו מיין גומען;
און אין דעם שטויב פֿון טויט טוסטו מיך לייגן.
- 17** וואָרום אַרומגערינגלט האָבן מיך הינט,
אַ באַנדע שלעכטסטוער האָט מיך אַרומגענומען,
ווי אַ לייב – מײַנע הענט און מײַנע פֿיס.
- 18** איך קען איבערציילן אַלע מײַנע בײַנער;
זיי גלאַצן, זיי קוקן אויף מיר.
- 19** זיי צעטיילן מײַנע בגדים צווישן זיך,
און אויף מיין מלבוש וואָרפֿן זיי גורל.
- 20** אָבער דו גאַט, זאָלסט זיך ניט דערווייטערן,
מיין שטאַרקייט, אייל מיר צו הילף.
- 21** זיי מציל פֿון שווערד מיין זעל,
פֿון דער מאַכט פֿון הונט מיין איינאיינציקע.
- 22** העלף מיך פֿון דעם לייבס מויל,
און פֿון די הערנער פֿון וויזלטירן זאָלסטו מיר ענטפֿערן.
- 23** איך וועל דערציילן דיין נאָמען צו מײַנע ברידער,
אין געזעמל וועל איך דיך לויבן:

- 24** איר פֿאַרכטער פֿון גאָט, טוט אים לויבן,
אַל דער זאָמען פֿון יעקב, גיט אים כבוד,
און האָט מורא פֿאַר אים, אַל דער זאָמען פֿון ישראל.
- 25** וואָרום ער פֿאַראַכט ניט און פֿאַראומווערדיקט ניט די פֿיין פֿון
אַרימאָן,
און ער פֿאַרבאָרגט ניט זיין פנים פֿון אים,
און אַז ער שרייט צו אים, הערט ער צו.
- 26** פֿון דיר וועט זיין מיין לויב אין אַ גרויס געזעמל;
איך וועל באַצאָלן מײַנע נדרים אַנטקעגן פֿאַר זײַנע פֿאַרכטער.
- 27** עסן וועלן די געדריקטע און זאָט זיין,
לויבן וועלן גאָט די וואָס זוכן אים;
זאָל אויפֿלעבן אײַער האַרץ אויף אײַביק!
- 28** באַקלערן וועלן זיך, און זיך אומקערן צו גאָט,
אַלע עקן פֿון דער ערד;
און בוקן וועלן זיך פֿאַר דיר
אַלע משפחות פֿון די פֿעלקער.
- 29** וואָרום די מלוכה איז גאָטס,
און ער געוועלטיקט איבער די פֿעלקער.
- 30** עסן אַלע פֿעטסן פֿון לאַנד,
און זיך בוקן, קניען פֿאַר אים,
וועלן אַלע וואָס האָבן אין שטויב גענידערט,
און זײַער זעל ניט דערהאַלטן געקענט.
- 31** די קינדער וועלן אים דינען,
פֿון גאָט וועט דערציילט ווערן דעם קומעדיקן דור.
- 32** מע וועט קומען און אָנזאָגן זיין גערעכטיקייט,
דעם פֿאַלק וואָס וועט געבאָרן ווערן – אַז ער האָט עס געטאָן.

כג 1 אַ מזמור פֿון דָּוִד.

גאָט איז מײַן פֿאַסטוד,

מיר וועט ניט פֿעלן.

2 אויף גראַזיקע פֿיטערפלעצער מאַכט ער מיך הויערן,

בײַ רויקע וואַסערן טוט ער מיך פֿירן.

3 ער דערקוויקט מײַן זעל;

ער פֿירט מיך אין ריכטיקע שטעגן

- פֿון וועגן זײַן נאָמען.
4 אַפֿילו אַז איך גײ אין טאָל פֿון טױטשאַטן,
האַב איך נױט מורא פֿאַר בײַז,
וואָרום דו בײַסט מיט מײַן;
דײַן שטעקן און דײַן אַנלען,
זײ טוען מײַך טרײַסטן.
5 דו גרײַסט פֿאַר מײַן אַ טײַש
אַנטקעגן מײַנע פֿײַנט;
האַסט באַזאַל־בט מיט אײַל מײַן קאַפֿ,
מײַן פֿוס לױפֿט אַרײַבער.
6 נאָר גוטס און גענאָד וועלן מײַן נאָכגײן
אַלע טעג פֿון מײַן לעבן,
און איך וועל זיצן אין גאַטס הױז
אויף לאַנגע טעג.

- כד** **1** פֿון דודן אַ מזמור.
גאַטס אײַז די ערד און אײַר פֿולקײַט,
די וועלט און די ווױנער אין אײַר.
2 וואָרום ער האָט זײַ אויף ימען געגרונט־פֿעסט,
און האָט זײַ אויף טײַכן געשטעלט.
3 ווער קען אַרױפֿגײן אויף דעם באַרג פֿון גאַט?
און ווער קען שטײן אין זײַן הײַליקן אַרט?
4 דער וואָס האָט רײַנע הענט און אַ לױטער האַרץ,
וואָס האָט מײַך נױט דערמאַנט צום פֿאַלשן,
און נױט געשוואָרן מיט באַטרוג.
5 ער וועט קרײַגן אַ ברכה פֿון יװה,
און גענאָד פֿון דעם גאַט פֿון זײַן הײַלף.
6 דאָס אײַז דער דור פֿון די וואָס פֿאַרשן אײַם,
וואָס זוכן דײַן פֿנים אין יעקבֿ. סָלָה.

- 7** הײַבט אויף, אײַר טױערן, אײַערע קעפֿ, און הײַבט אײַך אויף, אײַר
אײַביקע טײַרן,
און זאָל אַרײַנגײן דער קײַניג פֿון פֿראַכט.
8 ווער אײַז דער קײַניג פֿון פֿראַכט?

גאָט דער שטאַרקער און דער גבור,
גאָט דער גבור פֿון מלחמה.

9 הייבט אויף, איר טויערן, אייערע קעפּ,
און הייבט אויף, איר אייביקע טירן,
און זאָל אַרײַנגיין דער קיניג פֿון פּראַכט.
10 ווער איז דער קיניג פֿון פּראַכט?
גאָט פֿון צבאות, ער איז דער קיניג פֿון פּראַכט. סְלָה.

כה 1 פֿון דודן.

1 צו דיר, גאָט, הייב איך אויף מיין זעל.
2 מיין גאָט, אויף דיר פֿאַרזיכער איך מיך,
לאָמיק ניט פֿאַרשעמט ווערן,
זאָלן ניט קוועלן אויף מיר מייע פֿיינט.
3 יאָ, אַלע וואָס האָפֿן אויף דיר זאָלן ניט פֿאַרשעמט ווערן;
פֿאַרשעמט ווערן זאָלן די וואָס פֿעלשן פֿאַר גאַרנישט.
4 דײַנע וועגן, גאָט, מאַך מיך וויסן,
דײַנע שטעגן לערן מיך.
5 פֿיר מיך אין דײַן אמת, און לערן מיך,
וואָרום דו ביסט דער גאָט פֿון מיין הילף;
צו דיר האָב איך געהאַפֿט אַ גאַנצן טאָג.
6 דערמאָן, גאָט, דײַן דערבאַרימונג און דײַנע חסדים,
וואָרום זיי זײַנען פֿון אייביק אָן.
7 די זינד פֿון מיין יוגנט און מייע פֿאַרברעכן זאָלסטו ניט
דערמאָנען;
לויט דײַן חסד דערמאָן זיך דו אָן מיר,
פֿון וועגן דײַן גוטסקײט, גאָט.
8 גוט און רעכטפֿאַרטיק איז גאָט,
דרום ווייזט ער די זינדיקע דעם וועג.
9 ער פֿירט די שטילע אין גערעכטיקײט,
און לערנט די שטילע זײַן וועג.
10 אַלע וועגן פֿון גאָט זײַנען חסד און טרײַשאַפֿט
צו די וואָס היטן זײַן בונד און זײַנע אָנזאָגן.
11 פֿון וועגן דײַן נאָמען, גאָט,

זאַלסטו פֿאַרגעבן מיין זינד, וואָרום זי איז גרויס.
12 ווער נאָר אַ מאַן וואָס פֿאַרכט גאָט,
 וועט ער אים ווייזן דעם וועג וואָס ער זאָל וויילן.
13 זיין זעל וועט רוען אין גוטס,
 און זיין זאַמען וועט אַרבן דאָס לאַנד.
14 גאָטס פֿאַרטרויקייט איז מיט די וואָס פֿאַרכטן אים,
 און זיין בונד, כדי זיי צו לערנען.
15 מייע אויגן זיינען תמיד צו גאָט,
 וואָרום ער ציט אַרויס פֿון נעץ מייע פֿיס.
16 קער זיך צו מיר, און לייטזעליק מיך,
 וואָרום עלנד און אַרים בין איך.
17 די צרות פֿון מיין האַרצן האָבן זיך אויסגעברייט,
 פֿון מייע דריקענישן צי מיך אַרויס.
18 זע מיין פֿיין און מיין מאַטערניש,
 און פֿאַרגיב אַלע מייע זינד.
19 זע ווי מייע שוואַים זיינען פֿיל,
 און די אומגערעכטע פֿיינטשאַפֿט וואָס זיי האָבן מיך פֿיינט.
20 היט מיין זעל און זיי מיך מציל,
 לאַמיק ניט פֿאַרשעמט ווערן, ווייל איך שייך מיך אין דיר.
21 זאָל ערלעכקייט און רעכטפֿאַרטיקייט מיך באַהיטן,
 וואָרום איך טו האַפֿן צו דיר.
22 לייז אויס, גאָט, ישׂראל
 פֿון אַלע זיינע צרות.

כּו 1 פֿון דודן.

טו מיר רעכט, גאָט, וואָרום איך בין געגאַנגען אין מיין
 ערלעכקייט,
 און איך האָב מיך פֿאַרזיכערט אויף גאָט, זיך ניט געוואַקלט.
2 פֿרוו מיך, גאָט, און פרוביר מיך,
 לייטער מייע נירן און מיין האַרץ.
3 וואָרום דיין חֶסֶד איז פֿאַר מייע אויגן,
 און איך גיי אין דיין אמת.
4 איך בין ניט געזעסן מיט פֿאַלשע מענטשן,
 און מיט פֿאַרשטעלטע קום איך ניט צונויף.

- 5** איך האָב פֿיִנט דאָס געזעמל פֿון שלעכטסטוער,
און מיט רשעים טו איך ניט זיצן.
6 איך וואָש אין ריינקייט מיִנע הענט,
און איך גיי אַרום דיִן מזבח, גאָט,
7 צו לאָזן הערן אַ קול פֿון דאָנק,
און צו דערציילן אַלע דיִנע ווונדער.
8 גאָט, איך האָב ליב די ווינונג פֿון דיִן הויז,
און דעם אָרט פֿון דער רונוג פֿון דיִן כְּבוֹד.
9 זאַלסט ניט איִנטאַן מיט זינדיקע מיִן זעל,
און מיט בלוטיקע לייט מיִן לעבן,
10 וואָס אין זייערע הענט איז ליסטיקייט,
און זייער רעכטע איז פֿול שוחד.
11 אָבער איך גיי אין מיִן ערלעכקייט;
לייז מיך אויס, און לייטזעליק מיך.
12 ווען מיִן פֿוס שטייט אויף גלייכן,
וועל איך אין געזעמלען לויבן גאָט.

- כז** **1** פֿון דוֹדן.
גאָט איז מיִן ליכט און מיִן הילף,
פֿאַר וועמען זאָל איך מורא האָבן?
גאָט איז די פֿעסטונג פֿון מיִן לעבן,
פֿאַר וועמען זאָל איך אַנגסטן?
2 אַז די שלעכטסטוער גענענען צו מיר
צו עסן מיִן פֿלייש –
מיִנע דריקער און מיִנע פֿיִנט –
ווערן זיי געשטרויכלט און פֿאַלן.
3 אַז אַ מחנה זאָל לאַגערן אויף מיר,
וועט ניט מורא האָבן מיִן האַרץ;
אַז אַ מלחמה זאָל אַנשטיין אויף מיר,
בין איך פֿון דעסט וועגן זיכער.
4 איינס האָב איך פֿאַרלאַנגט פֿון גאָט,
דאָס טו איך בעטן:

- איך זאָל זיצן אין הויז פֿון גאָט
אַלע טעג פֿון מיין לעבן,
צו זען די ליבלעכקייט פֿון גאָט,
און זיך צו פֿעדערן אין זיין טעמפל.
5 וואָרום ער באַהאַלט מיך אין זיין ביידל,
אין דעם טאָג פֿון ביז,
ער פֿאַרבאַרגט מיך אין דער פֿאַרבאַרגעניש פֿון זיין געצעלט,
אויף אַ פֿעלדז טוט ער מיך דערהייבן.
6 און אַצונד וועט זיך הייבן מיין קאָפּ
איבער מייע פֿיינט רונד אַרום מיר,
און איך וועל שלאַכטן אין זיין געצעלט שלאַכטאַפֿפֿער מיט געשאַל,
איך וועל זינגען און שפּילן צו גאָט.
- 7** הער, גאָט, מיין קול – טו איך רופֿן –
און לייטזעליק מיך, און ענטפֿער מיר.
8 מיין האַרץ זאָגט פֿאַר דיר: זוכט מיין פנים!
דיין פנים, גאָט, טו איך זוכן.
9 זאַלסט ניט פֿאַרבאַרגן דיין פנים פֿון מיר,
זאַלסט ניט אַפּנייגן אין צאָרן דיין קנעכט;
ביסט מיין הילף געווען, זאַלסט מיך ניט אַוועקוואַרפֿן,
און זאַלסט מיך ניט פֿאַרלאָזן, גאָט פֿון מיין ישועה.
10 אַפּילו מיין פֿאַטער און מיין מוטער זאָלן מיך פֿאַרלאָזן,
וועט אַבער גאָט מיך אַרײַננעמען.
- 11** ווייז מיר, גאָט, דיין וועג,
און פֿיר מיך אין גלייכן שטעג,
פֿון וועגן מייע לוייערער.
12 זאַלסט מיך ניט געבן אויף דעם באַראָט פֿון מייע פֿיינט;
וואָרום פֿאַלשע עדות זיינען אויפֿגעשטאַנען קעגן מיר,
און דער וואָס אָטעמט מיט אומרעכט.
13 ווען איך וואָלט ניט געגלויבט צו זען דאָס גוטס פֿון גאָט,
אין לאַנד פֿון די לעבעדיקע! –
14 האָף צו גאָט, זיי שטאַרק,
און זאַל פֿעסט זיין דיין האַרץ;
יא, האָף צו גאָט.

כח 1 פֿון דָּוִד.

צו דיר, גאָט, טו איך רופֿן;
 מיין פֿעלדז, זאָלסט ניט טויב זיין צו מיר,
 וואָרום אַז דו וועסט שווייגן צו מיר,
 וועל איך זיין געגליכן צו די גענידערטע אין גרוב.
2 הער דעם קול פֿון מיין געבעט, אַז איך שריי צו דיר,
 אַז איך הייב אויף מינע הענט צו דיין הייליקן טעמפל.
3 זאָלסט מיך ניט אַוועקציען מיט די רשעים,
 און מיט די טוער פֿון אומרעכט,
 וואָס רעדן שלום מיט זייערע חברים,
 און ביז איז אין זייער האַרצן.
4 גיב זיי לויט זייער ווערק,
 און לויט דער שלעכטסקייט פֿון זייערע מעשים;
 לויט דער טוונג פֿון זייערע הענט גיב זיי,
 קער זיי אום זייער פֿאַרגעלטונג.
5 ווייל זיי אַכטן ניט אויף די ווערק פֿון גאָט,
 און אויף דער טוונג פֿון זינע הענט,
 וועט ער זיי צעשטערן און זיי ניט אויפֿבויען.

6 געלויבט איז גאָט,
 וואָס ער האָט געהערט דעם קול פֿון מינע געבעטן.
7 גאָט איז מיין שטאַרקייט און מיין שילד,
 אויף אים האָט זיך פֿאַרזיכערט מיין האַרץ,
 און איך בין געהאַלפֿן געוואָרן.
 דרום איז לוסטיק מיין האַרץ,
 און מיט מיין געזאַנג טו איך אים דאַנקען.

8 גאָט איז זיי אַ שטאַרקייט,
 און אַ פֿעסטונג פֿון הילף איז ער זיין געזאַלבטן.
9 העלף דיין פֿאַלק, און בענטש דיין אַרב,
 און פֿיטער זיי, און טראַג זיי אויף אייביק.

- כט** 1 אַ מזמור פֿון דָּוִד.
 גיט צו יהוה, איר מאַכטיקע,
 גיט צו יהוה כְּבוֹד און שטאַרקייט,
 2 גיט צו יהוה דעם כְּבוֹד פֿון זײַן נאַמען,
 בוקט זיך צו יהוה מיט הייליקן אָפּשײַ.
 3 דער קול פֿון יהוה איז אויף די וואַסערן,
 דער גאַט פֿון פּראַכט טוט דונערן,
 יהוה – אויף וואַסערן גרויסע.
 4 דער קול פֿון יהוה איז מיט מאַכט,
 דער קול פֿון יהוה איז מיט שײַנקייט,
 5 דער קול פֿון יהוה צעברעכט צעדערן,
 און יהוה צעברעכט די צעדערן פֿון לבָּנוֹן.
 6 און ער מאַכט זיי שפּרינגען ווי אַ קאַלב,
 לבָּנוֹן און שְׂריוֹן, ווי אַ יונג וויזלטיר.
 7 דער קול פֿון יהוה האַקט אויס פֿלאַמען פֿייער.
 8 דער קול פֿון יהוה מאַכט ציטערן דעם מדבר,
 יהוה מאַכט ציטערן דעם מדבר פֿון קִדְשׁ.
 9 דער קול פֿון יהוה מאַכט הינדינס געבערן
 און טוט וועלדער אַנטבלויזן;
 און אין זײַן טעמפל זאָגט איטלעכער: פּראַכטיק!
 10 יהוה האַט ביים מבול געטראָנט,
 און יהוה טראָנט ווי אַ מלך אויף אייביק.
 11 יהוה וועט זײַן פֿאַלק געבן שטאַרקייט,
 יהוה וועט בענטשן זײַן פֿאַלק מיט שלום.

- ל** 1 אַ מזמור; אַ געזאַנג צו דער באַניִינג פֿון טעמפל פֿון דָּוִד.
 2 איך דערהייב דיך, גאַט, וואַרום האַסט מיך אויפֿגעריכט,
 און ניט דערפֿרייט מײַנע פֿײַנט איבער מיר.
 3 יהוה מײַן גאַט,
 איך האָב געשרייען צו דיר, און האַסט מיך געהיילט.
 4 גאַט, האַסט אַרויפֿגעבראַכט פֿון אונטערערד מײַן זעל,
 האַסט מיך אויפֿגעלעבט, איך זאַל ניט נידערן אין גרוב.
 5 זינגט צו גאַט, זײַנע פֿרומע,
 און דאַנקט זײַן הייליקער געדעכעניש.

6 וואָרום אַ רגע איז זײַן צאָרן,
אַ לעבן זײַן גוטוויליקייט.
איבער נאַכט בלייבט געוויין,
און פֿרימאַרגנס איז געזאַנג.

7 און איך האָב געוועסט געזאָגט אין מיין שְׁלוּה:
איך וועל ניט אומפֿאַלן קיין מאָל.

8 אין דײַן גוטוויליקייט, גאָט,
האַסטו געהאַט אויפֿגעשטעלט פֿעסט מיין באַרג –
האַסטו פֿאַרבאָרגן דײַן פנים,
און איך בין דערשראָקן געוואָרן.

9 צו דיר, גאָט, פֿלעג איך רופֿן,
און צו גאָט פֿלעג איך בעטן:

10 „וואָסער געוויין איז אין מיין בלוט,
אַז איך וועל נידערן אין גרוב?
קען דײַך לויבן דער שטויב?

קען ער דערציילן דײַן אמת?

11 הער, גאָט, און לייטזעליק מיך,
גאָט, זײַ מיר אַ העלפֿער.”

12 האָסטו מיר פֿאַרקערט מיין קלאָג אין טאַנץ,
האַסט אָפֿגעבונדן מיין זאַקקלייד,
און מיך אָנגעגורט מיט פֿרייד;

13 דרום וועט דײַך באַזינגען די זעל, און ניט שווייגן.
יהוה מיין גאָט, אייביק וועל איך דיר דאַנקען.

לא **1** פֿאַר דעם געזאַנגמיסטער; אַ מזמור פֿון דָּוִד.
2 אין דיר, גאָט, טו איך מיך שיצן,

לאָמִיך ניט פֿאַרשעמט ווערן קיין מאָל;

אין דײַן גערעכטיקייט מאַך מיך אַנטרינען.

3 נײַג צו דײַן אויער צו מיר,

זײַ מיך מציל געשווינט;

זײַ מיר פֿאַר אַ פֿעלדז פֿון באַשיצונג,

פֿאַר אַ באַפֿעסטיקט הויז מיך צו העלפֿן.

4 וואָרום דו ביסט מיין פֿעלדז און מיין פֿעסטונג,

- און פֿון דיין נאָמען וועגן זאָלסטו מיך פֿירן און מיך באַלייטן.
5 זאָלסט מיך אַרויסציען פֿון דער נעץ וואָס זיי האָבן מיר
אונטערגעלייגט,
וואָרום דו ביסט מיין באַשיצונג,
6 אין דיין האַנט גיב איך איבער מיין גייסט;
וועסט מיך אויסלייזן, יהוה, דו גאָט געטרייער.
7 איך האָב פֿיינט די וואָס האַלטן זיך אָן פֿאַלשע נישטיקייטן,
וואָרום איך האָב מיך אויף גאָט פֿאַרזיכערט.
8 איך פֿריי זיך און בין לוסטיק מיט דיין חֶסֶד,
וואָרום האָסט געזען מיין פֿיין,
האָסט געמערקט די צרות פֿון מיין זעל.
9 און האָסט מיך ניט איבערגענטפֿערט אין דער האַנט פֿונעם
פֿיינט;
האָסט געשטעלט מייע פֿיס אין דערברייטערניש.
10 לייטזעליק מיך, גאָט, וואָרום מיר איז ענג,
מאָט געוואָרן פֿון ערגערניש איז מיין אויג,
מיין זעל און מיין לייב.
11 וואָרום פֿאַרגאַנגען איז אין קומער מיין לעבן,
און מייע יאָרן אין זיפֿצעניש;
אַפֿגעפֿאַלן פֿון וועגן מייע זינד איז מיין כּוּחַ,
און מייע ביינער זיינען מאָט געוואָרן.
12 פֿון וועגן אַלע מייע פֿיינט בין איך געוואָרן צו חרפה,
און ביי מייע שכנים, ביז גאָר,
און אַ גרויל ביי מייע באַקאַנטע;
די וואָס זעען מיך אין גאַס, ווייכן פֿון מיר.
13 איך בין פֿאַרגעסן געוואָרן ווי אַ טויטער אויסן האַרצן,
איך בין געוואָרן ווי אַ פֿאַרדאָרבן געפֿעס.
14 וואָרום איך האָב געהערט דאָס גערייד פֿון פֿיל –
אַ שרעק רונד אַרום;
אַז זיי עצהן זיך מיט אַנאַנדער אויף מיר,
טראַכטן זיי מיין לעבן צו נעמען.
15 אָבער איך פֿאַרזיכער מיך אויף דיר, יהוה,
איך זאָג: מיין גאָט ביסט דו.
16 אין דיין האַנט זיינען מייע צייטן,
זיי מיך מציל פֿון דער האַנט פֿון מייע פֿיינט,

- און פֿון מײַנע נאָכיאָגער.
17 דערלײַכט דיין פנים אויף דיין קנעכט,
 העלף מיך אין דיין גענאָד.
18 גאָט, ניט לאַמיך פֿאַרשעמט ווערן,
 וואָרום איך האָב דיך גערופֿן; זאָלן פֿאַרשעמט ווערן די רשעים,
 זאָלן זיי אַנטשוויגן ווערן אין אונטערערד.
19 זאָלן שטום ווערן די ליפֿן פֿון ליגן,
 וואָס רעדן אויפֿן צדיק פֿאַרשייט,
 מיט גאווה און פֿאַראַכטעניש.
20 ווי גרויס איז דיין גוטס,
 וואָס דו האָסט באַהאַלטן פֿאַר די וואָס פֿאַרכטן דיך,
 געמאַכט פֿאַר די וואָס שיצן זיך אין דיר
 אַקעגן די מענטשנקינדער!
21 פֿאַרבאָרגסט זיי אין דער פֿאַרבאָרגעניש פֿון דיין פנים,
 פֿון די באַנדעס מענטשן;
 באַהאַלטסט זיי אין אַ ביידל,
 פֿון דעם קריג פֿון די צינגער.
22 געלויבט איז גאָט, וואָס האָט ווּנדערלעך באַוויזן
 זיין חֶסֶד צו מיר אין דער באַלעגערטער שטאָט.
23 און איך האָב געוועסט געזאָגט אין מיין האַסט:
 איך בין פֿאַרשניטן פֿון קעגן דיִינע אויגן.
 אָבער האָסט געהערט דעם קול פֿון מײַנע געבעטן,
 אַז איך האָב געשרייען צו דיר.
24 האָט ליב גאָט, איר אַלע זײַנע פֿרומע;
 די געטרייע טוט אָפהיטן גאָט,
 און באַצאָלט מיט אַן איבערמאַס דעם וואָס טוט האַפֿערדיק.
25 זײַט שטאַרק, און זאָל פֿעסט זײַן אײַער האַרץ,
 איר אַלע וואָס האַפֿט צו גאָט.

- לב** **1** פֿון דודן אַ באַטראַכטונג.
 וווּיל צו דעם וואָס זײַן פֿאַרברעך איז פֿאַרגעבן,
 וואָס זײַן חטא ווערט פֿאַרדעקט.
2 וווּיל צו דעם מענטשן וואָס גאָט רעכנט אים ניט קיין זינד,
 און אין זײַן גײַסט איז ניטאָ קיין באַטרוג.

- 3** אַז איך האָב געשוויגן, האָבן מײַנע בײַנער געפֿוילט,
פֿון מײַן קרעכצן אַ גאַנצן טאָג.
4 וואָרום טאָג און נאַכט פֿלעגט שווער זײַן אויף מיר דײַן האַנט,
מײַן זאַפֿט איז פֿאַרביטן געוואָרן ווי אין פֿאַרטריקנטע זומעראַויפֿס.
סְלָה.
- 5** האָב איך דיך געלאָזט וויסן מײַן חטא,
און מײַן זינד האָב איך נישט פֿאַרדעקט.
איך האָב געזאַגט: איך וועל זיך מודה זײַן אויף מײַנע
פֿאַרברעכן צו גאָט;
און דו האָסט פֿאַרגעבן די שולד פֿון מײַן זינד. סְלָה.
- 6** אויף דעם זאָל איטלעכער פֿרומער מתפלל זײַן צו דיר,
אין דער צײַט וואָס מע קען דיך געפֿינען:
אַז די גרויסע וואַסערן פֿלייצן איבער,
זאָלן זײ צו אים אָבער נישט דערגרייכן.
7 דו ביסט מײַן פֿאַרבאַרגעניש,
פֿון דעם פֿײַנט באַהיטסטו מיך;
מיט געזאַנגען פֿון אַנטרינונג
רינגלסטו מיך אַרום. סְלָה.
- 8** „איך וועל דיך קליגן און דיר ווייַזן דעם וועג וואָס דו זאָלסט גיין,
איך וועל האַלטן מײַן אויג אויף דיר.“
- 9** איר זאָלט נישט זײַן ווי אַ פֿערד, ווי אַ מוילאייזל, אָן פֿאַרשטאַנד,
וואָס מיט צאַם און געביס מוז מען אײַנהאַלטן זײַן אימפעט;
אַז מע זאָל נישט קענען גענענען צו דיר.
- 10** פֿיל ווייטאַגן האָט דער רָשע,
אַבער דער וואָס פֿאַרזיכערט זיך אויף גאָט,
אים וועט אַרומרינגלען גענאָד.
- 11** פֿרייט זיך מיט גאָט, און זײַט לוסטיק, צדיקים,
און זינגט, אַלע רעכטפֿאַרטיקע הערצער.

- לג** 1 פֿרייט זיך צדיקים, מיט גאָט, שײן פֿאַר די רעכטפֿאַרטיקע איז לויבונג.
- 2 גיט אַ דאַנק צו גאָט אויף אַ האַרץ, אויף אַ גיטאַר פֿון צען סטרונעס שפּילט צו אים.
- 3 זינגט צו אים אַ נײַ געזאַנג, שפּילט וויל מיט געשאַל.
- 4 וואָרום רעכטפֿאַרטיק איז דאָס וואָרט פֿון גאָט און זײַן יעטוועדער טוונג איז מיט טרײַשאַפֿט.
- 5 ער האָט ליב רעכט און גערעכטיקייט, מיט דעם חֶסֶד פֿון גאָט איז פֿול די ערד.
- 6 מיט אַ וואָרט פֿון גאָט זײַנען די הימלען געמאַכט געוואָרן, און מיט אַ הויך פֿון זײַן מויל זייער גאַנצער חיל.
- 7 ער זאַמלט ווי אַ סטויג די וואַסערן פֿון ים, ער טוט אַרײַן אין שפּײַכלערס די תּהומען.
- 8 מורא פֿאַר גאָט האָט די גאַנצע ערד, פֿאַר אים פֿאַרכטן אַלע באַווינער פֿון דער וועלט.
- 9 וואָרום ער זאַגט, און עס געשעט, ער באַפֿעלט, און עס באַשטייט.
- 10 גאָט פֿאַרשטערט דעם באַראָט פֿון די פֿעלקער, ער ווערט די מחשבות פֿון די אומות.
- 11 דער באַראָט פֿון גאָט וועט אויף אייביק באַשטיין, די טראַכטונגען פֿון זײַן האַרצן אויף דור-דורות.
- 12 וויל צו דעם פֿאַלק וואָס יהוה איז זײַן גאָט, צו דער אומה וואָס ער האָט געוויילט זיך צום אַרב.
- 13 פֿון הימל לוגט גאָט, ער זעט אַלע מענטשנקינדער;
- 14 פֿון דעם אָרט פֿון זײַן ווינונג באַטראַכט ער אַלע באַווינער פֿון דער ערד;
- 15 ער וואָס פֿורעמט זייער אַלעמענס האַרץ, וואָס פֿאַרשטייט אַלע זייערע מעשים.
- 16 אַ מלך ווערט ניט געהאַלפֿן דורך פֿיל חיל, אַ גבור ווערט ניט ניצול דורך גרויס כּוח;
- 17 אַן אַפּנאַר איז דער פֿערד פֿאַר הילף, און מיט זײַן גרויס כּוח וועט ער ניט מאַכן אַנטרינען.
- 18 זע, דאָס אויג פֿון גאָט איז אויף די וואָס פֿאַרכטן אים,

אויף די וואָס האָפֿן צו זײַן חֶסֶד,
19 מציל צו זײַן פֿון טויט זײער זעל,
 און זײ צו דערהאַלטן אין הונגער.
20 אונדזער זעל האָט געהאַרט אויף גאָט,
 אונדזער הילף און אונדזער שילד איז ער.
21 וואָרום מיט אים פֿרײט זיך אונדזער האַרץ,
 וואָרום אויף זײַן הייליקן נאָמען האָבן מיר זיך פֿאַרזיכערט.
22 זאַל דײַן חֶסֶד, גאָט, זײַן אויף אונדז,
 אזוי ווי מיר האָבן געהאַפֿט צו דיר.

לד **1** פֿון דודן; ווען ער האָט געביטן זײַן שכל פֿאַר אַבִּימֶלֶךְ, און
 ער האָט אים אַרויסגעטריבן, און ער איז אַוועק.
2 איך בענטש גאָט אין יעטוועדער צײַט,
 תמיד איז זײַן לויב אין מײַן מויל.
3 מיט גאָט רימט זיך מײַן זעל;
 די געדריקטע וועלן הערן און זיך פֿרײען.
4 גרײסט גאָט מיט מיר,
 און לאָמיר דערהײבן זײַן נאָמען אין אײנעם.
5 איך האָב געזוכט גאָט, און ער האָט מיר געענטפֿערט,
 און פֿון אַלע מײַנע שרעקענישן האָט ער מיך מציל געווען.
6 זײ האָבן געקוקט צו אים, און האָבן אויפֿגעלוכטן,
 און זײערע פֿנימער וועלן ניט פֿאַרשעמט ווערן.
7 אָט האָט אַן אַרימאַן גערופֿן, און גאָט האָט צוגעהערט,
 און פֿון אַלע זײַנע צרות אים געהאַלפֿן.
8 דער מלאך פֿון גאָט לאַגערט אַרום זײַנע פֿאַרכטער,
 און ער טוט זײ דערלײזן.
9 באַטראַכט און זעט אַז גאָט איז גוט;
 וויל צו דעם מאַן וואָס שיצט זיך אין אים.
10 פֿאַרכט גאָט, איר זײַנע הייליקע,
 וואָרום זײַנע פֿאַרכטער וועט ניט פֿעלן.
11 יונגלײבן דאַרן און הונגערן,
 אָבער די וואָס זוכן גאָט פֿעלט ניט פֿל-טובֿ.
12 קומט, קינדער, הערט מיר צו,
 מורא פֿאַר גאָט וועל איך אייך לערנען.

- 13** ווער נאָר אַ מאַן וואָס וויל לעבן,
וואָס גאָרט טעג צו זען גוטס,
14 היט דיין צונג פֿון שלעכטס,
און דייןע ליפן פֿון רעדן באַטרוג.
15 קער זיך אָפּ פֿון שלעכטס, און טו גוטס,
זוך שלום און יאָג זיך נאָך אים.
16 די אויגן פֿון גאָט זיינען אויף די צדיקים,
און זיינע אויערן אויף זייער געשריי.
17 דער פנים פֿון גאָט איז קעגן די שלעכטסטוער.
צו פֿאַרשניידן פֿון דער ערד זייער געדעכעניש.
18 זיי האַבן געשריען, און גאָט האָט זיי צוגעהערט,
און פֿון אַלע זייערע צרות זיי מציל געווען.
19 גאָט איז נאָנט צו די צעבראָכענע הערצער,
און די דערשלאָגענע געמיטער טוט ער העלפֿן.
20 פֿיל זיינען די אומגליקן פֿון צדיק,
אַבער פֿון זיי אַלע וועט אים מציל זיין גאָט.
21 ער היט אָפּ אַלע זיינע ביינער,
ניט אַן איינציקער פֿון זיי ווערט צעבראָכן.
22 דעם רֶשַׁע וועט טייטן דאָס בייז,
און די שָׁוֹנאים פֿון צדיק וועלן פֿאַרוויסט ווערן.
23 גאָט לייזט אויס די זעל פֿון זיינע קנעכט,
און ניט פֿאַרוויסט ווערן וועלן אַלע וואָס שיצן זיך אין אים.

- לה** **1** פֿון דודן.
קריג, גאָט, מיט מיינע קריגער,
שטרייט מיט מיינע שטרייטער.
2 נעם אָן אַ שילד און אַ פֿאַנצער,
און שטיי אויף מיר צו הילף.
3 און צי אַרויס דעם שפיז און די האַק
אַקעגן מיינע נאַכיאָגער;
זאָג צו מיין זעל:
דיין ישועה בין איך.
4 זאָלן פֿאַרשעמט און צו שאַנד ווערן
די וואָס זוכן מיין לעבן;

- זָאָלֶן אָפֿטרעטן אַהינטער און זיך שעמען
די וואָס טראַכטן מיר בייז.
- 5** זָאָלֶן זיי זיין ווי שפּריי פֿאַרן ווינט,
און דער מלאַך פֿון גאָט זאָל זיי שטויסן.
- 6** זָאָל זייער וועג זיין חושך און גליטשיק,
און דער מלאַך פֿון גאָט זאָל זיי יאָגן.
- 7** וואָרום פֿאַר אומזיסט האָבן זיי מיר אונטערגעלייגט
זייער נעץ פֿון אונטערגאַנג,
פֿאַר אומזיסט האָבן זיי געגראָבן אויף מיין זעל.
- 8** זָאָל קומען אויף אים אַ בראַך אומגעריכט,
און זיין נעץ וואָס ער האָט אונטערגעלייגט זאָל אים באַצווינגען;
מיט שטורעם זאָל ער פֿאַלן דערין.
- 9** און מיין זעל וועט זיך פֿרייען מיט גאָט,
זי וועט לוסטיק זיין מיט זיין ישועה.
- 10** אַלע מיינע ביינער וועלן זאָגן:
ווער אַזוי ווי דו, גאָט,
איז מציל דעם אַרימאָן פֿון דעם שטאַרקערן פֿון אים,
יא, דעם אַרימאָן און דעם אַביון פֿון דעם וואָס באַגזלט אים.
- 11** פֿאַלשע עדות שטייען אויף,
וואָס איך ווייס ניט פֿרעגן זיי מיד.
- 12** זיי צאָלן מיר אַ רעה פֿאַר אַ טובֿה,
פֿאַריתומט איז מיין זעל.
- 13** און איך, אַז זיי זיינען קראַנק געווען,
איז מיין אַנקלייד געווען זאַק,
איך האָב געפֿיניקט מיט פֿאַסטן מיין לייב;
און מיין תּפֿילה – זאָל עס אַנקומען אין מיין בוזעם!
- 14** ווי ביי אַ חבֿר, ווי ביי אַ ברודער מיינעם,
בין איך אַרומגעגאַנגען,
ווי אין טרויער נאָך אַ מאַמען,
פֿינצטער געבויגן בין איך געווען.
- 15** אָבער אַז איך פֿאַל, פֿרייען זיי זיך, און קלייבן זיך אויף;
עס קלייבן זיך אַרום מיר שלעגער וואָס איך קען ניט;
זיי רייסן און הערן ניט אויף.
- 16** מיט פֿאַלשע רכילות-געשפעטן
קריצן זיי אויף מיר זייערע ציין.

- 17** גאָט, ווי לאַנג וועסטו צוזען? נעם אַוועק מיין זעל פֿון זייערע פֿאַרוויסטונגען,
פֿון די יונגלייבן מיין איינאיינציקע.
- 18** איך וועל דיר דאַנקען אין אַ גרויס געזעמל,
אין פֿיל פֿאַלק וועל איך דײַך לויבן.
- 19** זאָלן זיך ניט פֿרייען איבער מיר
די וואָס זײַנען מיר פֿיינט פֿאַר גאַרנישט;
מײַנע אומזיסטיקע שִׁונאים
וואָס ווינקען מיטן אויג.
- 20** וואָרום אומשָׁלום רעדן זײ,
און קעגן די שטילע פֿון דער ערד
טראַכטן זײ אויס פֿאַלשע שטיק.
- 21** און זײ עפֿענען ברייט זייער מויל אויף מיר;
זײ זאָגן: אַהאַ! אַהאַ! אונדזער אויג האָט דערלעבט.
- 22** דו האָסט געזען, גאָט, זאָלסטו ניט פֿאַרשווייגן;
גאָט, זאָלסט זיך ניט דערווייטערן פֿון מיר.
- 23** דערוועק דײַך און וואָך אויף צו מיין משפּט,
צו מיין קריג, מיין גאָט און מיין האַר.
- 24** משפּט מיך לויט דײַן גערעכטיקייט, יהוה מיין גאָט,
און זאָלן זײ זיך ניט פֿרייען איבער מיר.
- 25** זאָלן זײ ניט זאָגן אין זייער האַרצן:
אַהאַ! אונדזער באַגער!
זאָלן זײ ניט זאָגן:
מיר האָבן אים איינגעשלונגען!
- 26** זאָלן פֿאַרשעמט און צו שאַנד ווערן אין איינעם
די וואָס פֿרייען זיך אויף מיין אומגליק;
זאָלן באַקליידט ווערן מיט בושה און שמאַך
די וואָס גרייסן זיך איבער מיר.
- 27** זאָלן זינגען און זיך פֿרייען
די וואָס באַגערן מיין גערעכטיקייט;
און זאָלן זײ תמיד זאָגן: געגרייסט זאָל זײַן גאָט,
וואָס באַגערט דעם פֿריד פֿון זײַן קנעכט.
- 28** און מיין צונג וועט רעדן דײַן גערעכטיקייט,
אַ גאַנצן טאָג דײַן לויב.

לו 1 פֶּאָר דעם געזאַנגמיִסטער; פֿון דעם קנעכט פֿון גאַט, פֿון דָּוִד.

2 די זינד רעדט צום רשע – קלער איך אין האַרצן; ניטאָ גאַטס מורא פֶּאָר זיינע אויגן.
 3 וואָרום צופֿיל חֲנֻפֶּעט זי אים אין זיינע אויגן, אַז ער זאָל קענען פֿיינט האָבן זיין פֶּאַרברעך.
 4 די ווערטער פֿון זיין מויל זיינען אומרעכט און באַטרוג, ער האָט אויפֿגעהערט פֶּאַרשטיין צו טאָן גוטס.
 5 אומרעכט טראַכט ער אויף זיין געלעגער, ער שטייט אויפֿן ניט גוטן וועג, דאָס ביז ווערט אים ניט נמאָס.

6 גאַט, ביז אין די הימלען איז דיין חֶסֶד, דיין טריישאַפֿט ביז די וואַלקן.
 7 דיין גערעכטיקייט איז ווי די מאַכטיקע בערג, דייןע משפּטים ווי דער גרויסער תְּהוֹם; מענטשן און בהמות טוסטו העלפֿן, גאַט.
 8 ווי טייער איז דיין חֶסֶד, גאַט, און די מענטשנקינדער שיצן זיך אין שאַטן פֿון דייןע פֿליגלען.
 9 זיי זעטן זיך מיט דער פֿעטקייט פֿון דיין הויז, און פֿון דעם טייך פֿון דייןע תּענוגים טרינקסטו זיי אָן.
 10 וואָרום ביי דיר איז דער קוואַל פֿון לעבן, אין דיין ליכט זעען מיר ליכטיקייט.
 11 צי אויס דיין חֶסֶד צו די וואַס קענען דיך, און דיין גערעכטיקייט צו די רעכטפֿאַרטיקע הערצער.
 12 זאָל ניט צוקומען צו מיר דער פֿוס פֿון גאווה, און די האַנט פֿון רשעים זאָל מיך ניט פֶּאַרוואַגלען.
 13 אָן זיינען געפֿאַלן די טווער פֿון אומרעכט, זיי זיינען אַנידערגעשטויסן, און קענען ניט אויפֿשטיין.

לז

1 פֿון דָּוִד.

זאָלסט זיך ניט ערגערן וועגן די שלעכטסטוער,
זאָלסט ניט מקנא זיין די וואָס טוען אומרעכט.

2 וואָרום גיך ווי גראַז וועלן זיי פֿאַרשניטן ווערן,
און ווי גרינע קרייטעכץ וועלן זיי פֿאַרוועלקט ווערן.

3 פֿאַרזיכער זיך אויף גאָט, און טו גוטס,
זיך רויק אין לאַנד, און היט אָפּ וואַרהאַפֿטיקייט,

4 און קוויק זיך מיט גאָט,
און ער וועט דיר געבן די פֿאַרלאַנגען פֿון דיין האַרצן.

5 פֿאַרלאַז אויף גאָט דיין וועג,

און פֿאַרזיכער זיך אויף אים, און ער וועט טאָן.

6 און ער וועט אַרויסברענגען ווי דאָס ליכט דיין גערעכטיקייט,
און דיין משפט ווי דער מיטן טאָג.

7 האַר צו גאָט, און האָף צו אים,

זאָלסט זיך ניט ערגערן וועגן דעם וואָס איז מצליח אויף זיין וועג,
וועגן דעם מאַן וואָס טוט ליסטיקייטן.

8 לאַז אָפּ פֿון כּעס, און פֿאַרלאַז גרימצאָרן;

זאָלסט זיך ניט ערגערן; דאָס פֿירט בלויז צום בייזן.

9 וואָרום די שלעכטסטוער וועלן פֿאַרשניטן ווערן,

און די וואָס האַפֿן צו גאָט, זיי וועלן אַרבן דאָס לאַנד.

10 און נאָך אַ קליין וויילע, און דער רֶשַׁע וועט ניט זיין,

און וועסט זיך אומקוקן אויף זיין אָרט, און ער איז ניטאָ.

11 אָבער די געדריקטע וועלן אַרבן דאָס לאַנד,

און וועלן זיך קוויקן מיט גרויס פֿריד.

12 דער רֶשַׁע טראַכט בייז קעגן צדיק,

און ער קריצט אויף אים זיינע ציין.

13 גאָט לאַכט פֿון אים,

וואָרום ער זעט אַז זיין טאָג וועט קומען.

14 די רשעים ציען אַרויס די שווערד,

און שפּאַנען זייער בויגן,

צו מאַכן פֿאַלן דעם אַרימאָן און דעם אַביון,

צו שעכטן די וואָס זייער וועג איז גלייך.
15 וועט זייער שווערד אַרײַן אין זייער האַרצן,
און זייערע בויגנס וועלן צעבראָכן ווערן.

16 בעסער דאָס ביסל בײַם צדיק,
איידער די שפּע פֿון פֿיל רשעים.
17 וואָרום די אַרעמס פֿון די רשעים וועלן צעבראָכן ווערן,
אַבער די צדיקים לענט אונטער גאָט.

18 גאָט מערקט די טעג פֿון די אומשולדיקע,
און זייער אַרב וועט זײַן אויף אייביק.
19 זיי וועלן ניט פֿאַרשעמט ווערן אין צײַט פֿון ביזז,
און אין טעג פֿון הונגער וועלן זיי זאָט זײַן.

20 וואָרום די רשעים וועלן אונטערגיין,
און די פֿײַנט פֿון גאָט אַזוי ווי שווערע לעמער;
זיי פֿאַרגייען, אין רויך פֿאַרגייען זיי.

21 דער רשע לײַט און באַצאָלט ניט,
און דער צדיק לײַטזעליקט און גיט.
22 וואָרום זײַנע געבענטשטע אַרבן דאָס לאַנד,
און זײַנע פֿאַרשאַלטענע ווערן פֿאַרשניטן.

23 פֿון גאָט ווערן אָנגעשטעלט די טריט פֿון מענטשן,
און ער באַוויליקט זײַן וועג.
24 אַז ער פֿאַלט, בלײַבט ער ניט ליגן,
וואָרום גאָט לענט אונטער זײַן האַנט.

25 איך בין יונג געווען און בין אַלט געוואָרן,
און איך האָב ניט געזען אַ צדיק פֿאַרלאָזן,
און זײַן זאַמען בעטלענדיק ברויט.
26 אַ גאַנצן טאָג איז ער לײַטזעליק און אַנטלײַט,
און זײַן זאַמען איז אַ בענטשונג.

27 קער זיך אָפּ פֿון שלעכטס, און טו גוטס,
און בלײַב רוען אויף אייביק.
28 וואָרום גאָט האָט ליב גערעכטיקייט,

און פֿאַרלאַזט ניט זיינע פֿרומע;
אייביק ווערן זיי אָפּגעהיט,
אַבער דער זאַמען פֿון די רשעים ווערט פֿאַרשניטן.
29 די צדיקים וועלן אַרבן דאָס לאַנד,
און וועלן ווינען דערויף שטענדיק.

30 דאָס מויל פֿון דעם צדיק לאַזט אַרויס חכמה,
און זיין צונג רעדט גערעכטיקייט.
31 די תורה פֿון זיין גאָט איז אין זיין האַרצן,
זיינע טריט גליטשן זיך ניט אויס.
32 דער רשע קוקט אויס אויפֿן צדיק,
און זוכט אים צו טייטן.
33 גאָט וועט אים ניט איבערלאַזן אין זיין האַנט,
און ניט לאַזן אים שולדיק מאַכן, אַז ער ווערט געמשפּט.

34 האָף צו גאָט, און היט זיין וועג,
און ער וועט דיך דערהייבן צו אַרבן דאָס לאַנד;
וועסט צוזען ווי די רשעים ווערן פֿאַרשניטן.

35 איך האָב געזען דעם רשע מאַכטיק,
און צעשפּרייט ווי אַ צווייגהאַפטיקער אַלטגעזעסענער בויס;
36 אָבער מע איז פֿאַרבייגעגאַנגען,
ערשט ער איז ניטאָ,
און איך האָב אים געזוכט,
און ער איז ניט געווען צו געפינען.

37 באַטראַכט דעם אומשולדיקן, און זע דעם רעכטפֿאַרטיקן,
אַז דער סוף פֿון איטלעכן איז אַ גליקלעכער.
38 און די פֿאַרברעכער ווערן פֿאַרטיליקט אין איינעם,
דער סוף פֿון די רשעים ווערט פֿאַרשניטן.

39 אָבער די הילף פֿון די צדיקים איז פֿון גאָט,
זייער פֿעסטונג אין צייט פֿון נויט.
40 און גאָט שטייט זיי ביי, און מאַכט זיי אַנטרינען,
ער מאַכט זיי אַנטרינען פֿון די רשעים, און העלפֿט זיי,
ווייל זיי האָבן זיך געשיצט אין אים.

לח

- 1 אַ מזמור פֿון דָּוִד, אויף אַ דערמאָנונג.
- 2 ניט אין דיין כּעס, גאָט, זאָלסטו מיך מוסרן, און אין דיין גרימצאָרן זאָלסטו מיך שטראַפֿן.
- 3 וואָרום דיִינע פֿיילן האָבן גענידערט אין מיר, און אויף מיר האָט גענידערט דיין האַנט.
- 4 ניטאָ קיין גאַנץ גליד אין מיין ליִיב פֿון וועגן דיין צאָרן, ניטאָ קיין פֿריד אין מיִינע ביינער פֿון וועגן מיין חטא.
- 5 וואָרום מיִינע זינד גייען איבער מיין קאָפּ, ווי אַ שווערע משא זיינען זיי צו שווער פֿאַר מיר.
- 6 עס פֿוילן, עס אייטערן מיִינע ווונדן פֿון וועגן מיין נאַרישקייט;
- 7 איך בין צעקרימט, איך בין געבויגן ביז גאָר, אַ גאַנצן טאָג גיי איך אום פֿינצטער.
- 8 וואָרום מיִינע לענדן זיינען פֿול מיט בראַנד, און ניטאָ קיין גאַנץ גליד אין מיין ליִיב.
- 9 איך בין באַנומען און דערשלאָגן ביז גאָר, איך שריי פֿון דער ברומונג פֿון מיין האַרצן.
- 10 גאָט, אַל מיין קרעכצן איז פֿאַר דיר, און מיין זיפֿצן איז פֿון דיר ניט פֿאַרבאָרגן.
- 11 מיין האַרץ שווינדלט, מיין פּוח האָט מיך פֿאַרלאָזט; און דאָס ליכט פֿון מיִינע אויגן, דאָס אויך איז ביי מיר מער ניטאָ.
- 12 מיִינע גוטע פֿריינט און מיִינע חבֿרים שטייען אַוועק פֿון מיין פּלאַג, און מיִינע נאַנטע שטייען פֿון דער ווייטן.
- 13 און נעצן לייגן די וואָס זוכן מיין לעבן, און די וואָס זיינען מיר אויסן בייז רעדן אומגליקן, און באַטרוגן טראַכטן זיי אַ גאַנצן טאָג.
- 14 און איך בין ווי אַ טויבער, איך הער ניט, און ווי אַ שטומער וואָס עפֿנט ניט זיין מויל.
- 15 יאָ, איך בין ווי אַ מענטש וואָס הערט ניט, און אין זיין מויל זיינען קיין טענות ניטאָ.
- 16 וואָרום צו דיר, יהוה, טו איך האַפֿן; דו וועסט ענטפֿערן, האַר מיין גאָט.

- 17** וואָרום איך זאָג:
 זאָלן זיי ניט דערפֿרייט ווערן איבער מיר;
 אַז מײַן פֿוס גליטשט זיך אויס,
 גרייסן זיי זיך איבער מיר.
- 18** וואָרום איך בין אָנגעברייט צום פֿאַלן,
 און מײַן ווייטאַג איז אַנטקעגן מיר תמיד.
- 19** וואָרום איך גיב צו מײַן זינד,
 איך בין באַקומערט וועגן מײַן חטא.
- 20** און מײַנע פֿיינט אום לעבן זיינען שטאַרק,
 און פֿיל מײַנע שוֹנאים פֿאַר גאַרנישט.
- 21** און די וואָס באַצאָלן אַ רעה פֿאַר אַ טובֿה,
 פֿיינטן מיך פֿאַר מײַן נאָכיאָגן גוטס.
- 22** ניט פֿאַרלאָזן זאָלסטו מיך, יהוה,
 ניט דערווייטערן זאָלסטו זיך פֿון מיר, מײַן גאָט.
- 23** אייל מיר צו הילף,
 גאָט מײַן ישועה.

- לט** **1** פֿאַר דעם געזאַנגמיסטער, פֿאַר ידותון; אַ מזמור פֿון דָּוִד.
- 2** איך האָב געזאָגט: איך וועל היטן מײַנע וועגן
 פֿון צו זינדיקן מיט מײַן צונג;
 איך וועל האַלטן אַ שלאָס אויף מײַן מויל,
 בעת דער רשע איז פֿאַר מיר.
- 3** איך בין שטיל אַנטשטומט געווען,
 איך האָב געשוויגן, אָן גוטס,
 און מײַן ווייטאַג איז געווען איינגעהאַלטן.
- 4** איז מײַן האַרץ אין מיר הייס געוואָרן,
 האָט אין מײַן געמיט זיך אַ פֿייער צעברענט;
 האָב איך גערעדט מיט מײַן צונג:
5 לאַז מיך וויסן, גאָט, מײַן סוף,
 און די מאָס פֿון מײַנע טעג, וואָס זי איז,
 לאַמיק וויסן ווי פֿאַרגייק איך בין.
- 6** זע, ווי אַ שפּאַן האָסטו געמאַכט מײַנע טעג,
 און מײַן געדויער איז ווי גאַרנישט קעגן דיר;
 פֿאַר וואָר, אַ בלוזער הויך וואָס באַשטייט איז איטלעכער מענטש. סְלָה.

7 בלויז ווי אַן אָפּדוכט גייט אום דער מענטש,
בלויז אומנישט טומלען זיי;
ער קלייבט, און ער ווייס ניט ווער דאָס וועט איינזאַמלען.

8 און אַצונד, וואָס זאָל איך האָפֿן, גאָט?
מיין אויסקוק, ער איז אויף דיר.

9 זיי מיך מציל פֿון אַלע מיינע פֿאַרברעכן;
זאָלסט מיך ניט מאַכן צום שפּאַט פֿון דעם נידערטרעכטיקן.

10 איך בין שטום, איך עפֿן ניט מיין מויל,
וואָרום דו האָסט עס געטאָן.

11 טו אָפּ פֿון מיר דיין פּלאַג,

פֿון דעם שטרייט פֿון דיין האַנט ווער איך פֿאַרלענדט.

12 וואָלסטו מיט שטראָפֿרייד געמוסרט דעם מענטשן פֿאַר זינד!
אַבער מאַכסט צעקריכן ווי מאָיל זיין שיינקייט.

בלויז אַ הויך איז איטלעכער מענטש. סָלָה.

13 הער צו מיין תפילה, גאָט, און מיין געשריי פֿאַרנעם;

אויף מיין טרער זאָלסטו ניט שווייגן;

וואָרום אַ פֿרעמדער בין איך ביי דיר,

אַן איינגעוואַנדערטער ווי אַלע מיינע עלטערן.

14 קוק אַוועק פֿון מיר, און לאָמיק זיך אויפֿמונטערן,

איידער איך וועל אַוועקגיין און מער ניט זיין.

מ **1** פֿאַר דעם געזאַנגמיסטער; פֿון דודן אַ מיזמור.

2 האָפֿן געהאַפֿט האָב איך אויף גאָט,

און ער האָט זיך גענייגט צו מיר, און צוגעהערט מיין געשריי.

3 און ער האָט מיך אַרויפֿגעבראַכט פֿון דער וויסטער גרוב,

פֿון דעם זומפיקן ליים,

און ער האָט געשטעלט אויף אַ פֿעלדז מיינע פֿיס,

ער האָט באַפֿעסטיקט מיינע טריט.

4 און ער האָט געגעבן אין מיין מויל אַ ניי געזאַנג,

אַ לויב צו אונדזער גאָט.

פֿיל וועלן זען און וועלן פֿאַרכטן,

און וועלן זיך פֿאַרזיכערן אויף גאָט.

5 ווויל צו דעם מאַן וואָס האָט געמאַכט גאָט זיין פֿאַרזיכערונג,
און זיך ניט געווענדט צו די האַפֿערדיקע,
און צו די וואָס קערן זיך אָפּ צו פֿאַלשקייט.
6 פֿיל האָסטו אויפֿגעטאָן, יהוה מיין גאָט –
דיינע ווונדער און דיינע טראַכטונגען פֿון אונדזערט-וועגן;

ניטאָ קיין גלייכן צו דיר.
זאָל איך דערציילן און זאָגן,
זיינען זיי צו פֿיל אויסצורעכענען.

7 שלאַכטאַפֿפֿער און שפּייזאַפֿפֿער באַגערסטו ניט –
האָסטו אין די אויערן מיר איינגעגראָבן –
בראַנדאַפֿפֿער און זינדאַפֿפֿער פֿאַרלאַנגסטו ניט.

8 דרום האָב איך געזאָגט: איך וועל טאָן
וואָס אין געראַלטן ספֿר איז אָנגעשריבן פֿאַר מיר.
9 צו טאָן דיין רצון, מיין גאָט, האָב איך באַגערט,
און דיין תורה איז אין מייןע אינגעווייד.

10 איך האָב אָנגעזאָגט גערעכטיקייט אין אַ גרויס געזעמל;
זע, מייןע ליפּן טו איך ניט פֿאַרמיידן;
גאָט, דו וויסט דאָך.

11 דיין גערעכטיקייט האָב איך ניט פֿאַרדעקט אין מיין האַרצן,
דיין טריישאַפֿט און דיין הילף האָב איך דערציילט;
איך האָב ניט פֿאַרהוילן דיין גענאָד און דיין אמת
פֿאַרן גרויסן געזעמל.

12 ניט פֿאַרמיידן זאָלסטו דו, גאָט, דיין דערבאַרימונג פֿון מיר,
דיין גענאָד און דיין אמת זאָלן מיך תמיד באַהיטן.

13 וואָרום אַרומגערינגלט האָבן מיך ביזן אַזש אַן צאָל,
דערגרייכט האָבן מיך מייןע זינד,
אַז איך קען ניט זען;

זיי זיינען מער ווי די האַר פֿון מיין קאָפּ,
און מיין האַרץ האָט מיך פֿאַרלאָזן.

14 באַוויליק, גאָט, מיך מציל צו זיין,
גאָט, אייל מיר צו הילף.

15 זאָל פֿאַרשעמט און צו שאַנד ווערן אין איינעם
די וואָס זוכן מיין לעבן, עס אומצוברענגען;
זאָלן אָפּטרעטן אַהינטער און זיך שעמען
די וואָס ווינטשן מיר בייז.

16 זאַלן באַנומען ווערן פֿון וועגן זייער שאַנד
 די וואָס זאָגן אויף מיר: אַהאַ! אַהאַ!
 17 זאַלן זיין לוסטיק און זיך פֿרייען מיט דיר
 אַלע וואָס זוכן דיך;
 זאַלן תמיד זאָגן: געגרייסט זאַל זיין גאָט!
 די וואָס האָבן ליב דיין ישועה.
 18 און איך אַרימער און באַדערפֿטיקער –
 זאַל גאָט דאָס מיר צורעכענען.
 דו ביסט מיין הילף, און דער וואָס מאַכט מיך אַנטרינען;
 מיין גאָט, זאַלסט זיך ניט זאַמען.

מא 1 פֿאַר דעם געזאַנגמיסטער; אַ מזמור פֿון דָוִד.
 2 וויל צו דעם וואָס גיט אַכט אויפֿן אַרימאָן!
 אין טאָג פֿון ביז וועט אים גאָט מאַכן אַנטרינען.
 3 גאָט וועט אים באַהיטן און אים לאָזן לעבן,
 און ער וועט זיין באַגליקט אין לאַנד;
 און וועסט אים ניט איבערגעבן
 אויף דעם באַראָט פֿון זיינע פֿיינט.
 4 גאָט וועט אים אונטערלענען אויפֿן קראַנקן בעט;
 די גאַנצע צייט פֿון זיין ליגן פֿאַרנעמסטו זיך מיט זיין קראַנקשאַפֿט.
 5 איך זאָג: גאָט, לייטזעליק מיר,
 הייל מיין זעל, וואָרום איך האָב געזינדיקט צו דיר.
 6 מינע פֿיינט רעדן שלעכטס וועגן מיר:
 ווען וועט ער שטאַרבן, און זיין נאָמען זאַל אונטערגיין!
 7 און אַז עמעצער קומט זען, רעדט ער פֿאַלש,
 זיין האַרץ זאַמלט אָן אין זיך ביז;
 גייט ער אַרויס אין גאַס, רעדט ער דערפֿון.
 8 אין איינעם סודען זיך אויף מיר אַלע מינע שוֹנאים,
 זיי טראַכטן וועגן מיר ביז קעגן מיר:
 9 אַ ביזע זאָך איז אויסגעגאַסן אויף אים,
 און ווי ער האָט זיך געלייגט, וועט ער מער ניט אויפֿשטיין.
 10 אַפֿילו מיין גוטער פֿריינט וואָס איך האָב מיך פֿאַרזיכערט אויף
 אים,

- דער וואָס עסט מיין ברויט, הייבט אויף אַ פֿוס אויף מיר.
11 אָבער דו גאָט לייטזעליק מיך, און ריכט מיך אויף,
און לאָמיק זיי אָפּצאָלן.
12 דערמיט וועל איך וויסן אַז דו באַגערסט מיך,
וואָס ניט שאַלן וועט מיין פֿיינט איבער מיר.
13 און איך – אין מיין ערלעכקייט וועסטו מיך אויפֿהאַלטן,
און וועסטו מיך לאַזן שטיין פֿאַר דיר אייביק.
14 געלויבט איז יהוה דער גאָט פֿון ישראל
פֿון אייביק און ביז אייביק.
אַמן און אַמן!

צווייטער ספֿר

- מב** **1** פֿאַר דעם געזאַנגמיסטער; אַ באַטראַכטונג פֿון די קינדער
פֿון קֶרַח.
2 ווי אַ הינד לעכצט נאָך בעכן וואַסער,
אַזוי לעכצט מיין זעל נאָך דיר, גאָט.
3 מיין זעל טוט דאַרשטן נאָך גאָט,
נאָך דעם לעבעדיקן גאָט:
ווען וועל איך קומען,
און זיך ווייזן פֿאַר גאָט?
4 מיין טרער איז געוואָרן
מיין שפּייז טאָג און נאַכט,
אַז מע זאָגט מיר אַ גאַנצן טאָג:
אַווו איז דיין גאָט?
5 דאָס טו איך דערמאָנען,
און גיס אויס מיין זעל אין מיר:
ווי איך פֿלעג דורכגיין מיט אַן עולם,
זיי פֿירן צום הויז פֿון גאָט,
מיט אַ קול פֿון געזאַנג און לויב,
אַ יום-טובֿדיק געזעמל.

6 וואָס ביסטו געבויגן מיין זעל,
און טוסט ברומען אין מיר?
האַף צו גאָט, וואָרום איך וועל אים נאָך לויבן
פֿאַר דער הילף פֿון זיין פנים.

7 מיין גאָט, מיין זעל איז געבויגן אין מיר,
וואָרום איך טו דין דערמאָנען,
פֿון ירדן-לאַנד און די חַרמוֹנס,
פֿון דעם באַרג מַצֶּעֶר.

8 תְּהוֹם צו תְּהוֹם טוט רופֿן
אין דעם קול פֿון דיִינע וואַסער־פֿאַלן;
אַלע דיִינע אינדן און דיִינע וועלן
זיינען אַריבער אויף מיר.

9 ביי טאָג באַפֿעלט גאָט זיין חֶסֶד,
און ביי נאַכט איז זיין געזאַנג מיט מיר,
אַ תְּפִילָה צו דעם גאָט פֿון מיין לעבן.

10 איך זאָג צו גאָט מיין פֿעלדז:
פֿאַר וואָס האָסטו מיך פֿאַרגעסן?
פֿאַר וואָס מוז איך פֿינצטער אומגיין
פֿון וועגן דער דריקונג פֿון שונא?
11 מיט רציחה אַזש אין מיִינע ביינער
לעסטערן מיך מיִינע פֿיינט,
אַז זיי זאָגן צו מיר אַ גאַנצן טאָג:
אָווו איז דיין גאָט?

12 וואָס ביסטו געבויגן מיין זעל,
און וואָס טוסטו ברומען אין מיר?
האַף צו גאָט, וואָרום איך וועל אים נאָך לויבן –
די הילף פֿון מיין פנים, און מיין גאָט.

מג **1** טו מיר רעכט, גאָט, און קריג מיין קריג
קעגן פֿאַלק אומדערבאַרימדיק;
פֿון דעם מאַן פֿון באַטרוג און אומרעכט

- זאָלסטו מיך מאַכן אַנטרינען.
2 דו ביסט דאָך דער גאָט פֿון מיין שטאַרקייט,
פֿאַר וואָס האָסטו מיך פֿאַרלאָזן?
פֿאַר וואָס מוז איך פֿינצטער אומגיין
פֿון וועגן דער דריקונג פֿון שונא?
3 שיק דיין ליכט און דיין אמת,
זיי זאָלן מיך פֿירן;
זיי זאָלן מיך ברענגען צו דיין הייליקן באַרג,
און צו די ווינונגען דייע.
4 און לאָמיק קומען צום מזבח פֿון גאָט,
צו גאָט, דער פֿרייד פֿון מיין לוסטיקייט; און לאָמיק דיך לויבן אויף אַ
האַרף,
גאָט מיין גאָט.
5 וואָס ביסטו געבויגן מיין זעל,
און וואָס טוסטו ברומען אין מיר?
האַף צו גאָט, וואָרום איך וועל אים נאָך לויבן—
די הילף פֿון מיין פנים, און מיין גאָט.

- מד** **1** פֿאַר דעם געזאַנגמיסטער; פֿון די קינדער פֿון קרח אַ
באַטראַכטונג.
2 גאָט, מיט אונדזערע אויערן האָבן מיר געהערט,
אונדזערע עלטערן האָבן אונדז דערציילט,
די טוונג וואָס דו האָסט געטאָן אין זייערע טעג,
אין די טעג פֿון פֿאַרצייען.
3 דו מיט דיין האַנט האָסט פֿעלקער פֿאַרטריבן,
און זיי האָסטו איינגעפֿלאַנצט,
האַסט צעבראַכן אומות,
און זיי האָסטו אויסגעשפּרייט.
4 וואָרום ניט מיט זייער שווערד האָבן זיי געאַרבעט דאָס לאַנד,
און ניט זייער אָרעם האָט זיי געהאַלפֿן,
נאָר דיין רעכטע האַנט און דיין אָרעם,
און דאָס ליכט פֿון דיין פנים, ווייל דו האָסט זיי באַוויליקט.
5 דו ביסט מיין קיניג, גאָט;
באַפֿעל די ישועה פֿון יעקב.

- 6 מיט דיר שטויסן מיר אונדזערע פֿיינט,
מיט דיין נאָמען צעטרעטן מיר אונדזערע קעגנשטייער.
7 וואָרום ניט אויף מיין בויגן פֿאַרזיכער איך מיך,
און מיין שווערד קען מיך ניט העלפֿן.
8 נייערט דו האָסט אונדז געהאַלפֿן פֿון אונדזערע פֿיינט,
און אונדזערע שִׁוּנאים צו שאַנד געמאַכט.
9 מיט גאָט האָבן מיר זיך גערימט אַ גאַנצן טאָג,
און דיין נאָמען לויבן מיר אייביק. סְלָה.
- 10 אָבער האָסט פֿאַרלאָזן און פֿאַרשעמט אונדז,
און גייסט ניט אַרויס מיט אונדזערע מחנות.
11 מאַכסט אונדז צוריקגיין פֿאַרן פֿיינט,
און אונדזערע שִׁוּנאים רויבן זיך אָן.
12 האָסט אונדז אָפּגעגעבן ווי שאָף צום עסן,
און צווישן די פֿעלקער האָסטו אונדז צעשפּרייט.
13 האָסט פֿאַרקויפֿט דיין אומה פֿאַר שפּאַטגעלט,
און האָסט ניט הויך געשטעלט זייער מקח.
14 מאַכסט אונדז צו חרפה ביי אונדזערע שכנים,
אַ געלעכטער און אַ שפּאַט ביי אונדזערע אַרומיקע.
15 מאַכסט אונדז פֿאַר אַ שפּריכוואָרט צווישן די פֿעלקער,
אַ קאַפּשאַקלעניש צווישן די אומות.
16 אַ גאַנצן טאָג איז מיין שאַנד אַנטקעגן מיר,
און די בושה פֿון מיין פנים האָט מיך באַדעקט,
17 פֿון קול פֿון דעם לעסטערער און שענדער,
פֿון וועגן דעם פֿיינט און דעם ראַכענעמער.
- 18 דאָס אַלץ איז געקומען אויף אונדז,
אָבער מיר האָבן ניט פֿאַרגעסן אָן דיר,
און ניט געלייקנט אָן דיין בונד.
19 ניט אָפּגעקערט אַהינטער האָט זיך אונדזער האַרץ,
אַז אונדזערע טריט זאָלן זיך אָפּנייגן פֿון דיין שטעג;
20 הגם דו האָסט אונדז פֿאַרשטויסן אין אַן אָרט פֿון שאַקאַלן,
און אונדז איבערגעדעקט מיט טויטשאַטן.
21 אויב מיר וואָלטן פֿאַרגעסן אָן דעם נאָמען פֿון אונדזער גאָט,
און אויסגעשפּרייט אונדזערע הענט צו אַ פֿרעמדן גאָט,
22 וואָלט דען גאָט דאָס ניט אויספֿאַרשן?

וואַרום ער ווייס די פֿאַרבאַרגענישן פֿון האַרצן.
23 יאָ, איבער דיר ווערן מיר געהרגעט אַ גאַנצן טאָג,
 מיר ווערן גערעכנט ווי שאָף צו דער שחיטה.
24 דערוועק דיך, פֿאַר וואָס שלאָפֿסטו, גאָט?
 וואָך אויף, זאָלסט אונדז ניט פֿאַרלאָזן אויף אייביק.
25 פֿאַר וואָס פֿאַרבאַרגסטו דיין פנים,
 פֿאַרגעסט אונדזער פֿיין און אונדזער קלעם?
26 וואַרום געבויגן צום שטויב איז אונדזער זעל,
 באַהעפֿט צו דער ערד איז אונדזער לייב.
27 שטיי אויף אונדז צו הילף,
 און לייז אונדז אויס פֿון וועגן דיין גענאָד.

מה **1** פֿאַר דעם געזאַנגמייסטער; אויף שושנים, פֿון די קינדער
 פֿון קֶרַח;

אַ באַטראַכטונג, אַ געזאַנג פֿון ליבשאַפֿט.
2 עס יירט מיין האַרץ מיטן שיינעם וואָרט,
 איך וועל פֿירזאָגן מיינע לידער צום מלך;
 מיין צונג איז די פען פֿון אַ שרייבער אַ פֿלינקן.
3 ביסט שענער פֿון אַלע מענטשןקינדער,
 חן איז אויסגעגאָסן אויף דינע ליפן,
 ווייל גאָט האָט דיך געבענטשט אויף אייביק.
4 גורט אָן דיין שווערד אויפֿן לענד, דו גבור,
 דיין גלאַנץ און דיין פראַכט.
5 און אין דיין פראַכט באַגליק, רייט אַרויס,
 פֿון וועגן אמת און מילדקייט און גערעכטיקייט,
 און זאָל דיר דיין רעכטע האַנט פֿאַרכטיקס באַווייזן.
6 דינע פֿיילן געשאַרפֿטע –
 פֿעלקער זאָלן פֿאַלן אונטער דיר –
 אין האַרצן פֿון מלכס פֿיינט! **7** דיין טראָן איז פֿון גאָט אויף אייביק
 און שטענדיק,
7 דיין טראָן איז פֿון גאָט אויף אייביק און שטענדיק,
 אַ צעפֿטער פֿון יושר איז דער צעפֿטער פֿון דיין מלוכה.
8 האָסט ליב געהאַט גערעכטיקייט, און פֿיינט געהאַט אומרעכט,

- דרום האָט דיך געזאַלִבֿט גאָט דיין גאָט מיט אייל פֿון פֿרייד, איבער דיִינע חִבֿרים.
- 9** מירע און אַלאָען, קאַניילן זיינען אַלע דיִינע קליידער, פֿון העלפֿאַנדביין-פֿאַלאָצן דערפֿרייען דיך סטרונעס.
- 10** טעכטער פֿון מלכים זיינען צווישן דיִינע געליבטע, דיר צו רעכטס שטייט די מלכה אין גינגאַלד פֿון אױפֿיר.
- 11** הער, טאַכטער, און זע, און נייג צו דיין אויער, און פֿאַרגעס דיין פֿאַלק, און דאָס הויז פֿון דיין פֿאַטער,
- 12** און דער מלך וועט גלוסטן דיין שיינקייט; וואָרום ער איז דיין האַר, דרום בוק זיך צו אים.
- 13** און, טאַכטער פֿון צור, די רייכסטע פֿון פֿאַלק וועלן בעטן דיין לייטזעליקייט מיט געשאַנק.
- 14** לויטער פֿראַכט איז די בת-מלכה אינעווייניק אין פֿאַלאַץ, פֿון געקעסטלטן גאַלדוועב איר מלבֿוש.
- 15** אויף געשטיקטע געוואַנטן ווערט זי צום מלך געפֿירט; הינטער איר יונגפֿרויען, חִבֿרטעס אירע, ווערן דיר געבראַכט.
- 16** זיי ווערן געפֿירט מיט פֿריידן און לוסטיקייט, זיי קומען אין פֿאַלאַץ פֿון מלך.
- 17** אַנשטאַט דיִינע פֿאַטערס וועלן זיין דיִינע זין; וועסט זיי אויפֿזעצן פֿאַר האַרן אין גאַנצן לאַנד.
- 18** איך וועל מאַכן דערמאָנען דיין נאָמען אויף אַלע דֹור-דורות, דרום וועלן פֿעלקער דיך לויבן אויף אייביק און שטענדיק.

- מו** **1** פֿאַר דעם געזאַנגמייסטער; פֿון די קינדער פֿון קֶרַח; אויף עֲלָמוֹת; אַ ליד.
- 2** גאָט איז אונדז אַ באַשיצונג און אַ שטאַרקייט, אַ הילף אין צרות, גרינג צו געפֿינען.
- 3** דרום וועלן מיר ניט מורא האַבן, ווען די ערד זאָל זיך בייטן, און ווען די בערג זאָלן אומפֿאַלן אין האַרצן פֿון ים.

- 4** מעגן ברומען, מעגן שוימען זיינע וואסערן,
מעגן ציטערן די בערג פֿאַר זיין הויכקייט. סְלָה.
- 5** אַ טייך איז דאָ, וואָס זיינע שטראַמען דערפֿרייען די שטאָט פֿון גאָט,
די הייליקסטע ווינונג פֿון העכסטן.
6 גאָט איז אין איר מיט, זי וועט ניט אומפֿאַלן,
גאָט וועט זי העלפֿן אַקעגן פֿרימאַרגן.
7 פֿעלקער האָבן געטומלט, קיניגרייכן זיינען אומגעפֿאַלן;
ער האָט אַרויסגעלאָזט זיין קול, טוט זיך וואַקלען די ערד.
- 8** מיט אונדז איז יהוה פֿון צבֿאות,
אַ פֿעסטונג איז אונדז דער גאָט פֿון יעקבֿ. סְלָה.
- 9** גייט זעט די אויפֿטוען פֿון גאָט,
וואָס האָט געמאַכט פֿאַרוויסטונגען אין לאַנד.
10 ער מאַכט אויפֿהערן מלחמות ביזן עק פֿון דער ערד,
דעם בויגן צעברעכט ער, און טוט צעהאַקן דעם שפיז;
רייטוועגן פֿאַרברענט ער אין פֿייער.
11 „לאָזט אָפּ, און זייט וויסן אַז איך בין גאָט,
איך בין דערהויבן צווישן די פֿעלקער,
דערהויבן אויף דער ערד.“
12 יהוה פֿון צבֿאות איז מיט אונדז,
אַ פֿעסטונג איז אונדז דער גאָט פֿון יעקבֿ. סְלָה.
- מז** **1** פֿאַר דעם געזאַנגמיסטער; פֿון די קינדער פֿון קֶרַח אַ מזמור.
2 קלאַפט די הענט, אַלע פֿעלקער,
שאַלט צו גאָט מיט אַ קול פֿון געזאַנג.
3 וואָרום יהוה דער אייבערשטער איז פֿאַרכטיק,
אַ גרויסער מלך איבער דער גאַנצער ערד.
4 ער אונטערטעניקט פֿעלקער אונטער אונדז,
און אומות אונטער אונדזערע פֿיס.
5 ער וויילט אונדז אויס אונדזער נחלה,
דעם שטאַלץ פֿון יעקבֿ וואָס ער האָט ליב. סְלָה.

- 6 גאָט איז אויפֿגעגאַנגען מיט שאַלונג,
יהוה מיט קול פֿון שופֿר.
7 זינגט צו גאָט, זינגט,
זינגט צו אונדזער מלך, זינגט.
8 וואָרום גאָט איז דער מלך פֿון דער גאַנצער ערד;
זינגט מיט באַטראַכט.
9 גאָט קיניגט איבער די פֿעלקער,
גאָט זיצט אויף זײַן הייליקן טראָן.
10 די פֿירשטן פֿון די אומות האָבן זיך איינגעזאַמלט,
דאָס פֿאַלק פֿון דעם גאָט פֿון אַברהם;
וואָרום צו גאָט זײַנען די שילדן פֿון דער ערד,
ער איז זייער דערהויבן.

- מח** 1 אַ געזאַנג; אַ מזמור פֿון די קינדער פֿון קֶרַח.
2 גרויס איז גאָט, און זייער געלויבט
אין דער שטאָט פֿון אונדזער גאָט, אויף זײַן הייליקן באַרג.
3 שײַן דערהייכט, די פֿרייד פֿון דער גאַנצער ערד,
איז דער באַרג ציון אין די עקן פֿון צפֿון,
די שטאָט פֿון דעם גרויסן מלך.
4 גאָט אין אירע פֿאַלאַצן
איז באַקאַנט פֿאַר אַ פֿעסטונג.
5 וואָרום זע, מלכים האָבן זיך איינגעזאַמלט,
זיי זײַנען אַריבערגעקומען אין איינעם.
6 ווי זיי האָבן געזען, אַזוי האָבן זיי געגאַפֿט,
דערשראַקענע האָבן זיי אַוועקגעאַיילט.
7 אַ ציטערניש האָט זיי אָנגענומען דאָרטן,
אַ ווייעניש ווי אַ געווינערין.
8 מיט אַ מזרח-ווינט האָסטו צעבראַכן
די שיפֿן פֿון תְּרָשִׁישׁ.
9 ווי מיר האָבן געהערט, אַזוי האָבן מיר געזען,
אין דער שטאָט פֿון יהוה פֿון צבֿאות,
אין דער שטאָט פֿון אונדזער גאָט;
גאָט זאַל זי אויפֿהאַלטן ביז אייביק. סְלָה.

- 10** מיר האָבן געטראַכט, גאָט, אָן דיין חסד,
אין דער מיט פֿון דיין טעמפל.
11 אַזוי ווי דיין נאָמען, גאָט,
אַזוי איז דיין לויב ביז די עקן פֿון דער ערד;
פֿול מיט גערעכטיקייט איז דיין רעכטע האַנט.
12 זאַל זיך פֿרייען דער באַרג ציון,
זאַלן לוסטיק זיין די טעכטערשטעט פֿון יהודה,
פֿון וועגן דייע משפּטים.
13 גייט אַרום ציון, און רינגלט זי אַרום,
ציילט איבער אירע טורעמס.
14 טוט אַכט אויף אירע מויער,
גייט דורך אירע פּאַלאַצן;
כדי איר זאַלט דערציילן דעם שפעטערדיקן דור,
אַז דאָס איז גאָט, אונדזער גאָט, אייביק און שטענדיק;
ער וועט אונדז פֿירן ביז אייביקייט.

מט **1** פֿאַר דעם געזאַנגמיסטער; פֿון די קינדער פֿון קרח; אַ
מזמור.

- 2** הערט דאָס צו, אַלע פֿעלקער,
פֿאַרנעמט, אַלע באַוווינער פֿון דער וועלט,
3 סײַ אַזוי מענטשן, סײַ אַנגעזעענע לייט,
רייך און אַרים אין איינעם.
4 מײן מויל וועט רעדן חכמה,
און די טראַכטונג פֿון מײן האַרצן וועט זיין פֿאַרשטאַנדיקייט.
5 איך וועל נײַגן צו אַ משל מײן אויער,
איך וועל אָנהייבן מיט אַ האַרף מײן רעטעניש.
6 פֿאַר וואָס זאַל איך מורא האָבן אין די טעג פֿון ביז,
ווען די זינד פֿון מײנע טרעטער רינגלט מיך אַרום?
7 די וואָס פֿאַרזיכערן זיך אויף זייער פֿאַרמעג,
און מיט זייער גרויס עשירות רימען זיי זיך.
8 ניט אויסקויפֿן אַ ברודער קען אַ מענטש אויסקויפֿן,
ניט געבן גאָט אַן אויסלייז פֿאַר זיך;
9 און ווי ווערדיק עס זאַל זיין דער אויסקויף פֿאַר זייער זעל,
איז אויף אייביק פֿאַרמיטן,

- 10** מע זאל שטענדיק אלץ לעבן,
מע זאל ניט אַנזען די גרוב.
- 11** וואָרום מע זעט אַז חכמים שטאַרבן,
אַזוי ווי דער נאַר און דער פֿאַרגרעבטער גייען אונטער,
און זיי לאַזן איבער צו אַנדערע זייער פֿאַרמעג.
- 12** זיי טראַכטן ביי זיך, זייערע הייזער זיינען אויף אייביק,
זייערע ווינונגען אויף דור-דורות;
זיי רופֿן לענדער אויף זייערע נעמען.
- 13** אָבער דער מענטש בלייבט ניט אין גדולה,
ער איז געגליכן צו בהמות וואָס ווערן פֿאַרשניטן.
- 14** דאָס איז דער וועג פֿון די וואָס זיינען בטוח ביי זיך,
און פֿון זייערע נאַכגייער וואָס קוועלן פֿון זייערע רייד. סְלָה.
- 15** מע לייגט זיי ווי שאַף אין דער אונטערערד,
דער טויט טוט זיי פֿיטערן;
און איין פֿרימאַרגן – טרעטן די רעכטפֿאַרטיקע איבער זיי;
און זייער געשטאַלט איז פֿאַר דער אונטערערד צום פֿאַרפֿוילן,
ניטאָ קיין ווינונג פֿאַר איר.
- 16** אָבער גאָט וועט אויסלייזן מיין זעל פֿון דער מאַכט פֿון
אונטערערד,
וואָרום ער וועט מיך אַרויסנעמען. סְלָה.
- 17** זאַלסט ניט מורא האָבן אַז עמעצער ווערט אַן עושר,
אַז די רייכקייט פֿון זיין הויז ווערט געמערט,
18 וואָרום ביי זיין טויט וועט ער גאַרנישט מיטנעמען,
זיין רייכקייט וועט ניט נידערן נאָך אים.
- 19** הגם ביי זיין לעבן פֿלעגט ער איינרעדן זיין זעל:
מע וועט דיך נאָך לויבן אַז דו וועסט זיך ווילטאַן.
- 20** זי וועט אַנקומען צו דעם דור פֿון זיינע עלטערן,
וואָס וועלן אויף אייביק ניט אַנזען דעם שׂיין.
- 21** אַ מענטש אין גדולה וואָס פֿאַרשטייט ניט,
איז געגליכן צו בהמות וואָס ווערן פֿאַרשניטן.

- 1** אַ מזמור פֿון אָסָפֿן.
 דער גאָט פֿון געטער, יהוה, האָט גערעדט און גערופֿן די ערד,
 פֿון אויפֿגאַנג פֿון דער זון ביז איר אונטערגאַנג.
- 2** פֿון ציון דער קרוין פֿון שיינקייט,
 האָט אַרויסגעשיינט גאָט.
- 3** אונדזער גאָט קומט, און ער שווייגט ניט,
 אים פֿאַרויס פֿאַרצערט אַ פֿייער,
 און אַרום אים טוט שטורעמען געוואַלטיק.
- 4** ער רופֿט צו די הימלען פֿון אויבן,
 און צו דער ערד, כּדי צו משפטן זיין פֿאַלק:
5 זאַמלט מיר איין מיינע פֿרומע,
 די וואָס שליסן מיין בונד איבער שלאַכטאַפֿפֿער.
- 6** און די הימלען זאָגן אָן זיין גערעכטיקייט,
 וואָרום גאָט, ער איז אַ ריכטער. סָלָה.
- 7** הער מיין פֿאַלק, און איך וועל רעדן,
 ישׂראל, און איך וועל דין וואָרענען:
 גאָט דיין גאָט בין איך.
- 8** ניט אום דייענע שלאַכטאַפֿפֿער וועל איך דין שטראַפֿן;
 דייענע בראַנדאַפֿפֿער זיינען דאָך תּמיד פֿאַר מיר.
- 9** איך וויל ניט נעמען פֿון דיין הויז קיין אָקס,
 פֿון דייענע שטאַלן קיין בעק.
- 10** וואָרום מיין איז יעטוועדער חיה פֿון וואַלד,
 די בהמות אויף טויזנט בערג.
- 11** איך קען יעטוועדער פֿויגל פֿון די בערג,
 און די ווידמענונג פֿון פֿעלד איז ביי מיר.
- 12** אַז איך זאַל הונגערדיק זיין, וועל איך דיר ניט זאָגן,
 וואָרום מיין איז די וועלט און איר פֿולקייט.
- 13** צי עס איך דאָס פֿלייש פֿון אָקסן?
 אָדער דאָס בלוט פֿון בעק טו איך טרינקען?
- 14** שלאַכט צו גאָט אַ דאַנקאַפֿפֿער,
 און באַצאַל דעם אויבערשטן דייענע נדרים.
- 15** און רוף מיך אין טאָג פֿון נויט,
 וועל איך דין דערלייזן, און דו וועסט מיך ערלעכן.

- 16** און צום רשע האָט גאָט געזאָגט:
ווי קומסטו צו דערציילן מײַנע געזעצן,
און נעמען מײַן בונד אויף דיין מויל?
17 אַז דו האָסט פֿײַנט מוסר,
און האָסט געוואָרפֿן מײַנע ווערטער הינטער דיר.
18 אַז דו האָסט געזען אַ גנבֿ, האָסטו זיך געפֿרײַנטלט מיט אים,
און מיט נואַפֿים איז געווען דיין טײַל.
19 דיין מויל האָסטו לויז געלאָזט צום בײַזן,
און דיין צונג פֿלעכט באַטרוג.
20 זיצסטו, באַרעדסטו דיין ברודער,
דעם זון פֿון דיין מוטער באַנוולסטו.
21 דאָס האָסטו געטאָן, און איך האָב געזאָלט שוויגן?
האָסטו געדאַכט, זײַן ווי דו וועל איך זײַן;
וועל איך דיך שטראַפֿן, און דיר לייגן פֿאַר דיײַנע אויגן.
22 מערקט דאָס אַקאַרשט, איר וואָס פֿאַרגעסט אָן גאָט,
פֿדי איך זאָל ניט פֿאַרצוקן, און קײַנער וועט ניט מצײַל זײַן.
23 דער וואָס שלאַכט אַ דאַנקאַפֿער, ערלעכט מײַך,
אַבער דעם וואָס באַטראַכט דעם וועג,
אים וועל איך ווײַזן די ישועה פֿון גאָט.

- נא** **1** פֿאַר דעם געזאַנגמײַסטער; אַ מזמור פֿון דָּוִד,
2 ווען נתן דער נבֿיאַ איז געקומען צו אים, נאָך דעם ווי ער
איז געקומען צו בת-שֶׁבַען.
3 לײַטזעליק מײַך, גאָט, לויט דיין חֶסֶד,
לויט דיין גרויס דערבאַרימונג מעק אָפּ מײַנע פֿאַרברעכן.
4 וואָש מײַך אָפּ אין גאַנצן פֿון מײַן זינד,
און פֿון מײַן חטא טו מײַך רײַניקן.
5 וואָרום איך ווייס מײַנע פֿאַרברעכן,
און מײַן חטא איז מיר תּמיד אַנטקעגן.
6 צו דיר אַלײן האָב איך געזינדיקט,
און וואָס איז שלעכט אין דיײַנע אויגן האָב איך געטאָן;
דרום ביסטו רעכטפֿאַרטיק אין דיין רעדן,
ביסטו גערעכט אין דיין משפטן.

- 7 זע, אין זינד בין איך געבאָרן געוואָרן,
און אין חטא האָט מיך מיין מוטער אַנטפֿאַנגען.
- 8 אמת באַגערסטו דאָך אין די נירן,
טאָ לערן מיך חכמה וווּ עס איז פֿאַרהוילן.
- 9 זאַלסט מיך רייניקן מיט אַזובֿ-גראַז, אַז איך זאָל ריין ווערן,
זאַלסט מיך וואַשן, ביז ווייסער פֿון שניי זאָל איך ווערן.
- 10 זאַלסט מיך מאַכן הערן פֿרייד און לוסטיקייט;
זאַלן דערפֿרייט ווערן די ביינער וואָס דו האָסט צעדריקט.
- 11 פֿאַרבאָרג דיין פנים פֿון מיינע חטאים,
און אַלע מיינע זינד פֿאַרמעק.
- 12 אַ ריין האַרץ באַשאַף מיר, גאָט,
און אַ פֿעסט געמיט באַניי אין מיר.
- 13 זאַלסט מיך ניט אַוועקוואַרפֿן פֿון דיר,
און דיין הייליקן גייסט זאַלסטו ניט אַוועקנעמען פֿון מיר.
- 14 קער מיר אום די פֿרייד פֿון דיין הילף,
און אַ פֿריי געמיט זאַלסטו מיר שענקען.
- 15 איך וועל לערנען פֿאַרברעכער דינע וועגן,
און זינדיקע וועלן זיך אומקערן צו דיר.
- 16 זיי מיך מציל פֿון בלוטיקייט,
גאָט דו גאָט פֿון מיין הילף;
זאַל מיין צונג זינגען דיין גערעכטיקייט.
- 17 גאָט, מיינע ליפּן זאַלסטו עפֿענען,
און זאַל מיין מויל דערציילן דיין לויב.
- 18 וואָרום באַגערסטו ניט אַ שלאַכטאַפֿפֿער אַז איך זאָל געבן,
אַ בראַנדאַפֿפֿער ווילסטו ניט.
- 19 די שלאַכטאַפֿפֿער פֿון גאָט זיינען אַ צעבראָכן געמיט,
אַ צעבראָכן און דערשלאַגן האַרץ, גאָט, פֿאַראַכטסטו ניט.
- 20 באַגיטיק אין דיין באַוויליקונג ציון,
בויען זאַלסטו די מויערן פֿון ירושלים.
- 21 דענצמאָל וועסטו באַגערן שלאַכטאַפֿפֿער פֿון גערעכטיקייט,
בראַנדאַפֿפֿער און גאַנצאַפֿפֿער;
דענצמאָל וועט מען אויפֿברענגען אַקסן אויף דיין מזבח.

- נב** 1 פֶּאָר דעם געזאַנגמײַסטער; אַ באַטראַכטונג פֿון דױדן, 2 ווען דוֹאַג דער אַדומי איז געקומען, און האָט דערצײלט שְׂאוּלן, און אים אָנגעזאַגט: דוד איז געקומען אין אַחימֶלֶכס הויז.
- 3 וואָס פֿראַלסטו זיך מיט בײַז, דו מאַכטיקער? דער חֶסֶד פֿון גאָט איז אַלע טאַג.
- 4 אומגליקן טראַכט דײַן צונג, ווי אַ שאַרפֿער גאַלמעסער וואָס אַרבעט פֿאַלש.
- 5 האָסט ליב בײַז מער ווי גוטס, ליגן אײדער רעדן גערעכטיקײט. סְלָה.
- 6 האָסט ליב אַלע גערייד פֿון צעשטערונג, דו צונג פֿון באַטרוג.
- 7 וועט אויך גאָט דיך צעברעכן אויף אײביק, דיך אַרויסשאַרן און אַרויסרײַסן פֿון געצעלט, און דיך אויסוואַרצלען פֿון לאַנד פֿון די לעבעדיקע. סְלָה.
- 8 און די צדיקים וועלן זען און וועלן פֿאַרכטן, און זײ וועלן לאַכן איבער אים:
- 9 אַן איז דער מאַן וואָס האָט ניט געמאַכט גאָט פֿאַר זײַן פֿעסטונג, און האָט זיך פֿאַרזיכערט אויף זײַן גרויס עשירות; וואָס איז פֿאַרשײט געווען אין זײַן געריקײט.
- 10 אַבער איך בין ווי אַ צווייגהאַפֿטיקער אײלבערטבוים אין גאָטס הויז, איך פֿאַרזיכער מיך אויף גאָטס חֶסֶד אײביק און שטענדיק.
- 11 איך וועל אײביק דיר דאַנקען, וואָס דו האָסט זיך אײנגעשטעלט, און איך וועל האַפֿן צו דײַן נאָמען ווייל ער איז גוט, אַנטקעגן פֿאַר דײַנע פֿרומע.

- נג** 1 פֶּאָר דעם געזאַנגמײַסטער; אויף מַחֲלַת; אַ באַטראַכטונג פֿון דױדן.
- 2 דער נידערטרעכטיקער זאַגט אין זײַן האַרצן: ניטאָ קײן גאָט! פֿאַרדאַרבן זײַנען זײ, און מיאוסע אומרעכט טוען זײ; קײנער טוט ניט קײן גוטס.
- 3 גאָט האָט פֿון הימל געלוגט אויף די מענטשנקינדער, צו זען אויב פֿאַראַן אַ פֿאַרשטאַנדיקער וואָס זוכט גאָט.
- 4 אײטלעכער איז אַפּגעפֿאַלן, אַלע זײַנען זײ פֿאַרדאַרבן, קײנער טוט ניט קײן גוטס, ניט צו מאַל אײנער.

- 5 פֶּאָר וואָר, דערשפירן וועלן די טוער פֿון אומרעכט,
 די וואָס עסן מײַן פֶּאָלק ווי מע עסט ברויט,
 די וואָס רופֿן ניט גאָט.
- 6 אָן אַנגסטן זיי אין אַנגסט, ווי קיין אַנגסט איז ניט געווען,
 וואָרום גאָט האָט צעשאַטן די ביינער פֿון דיין באַלעגערער;
 האָסט זיי געמאַכט צו שאַנד, ווייל גאָט האָט זיי פֶּאַראַכט.
- 7 ווען קומט פֿון ציון די ישועה פֿון ישראל?
 ווען גאָט קערט אום די געפֿאַנגענשאַפֿט פֿון זיין פֶּאָלק,
 וועט לוסטיק זיין יעקב, וועט זיך פֿרייען ישראל.

- נד** 1 פֶּאָר דעם געזאַנגמײַסטער, מיט סטרונעשפּיל; אַ
 באַטראַכטונג פֿון דָּודן,
 2 ווען די זיפֿער זײַנען געקומען, און האָבן געזאָגט צו שאַלן:
 פֶּאָר וואָר, דוד באַהאַלט זיך ביי אונדז.
 3 גאָט, מיט דיין נאָמען טו מײַך העלפֿן,
 און מיט דיין גבורה זאָלסטו זיך אַננעמען פֶּאַר מיר.
 4 גאָט, הער צו מײַן תּפֿילה,
 פֶּאַרנעם די ווערטער פֿון מײַן מויל.
 5 וואָרום פֿרעמדע זײַנען אַנגעשטאַנען אויף מיר,
 און געוואַלטטוער זוכן מײַן לעבן;
 זיי האַלטן ניט גאָט אַנטקעגן זיך. סָּלָה.
- 6 זע, גאָט איז מיר אַ העלפֿער,
 יהוה איז דער אונטערלענער פֿון מײַן זעל.
 7 זאָל ער אומקערן דאָס בייז אויף מײַנע לויערער;
 אין דיין טרײַשאַפֿט פֶּאַרשנייד זיי.
 8 מיט וויליקייט וועל איך שלאַכטן צו דיר,
 וועל לויבן דיין נאָמען, גאָט, וואָרום ער איז גוט.
 9 וואָרום פֿון יעטוועדער צרה האָט ער מײַך מציל געווען,
 און מײַן אויג האָט זיך אַנגעזען אויף מײַנע פֿײַנט.

- נה 1** פֶּאֶר דַּעַם גַּעְזָאֲנַגְמֵי־סַטְעֵר, מִיַּט סַטְרוֹנַעֲשֵׁפִיל;
 אַ בְּאַטְרֶאֲכֵטוֹנַג פֿוֹן דָּוִד.
- 2** פֶּאֶרְנַעַם, גָּאָט, מִיִּין תְּפִילָה,
 און זאַלסט זיך ניט פֿאַרהוילן פֿון מִיִּין גַּעֲבַעַט.
- 3** הָאָרְךְ צו מִיר, און עֲנַטְפֶּער מִיר;
 אַיך לויף אום אין מִיִּין קלאַג, און אַיך ברום,
- 4** פֿון דַּעַם קוֹל פֿון דַּעַם פֿיִינַט,
 פֿון וועגן דער דריקונג פֿון דַּעַם רֶשַׁע;
 וואָרום זיי ברענגען אויף מִיר אומגליק,
 און מיט צאָרן טוען זיי מִיך פֿיִינַטן.
- 5** מִיִּין הָאָרְךְ צאַפֿלט אין מִיר,
 און טויטשרעקן זיינען אָנגעפֿאַלן אויף מִיר.
- 6** אַ מורא און אַ ציטערניש קומט אויף מִיר,
 און אַ שוידער הָאָט מִיך באַדעקט.
- 7** און אַיך זאָג: ווער גיט מִיר פֿליגלען ווי אַ טויב,
 אַיך וואָלט אַוועקגעפֿלויגן און גערוט.
- 8** אַט וואָלט אַיך אַוועקגעוואָגלט ווייט,
 אַיך וואָלט געוויילט אין דער מדבר. סָלָה.
- 9** אַיך וואָלט מִיר געאַיילט צו אַן אַנטרינונג
 פֿון רייסיקן ווינט, פֿונעם שטורעם.
- 10** צעמיש, גָאָט, צעטייל זייער שפּראַך,
 וואָרום אַיך הָאָב געזען רויב און קריג אין שטאַט.
- 11** טאָג און נאַכט רינגלען זיי זי אַרום אויף אירע מויערן,
 און אומרעכט און אומגליק איז אין איר מיט.
- 12** פֿאַרברעכן זיינען אין איר מיט,
 און פֿון איר מאַרק טוט זיך ניט אָפּ דריקונג און באַטרוג.
- 13** וואָרום ניט אַ פֿיִינַט טוט מִיך לעסטערן –
 דאָס וואָלט אַיך פֿאַרטראַגן;
 ניט מִיִּין שוֹנָא הָאָט זיך געגרייסט איבער מִיר –
 פֿון אים וואָלט אַיך מִיך פֿאַרבאַרגן;
- 14** נאָר דו, אַ מענטש מִיִּין גלייַכן,
 מִיִּין חֵבֵר און מִיִּין באַקענטער,
- 15** וואָס באַנאַנד פֿלעגן מִיר זיס זיך סודען,
 גיין אין גאָטס הויז מיט געזעמל.
- 16** זאַל ער אָנרייצן דַּעַם טויט אויף זיי,

זאָלן זיי נידערן לעבעדיקערהייט אין אונטערערד!
וואָרום בייז איז אין זייער ווינונג, צווישן זיי.

- 17** איך וועל רופֿן צו גאָט,
און יהוה וועט מיך העלפֿן.
18 אַוונט און פֿרימאָרגן און מיטנאָג
וועל איך קלאָגן און וועל ברומען,
און ער טוט הערן מיין קול.
19 ער טוט אויסלייזן בשלום מיין זעל,
מע זאָל ניט גענענען צו מיר,
הגם זיי זיינען פֿיל קעגן מיר.
20 גאָט וועט הערן און וועט זיי אונטערטעניק מאַכן –
דער וואָס טראָנט פֿון אייביק אָן. סָלָה.
וואָרום ניטאָ קיין אָפּבײַט בײַ זיי,
און זיי האָבן ניט מורא פֿאַר גאָט.
21 ער שטרעקט אויס זיינע הענט
אויף די וואָס זיינען אין שלום מיט אים,
ער פֿאַרשוועכט זיין בונד.
22 גלאַט זיינען די שמאַנטיקע רייד פֿון זיין מויל,
און זיין האַרץ איז מלחמה;
וויכער פֿון בויםל זיינען זיינע ווערטער,
אַבער זיי זיינען שווערדן בלויזע.
23 וואָרף אויף גאָט דיין לאַסט,
און ער וועט דיך פֿאַרזאָרגן;
ער וועט קיין מאָל ניט לאָזן פֿאַלן דעם צדיק.
24 אַבער דו גאָט וועסט זיי נידערן אין קבֿר-גרוב,
די לײַט פֿון בלוט און באַטרוג
וועלן ניט אויסלעבן האַלב זייערע טעג;
און איך וועל מיך פֿאַרזיכערן אויף דיר.

נו 1 פֿאַר דעם געזאַנגמיסטער, אויף יונהס אַלם רחוקים;

פֿון דודן אַ מכתָם, ווען די פֿלשתים האָבן אים געכאַפט אין גאַס.
2 לײַטזעליק מיך, גאָט, וואָרום איינשלינגען וויל מיך אַ מענטש;

א גאַנצן טאָג דריקט ער מיך שטרײַטנדיק.
3 אײַנשלינגען ווילן מיך מײַנע לױערער אַ גאַנצן טאָג,
 יאָ פֿיל, דו העכסטער, שטרײַטן אויף מיר.

4 דעם טאָג וואָס איך האָב מורא
 פֿאַרזיכער איך מיך אויף דיר.

5 אויף גאָט וואָס זײַן וואָרט טו איך לױבן,
 אויף גאָט האָב איך מיך פֿאַרזיכערט,
 איך האָב נײַט קײַן מורא;
 וואָס קען אַ בשר-ודם מיר טאָן?

6 אַ גאַנצן טאָג קרױדען זײ מײַנע טענות,
 אַלע זײַערע מחשבות זײַנען צום בײַזן אויף מיר.

7 זײ קלײַבן זיך אויף, זײ באַהאַלטן זיך,
 זײ היטן מײַנע פֿוסטריט,

אַזוי ווי זײ קוקן אויס אויף מײַן זעל.

8 פֿאַר דעם אומרעכט שלײַדער זײ אַרויס,
 אין צאָרן די פֿעלקער וואָרף אַנידער, גאָט.

9 האָסט פֿאַרצײכנט מײַן וואָגלעניש,
 טו אַרײַן מײַן טרער אין דײַן לאָגל;

פֿאַר וואָר, זײ זײַנען אין דײַן בוך.

10 דענצמאָל וועלן מײַנע פֿײַנט זיך אומקערן אַהינטער
 אין דעם טאָג וואָס איך וועל רופֿן;

דאָס ווייס איך אַז גאָט איז פֿאַר מיר.

11 אויף גאָט וואָס [זײַן] וואָרט טו איך לױבן,
 אויף יהוה וואָס [זײַן] וואָרט טו איך לױבן,

12 אויף גאָט האָב איך מיך פֿאַרזיכערט,
 איך האָב נײַט קײַן מורא;

וואָס קען אַ מענטש מיר טאָן?

13 איך נעם אויף מיר, גאָט, נדרים צו דיר,
 איך וועל אַפּצאָלן דאַנקאַפּפֿער צו דיר;

14 וואָרום האָסט מציל געווען מײַן זעל פֿון טױט,
 פֿאַר וואָר, מײַנע פֿײַס פֿון שטרױכלונג,

פֿדי אַרומצוגײַן פֿאַר גאָט
 אין דעם ליכט פֿון לעבן.

- נז** 1 פֶּאָר דעם געזאַנגמײסטער; אַל-תַּשְׁחַת; פֿון דָּוִד אַ מִכְתָּם, ווען ער איז אַנטלאָפֿן פֿון שְׂאוּלן אין דער הייל.
- 2 לײַטזעליק מיך, גאַט, לײַטזעליק מיך, וואָרום אין דיר האָט זיך געשיצט מײַן זעל, און אין שאָטן פֿון דײַנע פֿליגלען וועל איך מיך שיצן ביז די אומגליקן וועלן אַריבער.
- 3 איך וועל רופֿן צו גאַט דעם אויבערשטן, צו גאַט וואָס פֿירט אויס פֶּאָר מיר.
- 4 ער וועט שיקן פֿון הימל, און מיך העלפֿן, מעג לעסטערן דער וואָס וויל מיך אײַנשלינגען, סָלָה; גאַט וועט שיקן זײַן חֶסֶד און זײַן טרײַשאַפֿט.
- 5 מײַן זעל איז צווישן לײַבן, איך ליג צווישן מענטשנקינדער לְהוֹטֵעַ; זײַערע צײַן זײַנען שפּיזן און פֿײַלן, און זײַער צונג אַ שווערד אַ שאַרפֿע.
- 6 דערהײב דײַך איבער די הימלען, גאַט, איבער דער גאַנצער ערד זאַל זײַן דײַן כְּבוֹד.
- 7 אַ נעץ האָבן זײ אָנגעברײט פֶּאָר מײַנע טרײַט, מע האָט אײַנגעבוּיגן מײַן זעל; זײ האָבן געגראָבן פֶּאָר מיר אַ גרוב, זײַנען זײ אַלײן אַרײַנגעפֿאַלן אין איר. סָלָה.
- 8 פֶּעסט איז מײַן האַרץ, גאַט, פֶּעסט איז מײַן האַרץ, איך וועל זינגען און שפּילן.
- 9 דערוועק דײַך, מײַן זעל, דערוועק דײַך, גיטאַר און האַרף; לאָמײַך אויפֿוועקן דעם באַגינען.
- 10 איך וועל דײַך לויבן צווישן די פֿעלקער, גאַט, איך וועל דײַך באַזינגען צווישן די אומות.
- 11 וואָרום גרויס ביז די הימלען איז דײַן חֶסֶד, און ביז די וואַלקן דײַן טרײַשאַפֿט.
- 12 דערהײב דײַך איבער די הימלען, גאַט, איבער דער גאַנצער ערד זאַל זײַן דײַן כְּבוֹד.

נח 1 פֶּאָר דעם געזאַנגמײַסטער; אַל-תַּשְׁחַת; פֿון דָּוִד אַ מְכַתָּם.
2 רעדט איר אין דער אמת ווי אַ גערעכטע מאַכט?

משפט איר מיט יושר די מענטשנקינדער?

3 יאָ, אין האַרצן אַרבעט איר אויס פֿאַרברעכן,
אויף דער ערד פֿירט איר דורך דאָס אומרעכט פֿון אײַערע הענט.

4 די רשעים זײַנען אָפּגעקערט פֿון טראַכט אָן,
פֿון מוטערלייב אָן בלאַנדזשען די ליגנזאַגערס.

5 אַ גיפֿט איז בײַ זיי גלייך ווי גיפֿט פֿון אַ שלאַנג;

ווי דער טויבער נאָטער וואָס פֿאַרשטאַפט זײַן אויער,

6 וואָס הערט ניט צו דעם קול פֿון באַשווערער,

פֿון דעם קליגסטן שפרעכער פֿון שפרוכן.

7 גאָט, צעברעך זײַערע צײַן אין זײַער מויל,

די באַקצײן פֿון די יונגלייבן האַק אויס, יהוה.

8 זאָלן זיי צעגײן ווי וואַסער וואָס צעלויפֿט זיך;

שפּאַנט ער זײַנע פֿײַלן, זאָלן זיי ווי אָפּגעשניטן ווערן.

9 ווי אַ צעקראַכענע שנעק זאָל ער פֿאַרגײן,

ווי אַ מפּיל, ווי אַ קראַט, וואָס האַבן די זון ניט געזען.

10 אײַדער אײַערע טעפּ וועלן דערשפּירן די דערנער,

זאָל ער עס אַוועקשטורעמען, דאָס רויע ווי דאָס צוגעברענטע.

11 דער צדיק וועט זיך פֿרייען, אַז ער זעט נקמה,

זײַנע טריט וועט ער וואַשן אין בלוט פֿון דעם רשע.

12 און מענטשן וועלן זאָגן: יאָ, עס איז דאָ אַ פֿרוכט פֿאַרן צדיק;

יאָ, פֿאַראַן אַ גאָט וואָס משפט אויף דער ערד.

נט 1 פֶּאָר דעם געזאַנגמײַסטער; אַל-תַּשְׁחַת; פֿון דָּוִד אַ מְכַתָּם,
ווען שְׂאוּל האָט געשיקט, און מע האָט געהיט דאָס הויז, כּדי

אים צו טײַטן.

2 זײַ מיך מציל פֿון מײַנע פֿײַנט, מײַן גאָט,

פֿון די וואָס שטייען אָן אויף מיר זאָלסטו מיך באַשיצן.

3 זײַ מיך מציל פֿון די וואָס טוען אומרעכט,

און פֿון בלוטיקע לײַט טו מיך העלפֿן.

4 וואַרום זע, זיי האַבן געלויערט אויף מײַן זעל;

- עס קלייבן זיך די פֿאַרשייטע אויף מיר;
 ניט פֿאַר מיין פֿאַרברעך און ניט פֿאַר מיין חטא, גאָט.
5 אָן אַ זינד פֿון מיר, לויפֿן זיי און ברייטן זיך אָן;
 דערוועק זיך מיר אַנטקעגן, און זע.
6 דו ביסט דאָך יהוה, דער גאָט פֿון צבֿאות,
 דער גאָט פֿון ישׂראל,
 וואָך אויף זיך צו רעכענען מיט אַלע פֿעלקער;
 ניט לייטזעליקן זאָלסטו אַלע אומגערעכטע פֿעלשער. סְלָה.
7 אַלע אָוונט קומען זיי ווידער,
 זיי וויען ווי אַ הונט,
 און דרייען זיך אום אין שטאָט.
8 זע, זיי גייווערען מיט זייער מויל;
 שווערדן זיינען אין זייערע ליפֿן;
 וואָרום: „ווער הערט דען?“
9 אָבער דו גאָט טוסט לאַכן פֿון זיי,
 טוסט שפּאַטן פֿון אַלע פֿעלקער.
10 קעגן זיין שטאַרקייט האָר איך אויף דיר;
 וואָרום גאָט איז מיין פֿעסטונג.
11 דער גאָט פֿון מיין גענאָד וועט מיר אַנטקעגן קומען,
 גאָט וועט מיך לאַזן זען אויף מייןע לוייערער.
12 ניט הרגען זאָלסטו זיי, כּדי מיין פֿאַלק זאָל ניט פֿאַרגעסן;
 צעטרייסל זיי מיט דיין מאַכט, און וואָרף זיי אַנידער,
 גאָט אונדזער שילד.
13 פֿאַר דער זינד פֿון זייער מויל, דעם גערייד פֿון זייערע ליפֿן,
 זאָלן זיי באַצווונגען ווערן אין זייער גאווה,
 און פֿאַר די קללות און פֿאַר די ליגנס וואָס זיי רעדן.
14 פֿאַרלענד אין גרימצאָרן, פֿאַרלענד אַז זיי זאָלן מער ניט זיין,
 און זאָל מען וויסן אַז גאָט געוועלטיקט אין יעקבֿ,
 ביז די עקן פֿון דער ערד. סְלָה.
15 יאָ, אַלע אָוונט קומען זיי ווידער,
 זיי וויען ווי אַ הונט,
 און דרייען זיך אום אין שטאָט.
16 זיי וואַנדערן אַרום צו פֿאַרצערן,
 און בלייבן אַ גאַנצע נאַכט ביז זיי ווערן ניט זאָט.
17 אָבער איך וועל באַזינגען דיין שטאַרקייט,

און וועל שאַלן פֿרימאַרגנס דיין חסד.
 וואָרום דו ביסט מיר געווען אַ פֿעסטונג,
 און אַן אַנטרינונג אין טאָג פֿון מיין נויט.
18 מיין שטאַרקייט, צו דיר וועל איך זינגען,
 וואָרום גאָט איז מיין פֿעסטונג, דער גאָט פֿון מיין גענאָד.

ס **1** פֿאַר דעם געזאַנגמיסטער; אויף שושן-עדות; אַ מכתָם פֿון
 דודן פֿאַר אַ לערנונג, **2** ווען ער האָט מלחמה געהאַלטן מיט
 ארם-נהרים און ארם-צוֹבָה, און יואָב האָט זיך אומגעקערט, און
 האָט געשלאָגן פֿון אדום אין טאָל פֿון זאַלץ צוועלף טויזנט.

3 גאָט, האָסט אונדז פֿאַרלאָזט, האָסט אונדז צעבראַכן;
 האָסט געצערנט אויף אונדז, זאַלסטו אונדז ווידער אויפֿריכטן.

4 האָסט אויפֿגעשטורעמט די ערד, האָסט זי צעשפּאַלטן;
 הייל אירע בראַכן, וואָרום זי וואַקלט זיך.

5 האָסט געמאַכט זען דיין פֿאַלק שווערע ליידן,
 האָסט אונדז אָנגעטרונקען מיט וויין פֿון פֿאַרטומלעניש.

6 גיב דייןע פֿאַרכטער אַ פֿאַן,
 זיך איינצוזאַמלען פֿאַרן אמת. סְלָה.

7 כדי דייןע באַליבטע זאָלן דערלייזט ווערן,
 העלף מיט דיין רעכטער האַנט, און ענטפֿער מיר.

8 גאָט האָט גערעדט אין זיין הייליקייט,
 אַז איך וועל דערפֿרייט ווערן;

איך וועל צעטיילן שכם,
 און דעם טאָל סופּות וועל איך אויסמעסטן.

9 מיין איז גלֶעֶד, און מיין איז מנשה,
 און אפֿרַיִם איז דער קיווער פֿון מיין קאַפּ;

יהודה איז מיין צעפּטער.
10 מואָב איז מיין וואַשטאַפּ;

אויף אדום וואָרף איך מיין שוּך;
 איבער מיר, פֿלֶשֶׁת, וועסטו שרייען.

11 ווער ברענגט מיך צו דער באַפֿעסטיקטער שטאָט?

ווער טוט מיך פֿירן קיין אדום?

- 12 פֶּאָר וואָר, דו גאָט האָסט אונדז פֶּאַרלאָזט,
און גייסט ניט אַרויס, גאָט, מיט אונדזערע מחנות.
13 גיב אונדז הילף קעגן דעם פֶּיינט,
וואָרום נישטיק איז די ישועה פֿון אַ מענטשן.
14 מיט גאָט וועלן מיר אויפֿטאָן גבורות,
און ער וועט צעטרעטן אונדזערע פֶּיינט.

- סא** 1 פֶּאָר דעם געזאַנגמיסטער, אויף סטרונעשפּיל; פֿון דָוִד.
2 הער צו, גאָט, מײַן געשרײַ,
פֶּאַרנעם מײַן תפֿילה.
3 פֿון עק פֿון דער ערד רוף איך צו דיר,
ווען מײַן האַרץ פֶּאַרגײַט;
אויף דעם פֶּעלדז וואָס איז צו הויך פֶּאַר מיר,
זאָלסטו מיך אַרויפֿפֿירן.
4 וואָרום דו ביסט מיר געווען אַ באַשיצונג,
אַ טורעם פֿון שטאַרקײַט אַקעגן דעם פֶּיינט.
5 איך וועל אייביק ווינען אין דײַן געצעלט.
איך וועל מיך שיצן אין דער פֶּאַרבאַרגעניש פֿון דײַנע פֿליגלען. סְלָה.
6 וואָרום דו, גאָט, האָסט צוגעהערט צו מײַנע נדרים;
האָסט געגעבן די אַרב פֿון די וואָס פֶּאַרכטן דײַן נאָמען.
7 טעג צו די טעג פֿון דעם מלך זאָלסטו צולייגן,
זײַנע יאָרן זאָלן זײַן ווי אַ דֹר אויף אַ דֹר.
8 טראָנען זאָל ער אייביק פֶּאַר גאָט;
גענאָד און טרײַשאַפֿט באַשער, זײ זאָלן אים היטן.
9 אַזוי וועל איך באַזינגען דײַן נאָמען אויף אייביק,
ווען איך באַצאָל מײַנע נדרים טאַגטעגלעך.

- סב** 1 פֶּאָר דעם געזאַנגמיסטער, פֶּאַר ידותון; אַ מזמור פֿון דָוִד.
2 נאָר צו גאָט טוט האַרן מײַן זעל,
פֿון אים איז מײַן הילף.
3 נאָר ער איז מײַן פֶּעלדז און מײַן הילף,

- מִיַּן פֶּעֶסְטוֹנֵג, אִיךְ זָאָל זִיךְ נִיט אױסגליטשן שטאַרק.
4 בִּיז װאַנען װעט איר אָנפֿאַלן אױף אַ מענטשן?
 איר אַלע טוט הרגען
 װי אַ װאַנט אָן אײַנגעבױגענע,
 װי אַ מױער אָן אומגעפֿאַלענע.
- 5** רַק זײ עצהן זיך פֿון זײַן הױכקײט אים אַראָפֿצושטױסן;
 זײ האָבן הנאה פֿון ליגן; מיט זײער מױל בענטשן זײ,
 און אין זיך שילטן זײ. סָלָה.
- 6** נאָר צו גאָט, טו האַרן, מײַן זעל,
 װאָרום פֿון אים איז מײַן האָפֿונג.
- 7** נאָר ער איז מײַן פֿעלדז און מײַן הילף,
 מײַן פֶּעֶסְטוֹנֵג, אִיךְ זָאָל זִיךְ נִיט אױסגליטשן.
- 8** בײַ גאָט איז מײַן הילף און מײַן כְּבוֹד;
 דער פֿעלדז פֿון מײַן שטאַרקײט, מײַן באַשיצונג איז אין גאָט.
- 9** פֿאַרזיכערט אײַך אױף אים אין יעטװעדער צײַט, איר פֿאַלק,
 גיסט אױס פֿאַר אים אײַער האַרץ;
 גאָט איז אונדז אַ באַשיצונג. סָלָה.
- 10** בלויז אַ הויך זײַנען די מענטשנקינדער,
 אָן אָפֿנאַר די אָנגעזעענע לײַט;
 װען מע זאָל אױף אַ װאָגשאַל אַרױפֿלייגן,
 זײַנען זײ אין אײַנעם אַ הויך.
- 11** איר זאָלט אײַך נִיט פֿאַרזיכערן אױף רױב,
 און נִיט נאָרן אױף גזלה זאָלט איר אײַך.
 אַז דער פֿאַרמעג װאַקסט,
 זאָלט איר נִיט לײַגן קײן אַכט.
- 12** אײַן מאָל האָט גאָט גערעדט,
 צװײ מאָל האָב אִיךְ דאָס געהערט,
 אַז שטאַרקײט איז בײַ גאָט.
- 13** און בײַ דיר, גאָט, איז גענאָד,
 װאָרום דו באַצאָלסט איטלעכן לױט זײַנע מעשים.

- סג** 1 אַ מזמור פֿון דָּוִד, ווען ער איז געווען אין דער מדבר פֿון יהודה.
- 2 גאָט, דו ביסט מיין גאָט, דײַך טו איך זוכן;
נאָך דיר דאַרשט מיין זעל,
צו דיר געלֹוסט מיין לײב,
אין אַ לאַנד פֿון טריקעניש,
און אַ פֿאַרשמאַכטער אָן וואַסער.
- 3 אַזוי האָב איך אויסגעקוקט אויף דיר,
אין הייליקטום צו זען דײַן שטאַרקייט און דײַן כְּבוֹד.
- 4 וואָרום דײַן חֶסֶד איז בעסער פֿון לעבן;
מײַנע ליפֿן וועלן דײַך לויבן.
- 5 אַזוי וועל איך דײַך בענטשן דורך מיין לעבן;
אין דײַן נאָמען וועל איך אויפֿהייבן מײַנע הענט.
- 6 ווי מיט פֿעטס און מאָרד איז זאָט מיין זעל,
און מיט זינגעדיקע ליפֿן טוט לויבן מיין מויל,
- 7 אַז איך דערמאָן דײַך אויף מיין געלעגער,
אַז איך טראַכט אָן דיר אין די וואַכן פֿון דער נאַכט.
- 8 וואָרום ביסט מיר אַ הילף געווען,
און אין שאַטן פֿון דײַנע פֿליגלען טו איך זינגען.
- 9 מיין זעל איז באַהעפֿט נאָך דיר;
דײַן רעכטע האַנט לענט מיך אונטער.
- 10 און די וואַס זוכן מיין זעל אויף אומצוברענגען,
וועלן אַרײַן אין די טיפֿענישן פֿון דער ערד.
- 11 מע וועט זײ שליידערן אין מאַכט פֿון דער שווערד;
דער חלק פֿון פֿיקס וועלן זײ זײַן.
- 12 אָבער דער מלך וועט זיך פֿרייען מיט גאָט;
רימען וועט זיך איטלעכער וואַס שווערט בײַ אים;
וואָרום פֿאַרשטאַפֿט ווערן וועט דאָס מויל פֿון די ליגנזאָגער.

- סד** 1 פֿאַר דעם געזאַנגמיסטער; אַ מזמור פֿון דָּוִד.
- 2 הער צו, גאָט, מיין קול אין מיין קלאָג;
פֿון דער אַנגסט פֿון פֿײַנט זאַלסטו באַהיטן מיין לעבן.
- 3 זאַלסט מיך פֿאַרבאַרגן פֿון דעם באַראַט פֿון די שלעכטסטווער,

- פֿון דעם טומל פֿון די וואָס ווערקן אומרעכט;
4 וואָס האָבן געשאַרפֿט ווי אַ שווערד זייער צונג,
 געשפּאַנט זייער פֿייל – אַ גיפֿטיק וואָרט,
5 צו שיסן אין פֿאַרבאַרגענישן דעם אומשולדיקן;
 פּלוצלינג שיסן זיי אים, און האָבן ניט מורא.
6 זיי שטאַרקן איינאַנדער אין דער בייזער זאַך;
 זיי רעדן אָפּ אונטערצולייגן נעצן;
 זיי זאָגן, ווער קען זיי זען.
7 זיי זוכן אויס פֿאַרברעכן,
 זיי האָבן דורכגעמאַכט אַ גרונטיקע זוכעניש;
 און די אינעווייניקייט פֿון איטלעכן און דאָס האַרץ איז טיף.
- 8** אָבער גאָט שיסט אויף זיי פּלוצלינג אַ פֿייל;
 עס געשעען זייערע שלעק.
9 און מע מאַכט זייער צונג אַ שטרויכלונג פֿאַר זיי אַליין;
 אויפֿגעטרייסלט ווערן אַלע וואָס קוקן אויף זיי.
10 און אַלע מענטשן האָבן מורא,
 און דערציילן דאָס ווערק פֿון גאָט,
 און זיין טוונג פֿאַרשטייען זיי.
11 דער צדיק פֿרייט זיך מיט גאָט, און טוט זיך שיצן אין אים,
 און עס רימען זיך אַלע רעכטפֿאַרטיקע הערצער.

- סה** **1** פֿאַר דעם געזאַנגמיסטער; אַ מזמור;
 פֿון דָוִד אַ געזאַנג.
2 אויף דיר, גאָט, האַרט לויב אין ציון,
 און צו דיר ווערן נדרים געצאָלט.
3 דו וואָס הערסט צו אַ תּפֿילה,
 צו דיר קומען אַלע לייבער.
4 די זינדיקע מעשים זיינען צו שטאַרק פֿאַר מיר;
 אונדזערע פֿאַרברעכן, זיי זאָלסט דו מכּפּר זיין.
5 וויל צו דעם וואָס דו ווילסט און דערנענטערסט,
 ער זאָל רוען אין דייע הויפֿן.
 לאָמיר זיך זעטן מיט דעם גוטס פֿון דיין הויז,
 מיט דער הייליקייט פֿון דיין טעמפל.

- 6** מיט פֿאַרכטיקע ווּנדער ענטפֿערסטו אונדז אין גערעכטיקייט,
 דו גאָט פֿון אונדזער הילף,
 דו פֿאַרזיכערונג פֿון אַלע עקן ערד,
 און פֿון ימען ווייטע;
- 7** דער וואָס באַפֿעסטיקט די בערג מיט זיין כּוח,
 דער וואָס איז באַגורט מיט גבֿורה;
- 8** דער וואָס שטילט אײן די ברומונג פֿון די ימען,
 די ברומונג פֿון זייערע אינדן, און דעם טומל פֿון די פֿעלקער,
- 9** ביז די באַווינער פֿון ווייטע עקן האָבן מורא פֿאַר דינע צייכנס;
 די אַרויסגענג פֿון פֿרימאָרגן און אָוונט מאַכסטו זינגען.
- 10** דערמאָנסט זיך אָן דער ערד און באַוועסערסט זי,
 מאַכסט זי שפֿעדיק רײך,
 פֿון דעם טײך פֿון גאָט פֿול מיט וואַסער;
- ברייטסט אָן זייער קאָרן, וואָרום ברייטסט זי צו ריכטיק;
11 טרינקסט אָן אירע בייטן, זעצסט אַראָפּ אירע גרודעס,
 מאַכסט זי ווייך מיט שפּרייערען,
 בענטשסט איר שפּראַצונג.
- האַסט געקריינט דאָס יאָר מיט דיין גוטס,
 און דינע שטעגן טריפֿן מיט פֿעטקייט.
- 13** עס טריפֿן די פֿיטערפלעצער פֿון מדבר,
 און פֿרייד גורטן אָן די הייכן.
- 14** די לאַנקעס באַקליידן זיך מיט שאָף,
 און די טאָלן וויקלען זיך אין תּבֿואה;
 זיי שאַלן און זיי זינגען.

- סו** **1** פֿאַר דעם געזאַנגמיסטער; אַ געזאַנג, אַ מזמור.
2 שאַלט צו גאָט, די גאַנצע ערד,
 באַזינגט די פּראַכט פֿון זיין נאָמען,
 מאַכט פּראַכטיק זיין לויב.
- 3** זאָגט צו גאָט: ווי פֿאַרכטיק איז דיין ווערק!
 דורך דיין גרויס שטאַרקייט גייען אײן פֿאַר דיר דינע פֿײַנט.
- 4** די גאַנצע ערד זאָל זיך בוקן צו דיר און זינגען צו דיר;
 זיי זאָלן באַזינגען דיין נאָמען. סְלָה.

- 5** קומט און זעט די מעשים פֿון גאָט;
 ער איז פֿאַרכטיק אין טוונג פֿאַר די מענטשנקינדער.
- 6** ער האָט פֿאַרקערט דעם ים אין יבשה,
 צו פֿוס זײַנען זיי אַריבער דעם טײַך;
 דענצמאָל האָבן מיר זיך געפֿרייט מיט אים.
- 7** ער געוועלטיקט מיט זײַן גבורה אייביק,
 זײַנע אויגן קוקן אויף די פֿעלקער;
 זאָלן די אָפקערער זיך ניט דערהייבן. סְלָה.
- 8** לויבט, איר פֿעלקער, אונדזער גאָט,
 און לאַזט הערן דעם קול פֿון זײַן לויב;
- 9** דער וואָס דערהאַלט אונדזער זעל ביים לעבן,
 און האָט ניט געלאָזט זיך אויסגליטשן אונדזער פֿוס.
- 10** וואָרום האָסט אונדז געפרוּווט, גאָט;
 האָסט אונדז געלײַטערט ווי מע לײַטערט זילבער.
- 11** האָסט אונדז געבראַכט אין אַ פֿעסטונג,
 האָסט אַרויפֿגעטאַן אַ קלעם אויף אונדזערע לענדן.
- 12** האָסט געלאָזט רײַטן אַ מענטשן אויף אונדזער קאָפּ,
 מיר זײַנען געקומען אין פֿײַער און אין וואַסער,
 אָבער דו האָסט אונדז אַרויסגעצויגן אין זעטיקייט.
- 13** איך וועל קומען אין דײַן הויז מיט בראַנדאָפֿפֿער,
 איך וועל דיר באַצאָלן מײַנע נדרים,
- 14** וואָס מײַנע ליפֿן האָבן אַרויסגעלאָזט,
 און מײַן מויל האָט צוגעזאַגט אין מײַן נויט.
- 15** פֿעטע בראַנדאָפֿפֿער וועל איך דיר אויפֿברענגען,
 מיט דעמפֿונג פֿון ווידערס; איך וועל מאַכן רינדער מיט בעק. סְלָה.
- 16** קומט הערט, אַלע פֿאַרכטער פֿון גאָט,
 און איך וועל דערצײלן וואָס ער האָט געטאַן צו מײַן זעל.
- 17** איך האָב גערופֿן צו אים מיט מײַן מויל,
 און ער איז געווען דערהויבן אויף מײַן צונג.
- 18** אַז איך וואָלט אויסגעוויילט אומרעכט אין מײַן האַרצן,
 וואָלט ניט צוגעהערט גאָט.
- 19** אָבער גאָט האָט צוגעהערט,
 ער האָט פֿאַרנומען דעם קול פֿון מײַן תפילה.

20 געלויבט איז גאָט וואָס ער האָט נישט אָפּגעטאָן מיין תּפֿילה, און זיין חסד פֿון מיר.

סז 1 פֿאַר דעם געזאַנגמיִסטער, מיט סטרונעשפּיל; אַ מזמור, אַ געזאַנג.

2 גאָט זאָל אונדז לייטזעליקן און אונדז בענטשן, ער זאָל דערלייכטן זיין פנים אויף אונדז, סְלָה;
3 כּדי מע זאָל וויסן אויף דער ערד דיין וועג, צווישן אַלע פֿעלקער דיין ישועה.

4 לויבן וועלן דורך די פֿעלקער, גאָט, לויבן וועלן דורך די פֿעלקער אַלע.
5 זיך פֿרייען און זינגען וועלן די אומות, וואָרום דו משפּטסט די פֿעלקער מיט יושר, און די אומות, זיי פֿירסטו אויף דער ערד. סְלָה.

6 לויבן וועלן דורך די פֿעלקער, גאָט, לויבן וועלן דורך די פֿעלקער אַלע.

7 די ערד גיט איר פֿרוכט, בענטשן וועט אונדז גאָט אונדזער גאָט,
8 בענטשן וועט אונדז גאָט און אים וועלן פֿאַרכטן אַלע עקן פֿון דער ערד.

סח 1 פֿאַר דעם געזאַנגמיִסטער; פֿון דודן אַ מזמור, אַ געזאַנג.
2 גאָט וועט אויפֿשטיין, וועלן צעשפּרייט ווערן זיינע פֿיינט,

און זיינע שִׁוּנאים וועלן אַנטלויפֿן פֿאַר אים.
3 ווי רויך ווערט צעטרעבן, וועסטו זיי צעטרעבן; ווי וואַקס צעגייט פֿאַר פֿייער, וועלן אונטערגיין די רשעים פֿאַר גאָט.
4 און די צדיקים וועלן זיך פֿרייען; זיי וועלן זיין לוסטיק פֿאַר גאָט, און קוועלן מיט שִׁמחה.

- 5** זינגט צו גאָט, באַזינגט זיין נאָמען,
דערהייבט דעם וואָס רייט דורך די הימלען –
יָהּ אַיז זיין נאָמען –
און פֿרייט זיך פֿאַר אים.
- 6** דער פֿאָטער פֿון יתומים, און דער ריכטער פֿון אלמנות,
איז גאָט אין זיין הייליקער ווינונג.
- 7** גאָט באַזעצט די עלנדע אין אַ היים,
ער ברענגט אַרויס די געפֿאַנגענע אין גליק; נאָר די אָפקערער בלייבן
אין טריקעניש.
- 8** גאָט, אַז דו ביסט אַרויסגעגאַנגען פֿאַרויס פֿאַר דיין פֿאַלק,
אַז דו האָסט געשפּרייזט דורך דער וויסטעניש, סָלָה,
9 האָט די ערד געציטערט, אויך די הימלען האָבן געטריפֿט פֿאַר גאָט;
דער דאָזיקער סיני – פֿאַר גאָט, דעם גאָט פֿון ישׂראל.
- 10** אַ רעגן פֿון שפֿע האָסטו אַראָפּגעזיפֿט, גאָט,
אַז דיין נחלה איז פֿאַרשמאַכט געווען, האָסטו זי אויפֿגעריכט.
- 11** דיין סטאַדע האָט זיך באַזעצט דערין;
האָסטו אין דיין גוטסקייט, גאָט, אָנגעברייט פֿאַר די אַרימע.
- 12** גאָט גיט אַרויס אַ וואָרט –
אַנזאַגערניס אַ גרויסע מחנה.
- 13** מלכים פֿון מחנות לויפֿן-אַנטלויפֿן,
און די שטובזיצערין טיילט רויב.
- 14** צי ווילט איר ליגן צווישן די שאַפֿגעהעפֿטן?
די פֿליגלען פֿון דער טויב זיינען מיט זילבער באַדעקט,
און אירע פֿלעדערן מיט גרינלעכן גאָלד.
- 15** אַז דער אַלמאַכטיקער האָט צעשפּרייט די מלכים אין איר,
האָט עס געשנייט אויף צלמון.
- 16** אַ באַרג פֿון גאָט איז באַרג בשן,
אַ באַרג פֿון שפיצן איז באַרג בשן.
- 17** וואָס קוקט איר קרום, איר פֿילשפיציקע בערג,
אויף דעם באַרג וואָס גאָט האָט פֿאַר זיין ווינונג געגלוסט,
ווי יהוה וועט אויך רוען אויף אייביק?
- 18** די רייטוועגן פֿון גאָט זיינען צענטויזנטן,
טויזנטן אויף טויזנטן;

- גאָט איז צווישן זיי ווי אויף סיני אין הייליקייט.
19 ביסט אַרויפֿגעגאַנגען אין דער הייך,
האַסט געפֿאַנגען אַ געפֿאַנג,
האַסט גענומען מתנות אין מענטשן;
אַז אויך צווישן די אַפקערער זאָל רוען יְה גאָט.
20 געלויבט איז גאָט,
טאָג פֿאַר טאָג טוט ער אונדז טראָגן;
גאָט איז אונדזער ישועה. סְלָה.
21 גאָט איז אונדז אַ גאָט פֿון ישועות,
און בײַ גאָט דעם האָר זײַנען די אויסוועגן פֿון טויט.
22 פֿאַר וואָר, גאָט וועט צעלעכערן דעם קאָפּ פֿון זײַנע פֿײַנט,
דעם האַריקן שאַרבן פֿון דעם וואָס גייט אין זײַנע זינד.
23 גאָט זאָגט: פֿון בשן וועל איך אומקערן,
איך וועל אומקערן פֿון די טיפֿענישן פֿון ים;
24 פֿדי זאָלסט טונקען אין בלוט דיין פֿוס,
די צונג פֿון דיײַנע הינט זאָל האַבן איר חלק פֿון די פֿײַנט.
25 מע קוקט-צו דיײַנע גייונגען, גאָט,
די גייונגען צו מײַן גאָט, מײַן קיניג, אין הייליקטום.
26 פֿאַרויס גייען די זינגער, נאָך דעם די שפּילער,
אין מיטן פֿון מײַדלעך וואָס פֿײַקלען.
27 „אין געזעמלען לויבט גאָט,
לויבט דעם האָר, איר פֿון קוואַל פֿון ישראל.“
28 אָן איז בנימין דער ייִנגסטער, זייער געוועלטיקער,
די האַרן פֿון יהודה מיט זייער מחנה,
די האַרן פֿון זבולון, די האַרן פֿון נפתלי.
29 דיין גאָט זאָל באַפֿעלן דיין שטאַרקייט;
שטאַרק זיך, גאָט, דו וואָס האָסט געטאָן פֿאַר אונדז.
30 פֿון דיין טעמפל אין ירושלים;
זאָלן מלכים דיר ברענגען מתנות.
31 שרײַ אָן אויף דער חיה פֿונעם וואַסערראָר,
אויפֿן געזעמל אַקסן מיט די קעלבער-פֿעלקער,
זיי זאָלן זיך צו די פֿיס וואַרפֿן מיט זילבערשטיקער;
ער זאָל צעשפּרייטן די אומות וואָס באַגערן מלחמות.
32 שַׁרְרוֹת זאָלן קומען פֿון מצרַיִם,
כּוֹש זאָל אויסשטרעקן אירע הענט צו גאָט.

33 איר קיניגרייכן פֿון דער ערד, זינגט צו גאָט,
שפּילט צו דעם האָר, סָלָה;
34 צו דעם וואָס רייט אויף די אוראַלטע הימלען פֿון די הימלען;
זע, ער לאָזט אַרויס זיין קול, אַ מאַכטיקן קול.
35 גיט שטאַרקייט צו גאָט;
איבער ישראל איז זיין גרויסקייט,
און זיין שטאַרקייט אין די וואַלקנס.
36 גאָט איז פֿאַרכטיק פֿון דיִינע הייליקטומען;
גאָט פֿון ישראל, ער גיט שטאַרקייט און מאַכט צום פֿאַלק;
געלויבט איז גאָט.

סט 1 פֿאַר דעם געזאַנגמיִסטער, אויף שושנים; פֿון דָודן.
2 העלף מיך, גאָט,
וואָרום דאָס וואָסער איז געקומען ביז דער זעל.
3 איך בין איינגעזונקען אין אַ טיפֿן זומפֿ,
און ניטאָ קיין באַשטאַנד;
איך בין געקומען אין טיפֿע וואַסערן,
און דער שטראָם האָט מיך פֿאַרפֿלייצט.
4 איך בין מיד פֿון מיין רופֿן,
מיין קעל איז פֿאַרטריקנט,
די אויגן גייען מיר אויס
האַרנדיק אויף מיין גאָט.
5 מער ווי די האָר פֿון מיין קאָפּ
זיינען מיִינע אומזיסטיקע שִׁונאים;
שטאַרק זיינען מיִינע פֿאַרטיליקער,
מיִינע פֿיינט פֿאַר גאַרנישט;
וואָס איך האָב ניט געגזלט
מוז איך דרום אָפּגעבן.
6 גאָט, דו וויסט מיין נאַרישקייט,
און מיִינע פֿאַרשולדיקונגען זיינען פֿון דיר ניט פֿאַרהוילן.
7 זאָלן ניט אין ביוש בלייבן דורך מיר דיִינע האַפֿער,
דו האָר יהוה פֿון צבֿאות;
זאָלן ניט פֿאַרשעמט ווערן דורך מיר דיִינע זוכער,
גאָט פֿון ישראל.

- 8** וואָרום פֿון דײַנעט וועגן האָב איך געליטן חרפה, אַ שאַנד האָט באַדעקט מײַן פנים.
- 9** פֿאַרפֿרעמדט בין איך געוואָרן צו מײַנע ברידער, און ווילדפֿרעמד צו די זין פֿון מײַן מוטער.
- 10** וואָרום דער צאָרן פֿאַר דײַן הויז האָט מיך געגעסן, און די לעסטערונגען פֿון דײַנע לעסטערער זײַנען געפֿאַלן אויף מיר.
- 11** און האָב איך אויסגעוויינט אין פֿאַסטן מײַן זעל, איז דאָס מיר צו לעסטערונג געוואָרן.
- 12** און האָב איך געמאַכט זאַק מײַן קלייד, בין איך בײַ זיי צום שפּריכוואָרט געוואָרן.
- 13** עס רעדן פֿון מיר די טויערזיצער, און איך בין דאָס געזאַנג פֿון די וויינטרינקער.
- 14** אָבער איך – מײַן תפילה צו דיר, גאָט, איז: אַ שעה פֿון באַוויליקונג; גאָט, אין דײַן גרויס גענאָד ענטפֿער מיר מיט דײַן אמתער ישועה.
- 15** זײַ מיך מציל פֿון דעם ליים, אַז איך זאָל ניט אײַנגעזונקען ווערן; לאַמיק ניצול ווערן פֿון מײַנע פֿײַנט, און פֿון די טיפֿע וואַסערן.
- 16** לאַז מיך ניט פֿאַרפֿלייצן דער שטראָם וואַסער, און לאַז מיך ניט אײַנשלינגען די טיפֿעניש, און לאַז ניט צומאַכן די גרוב איר מויל איבער מיר.
- 17** ענטפֿער מיר, גאָט, וואָרום גוט איז דײַן חסד; לויט דײַן גרויס דערבאַרימונג קער זיך צו מיר.
- 18** און זאָלסט ניט פֿאַרבאָרגן דײַן פנים פֿון דײַן קנעכט, וואָרום מיר איז ענג; ענטפֿער מיר גיך.
- 19** גענען צו מײַן זעל, לײַז זי אויס, קויף מיך אויס פֿון וועגן מײַנע פֿײַנט.
- 20** דו וויסט מײַן חרפה און מײַן בושה און מײַן שאַנד, פֿאַר דיר זײַנען אַלע מײַנע דריקער.
- 21** אַ חרפה צעברעכט מײַן האַרץ, און איך בין חרובֿ; און איך האָב געהאַפֿט אויף באַדויער, און ניטאַ, און אויף טרייסטער, און ניט געפֿונען.

- 22** און זיי האָבן אַרײַנגעטאַן גיפֿט אין מיין שפּײַז,
און פֿאַר מיין דאָרשט גיבן זיי מיר טרינקען עסיק.
- 23** זאַל זייער טיש וואָס פֿאַר זיי, ווערן פֿאַר אַ נעץ,
און אין מיטן פֿון פֿריד, פֿאַר אַ פֿאַסטקע.
- 24** זאַלן זייערע אויגן פֿינצטער ווערן ניט צו זען,
און זייערע לענדן מאַך וואַקלען תמיד.
- 25** גיס אויס אויף זיי דיין פעס,
און דיין גרימצאָרן זאַל זיי דערגרייכן.
- 26** זאַל זייער ישובֿ זיין פֿאַרוויסט,
אין זייערע געצעלטן זאַל ניט זיין קיין באַווינער.
- 27** וואָרום דעם וואָס דו האָסט געשלאָגן רודפֿן זיי,
און פֿון דעם ווייטאַג פֿון דיײַנע פֿאַרווונדטע דערציילן זיי זיך.
- 28** לייג צו זינד אויף זייער זינד,
און זאַלן זיי ניט צוקומען צו דיין גערעכטיקייט.
- 29** זאַלן זיי אויסגעמעקט ווערן פֿון בוך פֿון די לעבעדיקע,
און מיט די גערעכטע זאַלן זיי ניט פֿאַרשריבן ווערן.
- 30** אָבער איך בין אַרים און צעווייטאַקט,
זאַל דיין הילף, גאָט, מיך דערהייכן.
- 31** איך וועל רימען דעם נאָמען פֿון גאָט מיט געזאַנג,
און וועל אים גרייסן מיט לויב.
- 32** און דאָס וועט זיין בעסער בײַ גאָט ווי אַן אַקס,
ווי אַ בול באַהאַרנט, באַקלויט.
- 33** זאַלן זען די געדריקטע, און זיך פֿרייען;
איר וואָס זוכט גאָט, זאַל אויפֿלעבן אייער האַרץ!
- 34** וואָרום גאָט הערט צו די באַדערפֿטיקע,
און זײַנע געפֿאַנגענע טוט ער ניט פֿאַראַכטן.
- 35** לויבן וועלן אים הימל און ערד,
די ימען און אַלץ וואָס ווידמענט אין זיי.
- 36** וואָרום גאָט וועט העלפֿן ציון,
און וועט בויען די שטעט פֿון יהודה,
- און זיי וועלן זיך דאָרטן באַזעצן, און זי ירשען.
- 37** און דער זאָמען פֿון זײַנע קנעכט וועט זי אַרבן,
און די ליבהאַבער פֿון זיין נאָמען וועלן וווינען אין איר.

ע 1 פֶּאָר דעם געזאַנגמייסטער; פֿון דָּוִד, אויף אַ דערמאָנונג.
 2 גאַט, מיך מציל צו זיין,
 יהוה, צו מיין הילף, טו איילן.
 3 זאַלן פֿאַרשעמט און צו שאַנד ווערן
 די וואָס זוכן מיין לעבן;
 זאַלן אָפטרעטן אַהינטער און זיך שעמען
 די וואָס ווינטשן מיר בייז.
 4 זאַלן זיך צוריקקערן פֿון וועגן זייער שאַנד
 די וואָס זאָגן: אַהאַ! אַהאַ!
 5 זאַלן לוסטיק זיין און זיך פֿרייען מיט דיר
 אַלע וואָס זוכן דיך.
 און זאַלן תמיד זאָגן: געגרייסט זאַל זיין גאַט!
 די וואָס האָבן ליב דיין ישועה.
 6 אַבער איך בין אַרים און באַדערפֿטיק,
 גאַט, טו איילן צו מיר;
 דו ביסט מיין הילף, און דער וואָס מאַכט מיך אַנטרינען;
 יהוה, זאַלסט זיך ניט זאַמען.

עא 1 אין דיר, גאַט, טו איך מיך שיצן,
 לאַמיד קיין מאָל ניט פֿאַרשעמט ווערן.
 2 אין דיין גערעכטיקייט זאַלסטו מיך מציל זיין,
 און מיך מאַכן אַנטרינען;
 נייג צו דיין אויער צו מיר, און העלף מיך.
 3 זיי מיר פֿאַר אַ פֿעלדז פֿון באַשיצונג
 ווהיין תמיד צו קומען;
 באַשער מיר צו העלפֿן,
 וואָרום דו ביסט מיין פֿעלדז און מיין פֿעסטונג.
 4 מיין גאַט, מאַך מיך אַנטרינען פֿון דער האַנט פֿון רָשע,
 פֿון פֿויסט פֿון דעם פֿאַרברעכער און דריקער.
 5 וואָרום דו ביסט מיין האַפֿענונג, גאַט דער האַר,
 מיין פֿאַרזיכערונג פֿון מיין יוגנט אָן.
 6 אויף דיר האָב איך זיך אָנגעלענט פֿון מוטערלייב,
 פֿון מיין מוטערס אינגעווייד האַסט דו מיך אַרויסגעצויגן;

- מִיַּן לֹוִב אִיז תַּמִּיד פֿון דִּיר.
7 ווי אַ בייזווֹנדער בין איך געוואָרן ביי פֿיל,
אָבער דו ביסט מִיַּן שטאַרקע באַשיצונג.
8 מִיַּן מויל אִיז אָנגעפֿילט מיט דִּיין לֹוִב,
אַ גאַנצן טאָג מיט דִּיין רימונג.
9 זאַלסט מִיך נִיט אַוועקוואַרפֿן אין צייט פֿון זְקֵנָה,
אַז מִיַּנע פֿוחות גייען אויס, זאַלסטו מִיך נִיט פֿאַרלאָזן.
10 וואָרום מִיַּנע פֿיינט רעדן וועגן מִיר,
און די לויערער אויף מִיַּן זעל עצהן זיך אין איינעם,
11 אַזוי צו זאָגן: גאָט האָט אים פֿאַרלאָזן;
יאָגט נאָך און כאַפֿט אים, וואָרום נִיטאָ ווער זאָל מצִיל זיין.
12 גאָט, זאַלסט זיך נִיט דערווייטערן פֿון מִיר;
מִיַּן גאָט, אַייל מִיר צו הִילף.
13 זאָלן פֿאַרשעמט ווערן, זאָלן אויסגיין
די שֹׁנאים פֿון מִיַּן לעבן;
זאָלן באַדעקט ווערן מיט חרפה און שאַנד
די וואָס זוכן מִיר בייז.
14 אָבער איך וועל תַּמִּיד האַפֿן,
און וועל נאָך צולייגן צו אַל דִּיין לֹוִב.
15 מִיַּן מויל וועט דערציילן דִּיין גערעכטיקייט,
אַ גאַנצן טאָג דִּיין הִילף;
וואָרום איך קען נִיט אויסדערציילן.
16 איך וועל קומען מיט די גבֹורות פֿון גאָט דעם האָר,
איך וועל דערמאָנען דִּיין גערעכטיקייט, דִּינע אַליין.
17 גאָט, האָסט מִיך געלערנט פֿון מִיַּן יוגנט אָן,
און ביז אַהער דערצייל איך דִּינע ווֹנדער.
18 און אויך ביז זְקֵנָה און גראַער עלטער, גאָט,
זאַלסטו מִיך נִיט פֿאַרלאָזן,
ביז איך וועל דעציילן דִּיין מאַכט צום אַנדערן דֹּור,
צו איטלעכן וואָס וועט קומען, דִּיין גבֹורה.
19 יאָ, דִּיין גערעכטיקייט, גאָט, אִיז ביזן הימל,
דו וואָס האָסט אויפֿגעטאָן גרויס.
גאָט, ווער אִיז דִּיין גלייכן?
20 דו וואָס האָסט מִיך געלאָזט זען פֿיל צרות און בייזן,
וועסט ווידער מִיך אויפֿלעבן,

און פֿון די תהומען פֿון דער ערד
וועסטו ווידער מיך אויפֿברענגען.
21 וועסט מערן מיין גדולה,
און וועסט ווידער מיך טרייסטן.
22 דרומעך וועל איך דיך לויבן אויף אַ גיטאַר, –
דיין געטריישאַפֿט, מיין גאַט;
איך וועל שפּילן צו דיר אויף אַ האַרף,
דו הייליקער פֿון ישראל.
23 מינע ליפּן וועלן זינגען,
אַז איך וועל שפּילן צו דיר,
און מיין זעל וואָס דו האָסט אויסגעלייזט.
24 אויך מיין צונג אַ גאַנצן טאָג
וועט רעדן דיין גערעכטיקייט,
וואָרום פֿאַרשעמט, וואָרום צו שאַנד ווערן
די וואָס זוכן מיר ביז.

עב **1** פֿון שלמהן.
גאַט, גיב דינע משפּטים צום מלך,
און דיין גערעכטיקייט צום מלכס זון;
2 ער זאַל משפּטן דיין פֿאַלק מיט רעכטפֿאַרטיקייט,
און דינע אַרימע לויט רעכט.
3 די בערג זאַלן טראָגן שלום צום פֿאַלק,
און די הייכן – דורך גערעכטיקייט.
4 ער זאַל משפּטן די אַרימע פֿון פֿאַלק,
ער זאַל העלפֿן די קינדער פֿון אבֿיון,
5 און צעדריקן דעם רויבער.
מ׳ער זאַל דיך פֿאַרכטן ווי לאַנג די זון וועט זײַן,
6 און אַזוי ווי די לבֿנה, אויף דור-דורות.
ער זאַל נידערן ווי רעגן אויף געשניטן גראַז,
ווי שפּריירעגן וואָס באַגיסט די ערד.
7 בליען אין זײַנע טעג זאַל דער צדיק,
און אַ שפֿע פֿון פֿריד ביז די לבֿנה וועט מער ניט זײַן.
8 און ער זאַל געוועלטיקן פֿון ים ביז ים,
און פֿון טײַך ביז די עקן פֿון דער ערד.

- 9 פֶּאָר אים זאָלן קניען די מדבר-לייט,
און זיינע פֿיינט זאָלן לעקן דעם שטויב.
- 10 די מלכים פֿון תְּרָשִׁישׁ און די אינדזלען זאָלן אָפּגאַב צאָלן,
די מלכים פֿון שִׁבָּא און סִבָּא זאָלן מתננות ברענגען.
- 11 און בוקן זאָלן זיך פֶּאָר אים אַלע מלכים,
אַלע פֿעלקער זאָלן אים דינען.
- 12 וואָרום ער וועט מציל זיין דעם אבִּיוֹן וואָס שרייט,
און דעם אָרימאָן וואָס האָט ניט קיין העלפֿער.
- 13 ער וועט זיך דערבאַרימען אויפֿן אָרימאָן און אבִּיוֹן,
און די נפֿשות פֿון די אבִּיוֹנים וועט ער העלפֿן.
- 14 פֿון דריקונג און פֿון רויב וועט ער אויסלייזן זייער זעל,
און טייער וועט זיין זייער בלוט אין זיינע אויגן.
- 15 דרום זאָל ער לעבן,
און מע זאָל אים געבן פֿון דעם גאָלד פֿון שִׁבָּא;
און מע זאָל מתפלל זיין פֶּאָר אים תמיד,
אַ גאַנצן טאָג זאָל מען אים בענטשן.
- 16 ער זאָל זיין ווי אַ גערעטעניש פֿון תְּבוּאה אין לאַנד,
אויף די שפיץ בערג זאָל רוישן ווי דער לבִּנוֹן זיין פֿרוכט;
און זיי זאָלן שפּראַצן פֿון דער שטאָט
אַזוי ווי גראַז פֿון דער ערד.
- 17 זיין נאָמען זאָל זיין אייביק,
אַזוי לאַנג ווי די זון זאָל בליען זיין נאָמען,
און מע זאָל זיך בענטשן מיט אים;
אַלע פֿעלקער זאָלן אים רימען.
- 18 געלויבט איז גאָט יהוה, דער גאָט פֿון ישׂראל,
וואָס ער אַליין טוט ווונדער;
19 און געלויבט זיין פּראַכטיקער נאָמען אויף אייביק;
און די גאַנצע ערד זאָל אָנגעפֿילט ווערן מיט זיין פּראַכט.
אָמן און אָמן!
- 20 געענדיקט די תְּפִילֹת פֿון דוד דעם זון פֿון ישׂין.

דריטער ספֿר

- עג 1** אַ מזמור פֿון אָספֿן.
פֿאַר וואָר, גאָט איז גוט צו ישראל,
צו די וואָס האָבן אַ ריין האַרץ.
- 2** און איך – מײַנע פֿיס האָבן כּמעט זיך געבייגט,
שיר זיך ניט אויסגעגליטשט האָבן מײַנע טריט.
- 3** וואָרום איך האָב מקנא געווען די מוטוויליקע,
אַז דאָס גליק פֿון די רשעים פֿלעג איך זען.
- 4** וואָרום זיי האָבן ניט קיין יסורים,
און זייער לײַב איז געזונט.
- 5** די מאַטערניש פֿון לײַטן האָבן זיי ניט,
און זיי ווערן ניט געפּלאַגט אַזוי ווי מענטשן.
- 6** דרום איז גאוה זייער האַלדזבאַנד,
ווי אַן אַנטוועכץ וויקלט זיי אײַן אומרעכט.
- 7** פֿון פֿעטס קריכן אַרויס זייערע אויגן,
די פֿאַרוועלענישן פֿון האַרצן לויפֿן איבער.
- 8** זיי שפּעטן און רעדן מיט בײַזקײט רויב,
פֿון אויבן אַראָפּ רעדן זיי.
- 9** זיי שטעלן אָן קעגן הימל זייער מויל,
און זייער צונג גײט אום אויף דער ערד.
- 10** דרום קערט זיך זײַן פֿאַלק אַהין צו,
וואָרום וואָסער פֿון שפֿע ווערט געזופּט בײַ זיי.
- 11** און זיי זאָגן: ווי קען גאָט וויסן?
און: איז דען דאָ וויסן בײַם אויבערשטן?
- 12** זע, דאָס זײַנען די רשעים,
און אײַביק בשלױה, מערן זיי גוטס.
- 13** בלויז אומנישט האָב איך געלײטערט מײַן האַרץ,
און געוואָשן אין רײַנקײט מײַנע הענט;
- 14** וואָרום איך בין געווען געפּלאַגט אַ גאַנצן טאָג,
און אַלע פֿרימאַרגן איז געווען מײַן שטראַף.
- 15** אַז איך וואָלט געזאָגט: איך וועל רעדן אַזוי,
וואָלט איך דאָך אָן דעם דִּוּר פֿון דײַנע קינדער געפֿעלשט.
- 16** אָבער אַז איך האָב זיך פֿאַרטראַכט דאָס צו פֿאַרשטיין,
איז דאָס געווען אומרעכט אין מײַנע אויגן.

- 17** ביז איך בין געקומען אין די הייליקטומען פֿון גאָט:
האָב איך פֿאַרשטאַנען זייער סוף.
- 18** פֿאַר וואָר, אויף אַ גליטש שטעלסטו זיי,
וואָרפֿסט זיי אַראָפּ צום אונטערגאַנג.
- 19** ווי ווערן זיי צו וויסט אין אַ רגע!
זיי עקן זיך, זיי ווערן פֿאַרלענדט פֿון שרעקענישן.
- 20** ווי אַ חלום אַז מע כאַפט זיך אויף,
אַזוי, גאָט, וואַכנדיק, פֿאַראַכטסטו זייער בילד.
- 21** יאָ, מײַן האַרץ פֿלעגט זײַן פֿאַרזויערט,
און אין די נירן פֿלעגט מיר שטעכן;
- 22** ווייל איך בין געווען פֿאַרגרעבט, און פֿלעג ניט וויסן;
ווי אַ בהמה בין איך געווען פֿאַר דיר.
- 23** אָבער איך בין תמיד בײַ דיר,
דו האַלטסט מיך בײַ דער רעכטער האַנט.
- 24** מיט דײַן עצה וועסטו מיך פֿירן,
און צו פֿבֿוד וועסטו מיך ברענגען.
- 25** וועמען נאָך האָב איך אין הימל?
און צו דיר באַגער איך ניט קיינעם אויף דער ערד.
- 26** מײַן לײב און מײַן האַרץ גײט אויס,
דער פֿעלדז פֿון מײַן האַרצן און מײַן חלק איז אייביק גאָט.
- 27** וואָרום, זע, די ווייטע פֿון דיר וועלן אונטערגיין,
דו פֿאַרשניידסט איטלעכן וואָס קערט זיך אָפּ פֿון דיר.
- 28** אָבער איך – די נאַנטקײט פֿון גאָט איז מײַן גוטס,
איך האָב געמאַכט אין גאָט דעם האַר מײַן באַשיצונג,
פֿדי צו דערציילן וועגן אַלע דײַנע ווערק.

עד 1 אַ באַטראַכטונג פֿון אָספֿן.

- פֿאַר וואָס, גאָט, האַסטו אונדז פֿאַרלאָזן אויף אייביק?
פֿאַר וואָס ברענט דײַן צאָרן אויף די שאַף פֿון דײַן פֿיטערונג?
2 דערמאָן זיך אָן דײַן עדה וואָס דו האַסט אויסגעקויפֿט אַ מאָל,
וואָס דו האַסט אויסגעלייזט צום שבֿט פֿון דײַן אַרב;
אָן דעם באַרג ציון וואָס דו האַסט אויף אים גערוט.

- 3** הייב אויף דיִינע טריט צו די אייביקע חורבות;
אַלץ האָט צעבראַכן דער שונא אין הייליקטום.
- 4** דיִינע פֿיינט האָבן געברילט אין מיטן פֿון דיִין זאַמלאָרט,
זייערע צייכנס האָבן זיי אויפֿגעשטעלט פֿאַר צייכנס.
- 5** עס האָט זיך געדאַכט, ווי מע וואָלט אויפֿהייבן אין דער הייך
העק אויפֿן געצווייג פֿון אַ בויס.
- 6** און אָט האָבן זיי אירע געשניצן מיט אַנאַנדער,
מיט אַ ברעכאַייזן און האַמערס צעהאַקט.
- 7** זיי האָבן אָנגעצונדן אין פֿייער דיִין הייליקטום,
צו דער ערד האָבן זיי פֿאַרשוועכט די ווינונג פֿון דיִין נאָמען.
- 8** זיי האָבן געזאַגט אין זייער האַרצן:
לאַמיר זיי פֿאַרטיליקן אין איינעם;
- זיי האָבן פֿאַרברענט אַלע זאַמלערטער פֿון גאָט אין לאַנד.
- 9** אונדזערע צייכנס זעען מיר ניט,
ניטאָ מער קיין נביא,
און ניטאָ ביי אונדז ווער זאַל וויסן ביז וואַנען.
- 10** ביז וואַנען, גאָט, וועט לעסטערן דער פֿיינט?
וועט שענדן דער שונא דיִין נאָמען נאַכאַנאַנד?
- 11** פֿאַר וואָס האַלטסטו צוריק דיִין האַנט, דיִין רעכטע?
צי זי אַרויס פֿון דיִין בוזעם, פֿאַרלענד.
- 12** גאָט איז דאָך מיין קיניג פֿון אייביק אָן,
ער טוט ישועות אין לאַנד.
- 13** דו האַסט צעברעקלט מיט דיִין שטאַרקייט דעם ים,
האַסט צעבראַכן די קעפּ פֿון די שלענג אויפֿן וואַסער.
- 14** דו האַסט צעהאַקט די קעפּ פֿון לויִתן,
אים געגעבן פֿאַר שפּייז צום פֿאַלק, צו מדבר-לייט.
- 15** דו האַסט געשפּאַלטן קוואַלן און טייִכן,
דו האַסט אויסגעטריקנט מאַכטיקע שטראַמען.
- 16** דיִין איז דער טאָג, דיִין אויך די נאַכט,
דו האַסט אָנגעברייט לבנה און זון.
- 17** דו האַסט אויפֿגעשטעלט אַלע געמאַרקן פֿון דער ערד;
זומער און ווינטער, זיי האַסט דו באַשאַפֿן.
- 18** דערמאָן זיך אָן דעם, ווי דער פֿיינט האָט געלעסטערט גאָט,
און דאָס נידערטרעכטיקע פֿאַלק האָט געשענדט דיִין נאָמען.
- 19** זאַלסט ניט איבערגעבן צו אַ חיה די זעל פֿון דיִין טורטלטיוב,

- זאָלסט ניט פֿאַרגעסן אויף אייביק דאָס לעבן פֿון דיִינע אָרימע.
20 קוק זיך אום אויף דעם בונד,
 וואָרום די פֿינצטערע ווינקלען פֿון דער ערד
 זיינען פֿול מיט ווינונגען פֿון רויב.
21 זאָל דער געשלאָגענער זיך ניט אומקערן פֿאַרשעמט,
 זאָל דער אָרימאָן און דער אַביון לויבן דיִין נאָמען.
22 שטיי אויף, גאָט, קריג דיִין קריג,
 געדענק דיִין לעסטערונג פֿון דעם נידערטרעכטיקן אַ גאַנצן טאָג.
23 זאָלסט ניט פֿאַרגעסן דעם ליאַרעם פֿון דיִינע פֿיינט,
 דעם טומל פֿון דיִינע קעגנשטייער וואָס גייט אויף נאַכאַנאַנד.

עה 1 פֿאַר דעם געזאַנגמיסטער; אַל-תַּשַׁחַת;

אַ מזמור פֿון אָספֿן, אַ געזאַנג.

2 מיר לויבן דיך, גאָט, מיר לויבן, און נאָנט איז דיִין נאָמען;
 מע דערציילט דיִינע ווונדער.

3 „אַז איך נעם אַ צייט,

טו איך משפטן מיט יושר.

4 מעגן זיך וואַקלען די ערד און אַלע אירע באַווינער,

איך טו באַפֿעסטיקן אירע זיילן.“ סְלָה.

5 איך זאָג צו די מוטוויליקע: איר זאָלט ניט מוטוויליקן,

און צו די רשעים: איר זאָלט ניט אויפֿהייבן דעם האָרן.

6 איר זאָלט ניט אויפֿהייבן אין דער הייך אייער האָרן,

ניט רעדן מיט אַ פֿאַרשייטן האַלדז.

7 וואָרום ניט פֿון מזרח אָדער פֿון מערבֿ,

און ניט פֿון מדבר, קומט דערהייכונג.

8 נאָר גאָט איז דער ריכטער:

דעם דערנידערט ער, און דעם דערהייכט ער.

9 וואָרום אַ פֿוס איז אין דער האַנט פֿון גאָט,

מיט וויין וואָס שוימט, מיט מיטשגעטראַנק פֿול,

און ער גיסט אָן דערפֿון;

בלויז די הייוון דערפֿון זופן-טרינקען

אַלע רשעים פֿון דער ערד.

- 10 אָבער איך וועל אייביק דערציילן,
איך וועל זינגען צום גאָט פֿון יעקב.
11 און אַלע הערנער פֿון די רשעים וועל איך אָפהאַקן;
דערהייכט וועלן ווערן די הערנער פֿון די צדיקים.

- עו** 1 פֿאַר דעם געזאַנגמיסטער, מיט סטרונעשפּיל; אַ מזמור פֿון
אַספֿן, אַ געזאַנג.
2 באַקאַנט אין יהודה איז גאָט,
גרויס איז זײַן נאָמען אין ישראל.
3 און אין שְׁלֹם איז זײַן בײַדל,
און זײַן ווינונג אין ציון.
4 דאָרטן האָט ער צעבראַכן די בליציקע פֿיילן פֿון בויגן,
דעם שילד און די שווערד און מלחמה. סְלָה.
5 ליכטיק ביסטו, מאַכטיקער,
פֿון די בערג פֿון פֿאַרצוקונג;
6 אויסן זינען זײַנען געוואָרן די שטאַרקאַרציקע,
זיי זײַנען איינגעשלאָפֿן זייער שלאָף;
און אַלע קריגסלייט האָבן ניט געפֿונען זייערע הענט.
7 פֿון דײַן אָנגעשרײַ, גאָט פֿון יעקב,
איז אַנטשלומערט געוואָרן אי רײַטער אי פֿערד.
8 דו ביסט פֿאַרכטיק, דו,
און ווער קען באַשטיין פֿאַר דיר,
ווי באַלד דו ביסט אין פֿעס?
9 פֿון הימל האָסטו געלאָזט הערן אַ דין,
די ערד האָט מורא געקריגן און איז שטיל געוואָרן,
10 אַז גאָט איז אויפֿגעשטאַנען צום משפּט,
צו העלפֿן אַלע געדריקטע פֿון דער ערד. סְלָה.
11 פֿאַר וואָר, די גרימצאַרנדיקע וועלן דיך לויבן,
דעם איבערבלייב פֿון גרימצאַרן וועסטו איינצאַמען.
12 טוט אַ נדר און באַצאַלט צו יהוה אייער גאָט;
אַלע אַרום אים זאָלן ברענגען מתָנות צום געפֿאַרכטן.

13 ער האַלט איין דאָס געמיט פֿון פֿירשטן,
ער איז פֿאַרכטיק פֿאַר אַלע מלכים פֿון דער ערד.

- עז** **1** פֿאַר דעם געזאַנגמיסטער, פֿאַר ידותון; פֿון אָספֿן אַ מזמור.
- 2** מיין קול איז צו גאָט, און איך שריי,
מיין קול איז צו גאָט, און פֿאַרנעם צו מיר.
- 3** אין טאָג פֿון מיין נויט זוך איך גאָט,
מיין האַנט איז אויסגעשטרעקט ביי נאַכט אָן אויפֿהער,
מיין זעל וויל זיך ניט טרייסטן.
- 4** אַז איך דערמאָן זיך, גאָט, טו איך ברומען,
איך קלאָג, און מיין געמיט פֿאַרגייט זיך. סְלָה.
- 5** דו האַלטסט צו די ברעמען פֿון מינע אויגן;
איך בין צערודערט און קען ניט רעדן.
- 6** איך טראַכט אָן די טעג פֿון אַ מאָל,
אָן די יאָרן פֿון פֿאַרצייטן.
- 7** איך דערמאָן זיך מיין געזאַנג ביי נאַכט,
איך רעד מיט מיין האַרצן,
און עס פֿאַרשט מיין גייסט:
- 8** וועט אויף אייביק גאָט פֿאַרלאָזן,
און וועט מער ניט באַוויליקן ווידער?
- 9** איז אויסגעגאַנגען אויף אייביק זיין חֶסֶד?
איז דער צוזאַג געענדיקט אויף דור-דורות?
- 10** האָט פֿאַרגעסן צו לייטזעליקן גאָט?
צו האָט ער אין צאָרן פֿאַרשלאָסן זיין רַחֲמָנוּת? סְלָה.
- 11** און איך זאָג: דאָס איז מיין ווייטאַג,
וואָס געביטן האָט זיך די רעכטע האַנט פֿון אויבערשטן.
- 12** איך דערמאָן די אויפֿטוען פֿון גאָט,
יא, איך דערמאָן דינע ווונדער פֿון פֿאַרצייטן.
- 13** און איך טראַכט אָן אַל דיין ווערק,
און אָן דינע טוונגען טו איך קלערן.
- 14** גאָט, אין הייליקייט איז דיין וועג;
ווער איז אַ גרויסער גאָט ווי גאָט?
- 15** דו ביסט דער גאָט וואָס טוט ווונדער,
האַסט געלאָזט וויסן צווישן די פֿעלקער דיין שטאַרקייט.

16 האָסטט אויסגעלייזט מיטן אָרעם דיין פֿאַלק, די קינדער פֿון יעקבֿ און יוסף. סָלָה.

17 געזען האָבן דיך די וואַסערן, גאָט, געזען האָבן דיך די וואַסערן, האָבן זיי ווייען געקריגן, און געציטערט האָבן די תהומען.

18 געפֿלייצט וואַסער האָבן די וואַלקנס, אַ קול האָבן אַרויסגעלאָזט די הימלען, און דייע פֿיילן זיינען אומגעלאָפֿן.

19 דער קול פֿון דיין דונער איז געווען אין דעם ווירבל-ווינט, בליצן האָבן באַלוכטן די וועלט, געציטערט און געשטורעמט האָט די ערד.

20 דורכן ים איז געווען דיין וועג, און דיין שטעג דורך וואַסערן גרויסע, און דייע טריט זיינען ניט געמערקט געוואָרן.
21 האָסטט געפֿירט אַזוי ווי שאַף דיין פֿאַלק, דורך דער האַנט פֿון משהן און אַהרֿנען.

עח 1 אַ באַטראַכטונג פֿון אַספֿן.
פֿאַרנעם, מיין פֿאַלק, מיין לערנונג, נייגט אייער אויער צו די ווערטער פֿון מיין מויל.
2 איך וועל עפֿענען מיט אַ משל מיין מויל, איך וועל רעדן רעטענישן פֿון פֿאַרציִיטן.
3 וואָס מיר האָבן געהערט און מיר ווייסן, און אונדזערע עלטערן האָבן אונדז דערציילט,
4 וועלן מיר ניט פֿאַרהוילן פֿון זייערע קינדער; דערציילנדיק דעם שפעטערדיקן דור די לויבן פֿון גאָט און זיין שטאַרקייט, און זיינע ווונדער וואָס ער האָט געטאָן.
5 וואָרום ער האָט אויפֿגעשטעלט אַ געזעץ אין יעקבֿ, און אַ תורה געמאַכט אין ישראל, וואָס ער האָט באַפֿוילן אונדזערע עלטערן, זיי צו מאַכן וויסן זייערע קינדער;
6 כּדי וויסן זאַל דער שפעטערדיקער דור,

- די קינדער וואָס וועלן געבאָרן ווערן;
 זיי זאָלן אויפֿשטיין און דערציילן זייערע קינדער.
7 און זיי זאָלן לייגן אויף גאָט זייער בטחון,
 און ניט פֿאַרגעסן די אויפֿטוען פֿון גאָט,
 און זיינע געבאָט זאָלן זיי היטן;
8 און זיי זאָלן ניט זיין ווי זייערע עלטערן,
 אַ דור אָפּגעקערט און ווידערשפעניק,
 אַ דור וואָס האָט ניט געפֿעסטיקט זיין האַרץ,
 און ניט געטריי געווען איז זיין געמיט צו גאָט.
- 9** די קינדער פֿון אפֿרִים, באַוואָפֿנטע בויגן-שיסער,
 האָבן זיך אומגעקערט אין טאָג פֿון מלחמה.
10 זיי האָבן ניט געהיט דעם בונד פֿון גאָט,
 און אין זיין תורה ניט געוואָלט גיין.
11 און זיי האָבן פֿאַרגעסן זיינע טוונגען,
 און זיינע ווונדער וואָס ער האָט זיי באַוויזן.
12 אַנטקעגן פֿאַר זייערע עלטערן האָט ער געטאָן ווונדער,
 אין לאַנד מצרַים, אין פֿעלד פֿון צוען.
13 ער האָט געשפּאַלטן דעם ים, און זיי אַריבערגעפֿירט,
 און אויפֿגעשטעלט די וואַסערן ווי אַ סטויג.
14 און ער האָט זיי געפֿירט מיט אַ וואַלקן ביי טאָג,
 און די גאַנצע נאַכט מיט אַ פֿייערדיקן ליכט.
15 ער האָט געשפּאַלטן פֿעלדזן אין מדבר,
 און זיי אָנגעטרונקען זאָט ווי פֿון תהומען.
16 און ער האָט אַרויסגעצויגן פֿלוסן פֿון פֿעלדזן,
 און געמאַכט נידערן וואַסער ווי שטראַמען.
- 17** אָבער זיי האָבן נאָך ווייטער געזינדיקט צו אים,
 צו ווידערשפעניקן דעם אויבערשטן אין דער וויסטע.
18 און זיי האָבן געפרוּווט גאָט אין זייער האַרצן,
 צו פֿאַרלאַנגען עסן פֿאַר זייער געלוסט.
19 און זיי האָבן גערעדט קעגן גאָט,
 געזאָגט: קען גאָט גרייטן אַ טיש אין דער מדבר?
20 יאָ, ער האָט געשלאָגן דעם פֿעלדזן, און וואַסער איז געפֿלאָסן,
 און טייכן האָבן געפֿלייצט,
 וועט ער אויך קענען ברויט געבן?

- צי וועט ער אָנברייטן פֿלייש פֿאַר זיין פֿאַלק?
- 21** דרום האָט גאָט געהערט, און איז אין פעס געוואָרן,
און אַ פֿייער האָט זיך אָנגעצונדן אין יעקב,
און פֿאַר וואָר, אַ צאָרן איז אויפֿגעגאַנגען אין ישראל;
- 22** ווייל זיי האָבן ניט געגלויבט אין גאָט,
און זיך ניט פֿאַרזיכערט אויף זיין הילף.
- 23** און ער האָט באַפֿוילן די וואַלקנס פֿון אויבן,
און די טירן פֿון הימל געעפֿנט.
- 24** און ער האָט געמאַכט רעגענען אויף זיי מן צום עסן,
און הימל-תבואה זיי געגעבן.
- 25** ברויט פֿון מלאכים האָט איטלעכער געגעסן,
שפֿיז צו זאָט האָט ער זיי אַראָפֿגעשיקט.
- 26** ער האָט געמאַכט ציען דעם מזרח-ווינט אין הימל,
און געטריבן מיט זיין שטאַרקייט דעם דרום-ווינט.
- 27** און ער האָט געמאַכט רעגענען אויף זיי פֿלייש ווי שטויב,
און ווי זאַמד פֿון די ימען פֿויגלען געפֿליגלטע.
- 28** און ער האָט עס געלאָזט פֿאַלן אין מיטן פֿון זייער לאַגער,
רונד אַרום זייערע ווינונגען.
- 29** און זיי האָבן געגעסן, און זיינען איבערזאָט געוואָרן,
און זייער תאוה האָט ער זיי געבראַכט.
- 30** נאָך האָבן זיי זיך ניט געהאַט אָפֿגעעקלט פֿון זייער תאוה,
זייער שפֿיז איז נאָך געווען אין זייער מויל,
- 31** און דער צאָרן פֿון גאָט איז אויפֿגעגאַנגען קעגן זיי,
און ער האָט געהרגעט פֿון זייערע שטאַרקסטע,
און די יונגעלייט פֿון ישראל אַנידערגעלייגט.
- 32** ביי אַלעם דעם האָבן זיי ווידער געזינדיקט,
און ניט געגלויבט אין זיינע ווונדער.
- 33** און ער האָט פֿאַרלענדט ווי אַ הויך זייערע טעג,
און זייערע יאָרן אין אַ בהלה.
- 34** אַז ער האָט זיי געהרגעט, פֿלעגן זיי אים זוכן,
און פֿלעגן זיך אומקערן, און פֿאַרשן גאָט.
- 35** און זיי האָבן זיך דערמאַנט אַז גאָט איז זייער פֿעלדז,
און גאָט דער אייבערשטער איז זייער אויסלייזער.
- 36** און זיי האָבן אים איבערגעבעטן מיט זייער מויל,
און מיט זייער צונג פֿלעגן זיי אים ליגן זאָגן.

- 37** אָבער זייער האַרץ איז ניט געווען פֿעסט מיט אים,
און זיי זיינען ניט געטריי געווען אין זיין בונד.
- 38** נאָר ער איז אַ דערבאַרימער,
ער איז מכּפּר אויף זינד, און ברענגט ניט אום,
און ער האַלט אַ סך אָפּ זיין כּעס,
און דערוועקט ניט זיין גאַנצן גרימצאָרן.
- 39** און ער האָט זיך דערמאַנט אַז זיי זיינען פֿלייש,
אַ הויך וואָס פֿאַרגייט, און קערט ניט אום.
- 40** וויפֿיל מאָל האָבן זיי אים ווידערשפעניקט אין מדבר,
אים געקרענקט אין דער וויסטע!
- 41** און ווידער האָבן זיי געפרוּווט גאָט,
און דעם הייליקן פֿון ישׂראל געערגערט.
- 42** זיי האָבן ניט געדאַכט אָן זיין האַנט,
אַן דעם טאָג וואָס ער האָט זיי אויסגעלייזט פֿון פֿיינט
- 43** ווי ער האָט געמאַכט זיינע צייכנס אין מצרַים,
און זיינע ווונדער אין פֿעלד פֿון צווען;
- 44** און פֿאַרקערט אין בלוט זייערע טייכן,
און זייערע פֿלוסן, זיי זאָלן ניט קענען טרינקען.
- 45** ער האָט אָנגעשיקט אויף זיי אַ געמיש פֿליגן וואָס האָט זיי
אויפֿגעגעסן,
און די פֿראַש וואָס האָט זיי פֿאַרוויסט.
- 46** און ער האָט איבערגעגעבן צום גריל זייער געוועקס,
און זייער מי צום היישעריק.
- 47** ער האָט געטייט מיט האַגל זייער וויינשטאָק,
און זייערע ווילדע פֿייגנביימער מיט פֿראַסט.
- 48** און ער האָט איבערגעענטפֿערט צום האַגל זייער פֿי,
און זייערע סטאַדעס צו בליצן.
- 49** ער האָט אָנגעשיקט אויף זיי דעם בראַנד פֿון זיין צאָרן,
כּעס און גרימצאָרן און לייד,
אַן אָנשיקעניש פֿון ביזע שלוחים.
- 50** ער האָט געמאַכט אַ וועג פֿאַר זיין צאָרן,
ער האָט ניט פֿאַרמיטן פֿון טויט זייער זעל,
און ער האָט איבערגעענטפֿערט זייער לעבן צו פעסט.
- 51** און ער האָט געשלאָגן יעטוועדער בכּוֹר אין מצרַים,
די ערשטלינגען פֿון קראַפֿט, אין די געצעלטן פֿון חָם.

- 52** און ער האָט געמאַכט צײַען ווי שאָף זײַן פֿאַלק,
און זײ געפֿירט ווי אַ סטאַדע אין מדבר.
- 53** און ער האָט זײ באַלייט אין זיכערקײט, און זײ האָבן ניט געאַנגסט,
און זײערע פֿײַנט האָט צוגעדעקט דער ים.
- 54** און ער האָט זײ געבראַכט צו זײַן הייליקן געמאַרק,
צו דעם באַרג וואָס זײַן רעכטע האַנט האָט זיך געשאַפֿן.
- 55** און ער האָט פֿאַרטריבן פֿון פֿאַר זײ פֿעלקער,
און זײ אויסגעוואַרפֿן מיט אַ מעסטשנור פֿאַר אַ נחלה;
און געמאַכט רוען אין זײערע געצעלטן
די שבֿטים פֿון ישראל.
- 56** אָבער זײ האָבן געפרוּווט און ווידערשפעניקט גאָט דעם אויבערשטן,
און זײַנע אָנזאַגן האָבן זײ ניט געהיט.
- 57** און זײ האָבן זיך אָפּגעקערט און געפֿעלשט ווי זײערע עלטערן,
זײ זײַנען פֿאַרקערט געוואָרן ווי אַ פֿאַלשער בויגן.
- 58** און זײ האָבן אים דערצערנט מיט זײערע בָּמות,
און מיט זײערע געצן אים דערבייזערט.
- 59** האָט גאָט געהערט און איז אין כּעס געוואָרן,
און ער האָט זײער פֿאַראַכט ישראל.
- 60** און ער האָט אַוועקגעוואַרפֿן דעם מִשְׁכַּן פֿון שׂילו,
דאָס געצעלט וואָס ער האָט געמאַכט רוען צווישן מענטשן.
- 61** און ער האָט געגעבן אין געפֿאַנגענשאַפֿט זײַן שטאַרקײט,
און זײַן פֿראַכט אין דער האַנט פֿון פֿײַנט.
- 62** און ער האָט איבערגעענטפֿערט צום שווערד זײַן פֿאַלק,
און האָט אויף זײַן נחלה געצערנט.
- 63** זײערע בחורים האָט פֿאַרצערט אַ פֿײַער,
און זײערע יונגפֿרויען זײַנען געבליבן אָן אַ חתונה-ליד.
- 64** זײערע כּהנים זײַנען געפֿאַלן דורכן שווערד,
און זײערע אלמנות פֿלעגן צו מאָל ניט באַוויינען.
- 65** אָבער גאָט האָט אויפֿגעוואַכט ווי אַ שלאָפֿעדיקער,
אַזוי ווי אַ גבור וואָס ניכטערט זיך אויס פֿון ווײַן.
- 66** און ער האָט צוריקגעשלאָגן זײַנע פֿײַנט;
אַן אייביקע שאַנד האָט ער זײ געגעבן.
- 67** אָבער ער האָט פֿאַראַכט דאָס געצעלט פֿון יוסף,
און דעם שבֿט אַפֿרַיִם ניט אויסדערוויילט;

- 68** נאָר אויסדערוויילט דעם שבֿט יהודה,
 דעם באַרג ציון וואָס ער האָט ליב.
69 און ער האָט געבויט ווי די הימלען זיין הייליקטום,
 ווי די ערד וואָס ער האָט געגרונט פֿעסט אויף אייביק.
70 און ער האָט אויסדערוויילט דוד זיין קנעכט,
 און אים גענומען פֿון די שאַפֿגעהעפֿטן.
71 פֿון הינטער די מילכשעפֿסן האָט ער אים געבראַכט
 צו פֿיטערן יעקבֿ זיין פֿאַלק,
 און ישראל זיין אַרב.
72 ער האָט זיי געפֿיטערט לויט דער ערלעכקייט פֿון זיין האַרצן,
 און מיט דער פֿאַרשטאַנדיקייט פֿון זיינע הענט זיי געפֿירט.

- עט 1** אַ מזמור פֿון אָספֿן.
 גאָט, פֿעלקער זיינען געקומען אין דיין אַרב;
 זיי האָבן פֿאַראומרייניקט דיין הייליקן טעמפל,
 זיי האָבן געמאַכט ירושלים פֿאַר הויפֿנס.
2 זיי האָבן געגעבן די טויטע ליבער פֿון דייןע קנעכט
 פֿאַר שפּייז צו דעם פֿויגל פֿון הימל,
 דאָס פֿלייש פֿון דייןע פֿרומע צו דער חיה פֿון דער ערד.
3 זיי האָבן פֿאַרגאַסן זייער בלוט אַזוי ווי וואַסער, אַרום ירושלים,
 און ניט געווען קיין באַגרעבער.
4 מיר זיינען געוואָרן אַ חרפה ביי אונדזערע שכנים,
 אַ געלעכטער און אַ שפּאַט ביי אונדזערע אַרומיקע.
5 ביז וואַנען גאָט וועסטו צערענען נאַכאַנאַנד?
 וועט ברענען ווי פֿייער דיין צאָרן?
6 גיס אויס דיין גרימצאָרן אויף די פֿעלקער
 וואָס קענען דיך ניט,
 און אויף די קיניגרייכן
 וואָס רופֿן ניט דיין נאָמען.
7 וואָרום מע האָט אויפֿגעגעסן יעקבֿ,
 און זיין ווינונג האָבן זיי פֿאַרוויסט.
8 זאַלסט אונדז ניט דערמאָנען די זינד פֿון די פֿריערדיקע,
 גיך זאָל אונדז אַנטקעגנקומען דיין דערבאַרימונג,
 וואָרום מיר זיינען געפֿאַלן זייער.

- 9 שטיי אונדז בי, גאָט פֿון אונדזער הילף,
צוליב דעם כבוד פֿון דיין נאָמען,
און זיי אונדז מציל, און זיי מכפר אויף אונדזערע זינד,
פֿון וועגן דיין נאָמען.
10 נאָך וואָס זאָלן זאָגן די פֿעלקער:
אָווו איז זייער גאָט?
זאָל באַוויסט ווערן צווישן די פֿעלקער פֿאַר אונדזערע אויגן
די נקמה פֿאַר דעם פֿאַרגאַסענעם בלוט פֿון דייןע קנעכט.
11 זאָל קומען פֿאַר דיר דאָס קרעכצן פֿון געפֿאַנגענעם,
לויט דער גרויסקייט פֿון דיין אָרעם לאַז לעבן די אָנגעברייטע צום טויט,
12 און קער אום אונדזערע שכנים זיבנפֿאַכיק אין זייער בוזעם,
זייער לעסטערונג וואָס זיי האָבן דיך געלעסטערט, גאָט.
13 און מיר, דיין פֿאַלק, און די שאָף פֿון דיין פֿיטערונג,
וועלן דיר דאַנקען אויף אייביק,
אויף דור-דורות וועלן מיר דערציילן דיין לויב.

- פ** 1 פֿאַר דעם געזאַנגמיסטער, אויף שושנים-עדות; פֿון אָספֿן אַ
מזמור.
2 דו פֿאַסטוּך פֿון ישראל, פֿאַרנעם;
דו וואָס פֿירסט אַזוי ווי שאָף יוסף,
דו וואָס זיצסט איבער די פֿרוֹבֵים, שיין אַרויס.
3 פֿאַרויס פֿאַר אַפֿרִים און בנימין און מנשה דערוועק דיין גבורה,
און קום אונדז צו הילף.
4 גאָט, ריכט אונדז ווידער אויף,
און דערלייכט דיין פנים, אַז מיר זאָלן געהאַלפֿן ווערן.
5 יהוה דו גאָט פֿון צבֿאות,
ביז וואָנען וועסטו צערענען אויף דער תפֿילה פֿון דיין פֿאַלק?
6 האָסט זיי געשפּייזט מיט ברויט פֿון טרערן,
און זיי געמאַכט טרינקען עמערסווייז טרערן.
7 מאַכסט אונדז צום גערייד בי אונדזערע שכנים,
און אונדזערע שונאים לאַכן זיך אָן.

8 גאָט פֿון צבֿאות, ריכט אונדז ווידער אויף, און דערלייכט דיין פנים, אַז מיר זאָלן געהאַלפֿן ווערן.

9 אַ וויינישטאַק האָסטו אַרויסגעצויגן פֿון מצרים, האָסט פֿאַרטריבן פֿעלקער, און אים איינגעפֿלאַנצט.

10 האָסט אָפּגעראַמט פֿאַר אים, און ער האָט איינגעוואַרצלט זיינע וואַרצלען, און אָנגעפֿילט דאָס לאַנד.

11 די בערג זיינען פֿאַרדעקט געוואָרן פֿון זיין שאַטן, און זיינע צווייגן זיינען געווען צעדערן פֿון גאָט.

12 ער האָט אַרויסגעלאָזט זיינע ריטער ביז צום ים, און ביז צום טייך זיינע שפּראַצן.

13 פֿאַר וואָס האָסטו צעבראַכן זיינע צאַמען, אַז אַלע וועגגייער זאָלן אים אַרומקלייבן?

14 דער חזר פֿון וואַלד פֿרעסט אים אָפּ,

און די ווידמענונג פֿון פֿעלד פֿיטערט זיך אויף אים.

15 גאָט פֿון צבֿאות, קער זיך אום, איך בעט דיך,

לוג פֿון הימל און זע, און גיב אַכט אויפֿן דאָזיקן וויינישטאַק,

16 און באַפֿעסטיק דאָס וואָס דיין רעכטע האָט איינגעפֿלאַנצט, און דערהייב דעם צווייג וואָס דו האָסט דיר אויסדערוויילט.

17 ער איז פֿון פֿייער פֿאַרברענט, ער איז אָפּגעשניטן; פֿון דעם בייזער פֿון דיין פנים גייען זיי אונטער.

18 זאָל דיין האַנט זיין אויף דעם מאַן פֿון דיין רעכטער האַנט, אויף דעם מענטשנקינד וואָס דו האָסט דיר אויסדערוויילט,

19 אַז מיר זאָלן זיך ניט אָפקערן פֿון דיר;

זאַלסט אונדז אויפֿלעבן, אַז מיר רופֿן דיין נאַמען.

20 יהוה דו גאָט פֿון צבֿאות, ריכט אונדז ווידער אויף, דערלייכט דיין פנים, אַז מיר זאָלן געהאַלפֿן ווערן.

פא 1 פֿאַר דעם געזאַנגמישטער, אויף גתית; פֿון אַספֿן.
2 זינגט צו גאָט אונדזער שטאַרקייט,
שאַלט צו דעם גאָט פֿון יעקבֿ.
3 הייבט אויף אַ געזאַנג, און שפּילט אויף אַ פּויק,

- אויף אַ זיסער האַרף מיט אַ גיטאַר.
4 בלאַזט אַ שופֿר אום ראש-חודש,
 אין האַלב חודש צו אונדזער יום-טובֿ.
5 וואָרום דאָס איז אַ חוק פֿאַר ישׂראל,
 אַ געזעץ פֿון דעם גאָט פֿון יעקבֿ.
6 אַן עדות אין יוסף האָט ער עס געמאַכט,
 אַז ווען ער איז אַרויס אויף לאַנד מצרַיִם,
 האָב איך אַ שפּראַך מיר אומבאַקאַנט געהערט.
- 7** „איך האָב אַפּגעטאַן זיין רוקן פֿון לאַסט,
 זיינע הענט זאָלן אַוועק פֿון דעם טראַגקאַרב.
8 האָסט גערופֿן אין נויט, און איך האָב דיך אַרויסגעצויגן,
 איך האָב דיר געענטפֿערט פֿון דער פֿאַרבאַרגעניש פֿון דונער.
 איך האָב דיך געפרוּווט בײַ די וואַסערן פֿון מריבָה. סָלָה.
9 הער, מײַן פֿאַלק, און איך וועל דיך וואַרענען,
 ישׂראל, ווען דו זאָלסט מיר צוהערן!
10 קיין אַנדער גאָט זאָל ניט זיין בײַ דיר,
 און זאָלסט זיך ניט בוקן צו קיין פֿרעמדן גאָט.
11 איך בין יהוה דיין גאָט,
 וואָס האָט דיך אויפֿגעבראַכט פֿון לאַנד מצרַיִם;
 מאַך אויף ברייט דיין מויל
 און איך וועל עס אָנפֿילן.”
- 12** אָבער מײַן פֿאַלק האָט ניט צוגעהערט צו מײַן קול,
 און ישׂראל האָט ניט איינגעווייליקט צו מיר.
13 און איך האָב אים פֿרײַ געלאַזט אין דער איינגעשפּאַרטקייט פֿון
 זיין האַרצן,
 זיי זאָלן גיין לויט זייערע באַראַטן.
14 ווען מײַן פֿאַלק וואַלט צוהערן צו מיר,
 ווען ישׂראל וואַלט אין מײַנע וועגן גיין!
15 איך וואַלט גיך אונטערטעניקט זייערע פֿיינט,
 און אויף זייערע דריקער געקערט מײַן האַנט.
16 די שִׁוּנאים פֿון גאָט וואַלטן איינגעאַנגען פֿאַר אים,
 און זייער שטראַף וואַלט געווען אייביק.
17 און אים וואַלט מען געשפּייזט מיט דעם פֿעטס פֿון ווייץ;
 און פֿון פֿעלדז דיך וואַלט איך מיט האַניק געזעטיקט.

- פב** 1 אַ מזמור פֿון אָספֿן.
 גאַט שטייט אין דער עדה פֿון גאַט,
 אין מיטן פֿון די ריכטער טוט ער משפטן.
 2 „ביז וואָנען וועט איר משפטן אומגערעכט,
 און שוינען דעם פנים פֿון די רשעים? סָלָה.
 3 טוט רעכט דעם אָרימאָן און דעם יתום,
 דעם געדריקטן און דעם באַדערפֿטיקן מאַכט גערעכט.
 4 מאַכט אַנטרינען דעם אָרימאָן און דעם אַבֿיון,
 פֿון דער האַנט פֿון די רשעים זייט מציל.
 5 זיי ווייסן ניט, און זיי פֿאַרשטייען ניט,
 אין פֿינצטערניש גייען זיי אום;
 אַלע גרונטפֿעסטן פֿון דער ערד פֿאַלן אום.
 6 איך וואַלט געזאָגט, געטער זייט איר,
 און זין פֿון דעם אויבערשטן זייט איר אַלע.
 7 אָבער אַזוי ווי אַ מענטש וועט איר שטאַרבן,
 און ווי איינער פֿון די האַרן וועט איר פֿאַלן.”
 8 שטיי אויף, גאַט, משפט די ערד,
 וואָרום אַלע פֿעלקער זיינען דיין אַרב.

- פג** 1 אַ געזאַנג, אַ מזמור פֿון אָספֿן.
 2 גאַט, ניט זיי שטיל,
 זאַלסט ניט פֿאַרשווייגן און ניט רוען, גאַט.
 3 וואָרום זע, דייע פֿיינט טומלען,
 און דייע שִׁוֹנאים הייבן אויף דעם קאַפּ.
 4 אַקעגן דיין פֿאַלק סודען זיי זיך ליסטטיק,
 און זיי עצהן זיך אַקעגן דייע באַשיצטע.
 5 זיי האָבן געזאָגט: קומט,
 און לאַמיר זיי פֿאַרטיליקן פֿון זיין אַ פֿאַלק,
 אַז מער זאַל ניט געדאַכט ווערן דער נאָמען ישׂראֵל.
 6 וואָרום זיי האָבן געהאַלטן אַן עצה מיט איין האַרצן,
 קעגן דיר אַ בונד טוען זיי שליסן.
 7 די געצעלטן פֿון אדום, און די ישמעאָלים,

- מואַב, און די הגרים;
8 גבל, און עמון, און עמלק,
 פלשת מיט די באווינער פון צור.
9 אויך אשור האָט זיך באַהעפֿט מיט זיי;
 זיי זיינען אַן אַרעם צו די קינדער פֿון לוט. סְלָה.
- 10** טו צו זיי אַזוי ווי צו מדין,
 ווי צו סיסראָן, ווי צו יבינען ביים טייך קישון,
11 וואָס זיינען פֿאַרטיליקט געוואָרן אין עין-ד'אר,
 געוואָרן ווי מיסט אויף דער ערד.
12 מאַך זייערע אַדללייט ווי עורבֿ און ווי זאב,
 און ווי זבֿח און ווי צלמנע, אַלע זייערע פֿירשטן;
13 די וואָס זאָגן: לאַמיר ירשען פֿאַר אונדז
 די ווינונגען פֿון גאָט.
14 מיין גאָט, מאַך זיי ווי ווירבלשטויב,
 ווי שפּריי פֿאַרן ווינט.
15 ווי אַ פֿייער וואָס פֿאַרברענט אַ וואַלד,
 און ווי אַ פֿלאַם וואָס צעפֿלאַקערט די בערג,
16 אַזוי זאָלסטו זיי נאַכיאָגן מיט דיין שטורעם,
 און מיט דיין געוויטער זיי דערשרעקן.
17 פֿיל זייער פנים מיט שאַנד,
 אַז זיי זאָלן זוכן דיין נאָמען, גאָט.
18 זאָלן זיי פֿאַרשעמט און דערשראָקן ווערן אויף אייביק,
 און זאָלן זיי צו שאַנד ווערן און אונטערגיין.
19 און זאָלן זיי וויסן אַז דו אַליין וואָס דיין נאָמען איז יהוה,
 ביסט דער העכסטער איבער דער גאַנצער ערד.

- פד** **1** פֿאַר דעם געזאַנגמיסטער, אויף גתית; פֿון די
 קינדער פֿון קֶרַח אַ מזמור.
2 ווי ליב זיינען דייןע ווינונגען,
 גאָט פֿון צבֿאות!
3 מיין זעל גאַרט און גייט אויס
 נאָך די הויפֿן פֿון גאָט;
 מיין האַרץ און מיין לייב זינגען

צום לעבעדיקן גאָט.

4 אַפֿילו אַ שפּערל געפֿינט אַ היים,
און אַ שוואַלב אַ נעסט פֿאַר זיך,
ווי זי טוט אַהין אירע יונגע,
בײַ דינע מזבחות, יהוה פֿון צבֿאות,
מײַן קיניג און מײַן גאָט.

5 וויל צו די וואָס זיצן אין דיין הויז;
תמיד וועלן זיי דיך לויבן. סְלָה.

6 וויל צו די מענטשן וואָס זייער שטאַרקייט איז אין דיר,
וואָס דינע וועגן זײַנען אין זייער האַרצן.

7 דורכגייענדיק דעם טאָל בכָּאָ,
מאַכן זיי אים פֿאַר אַ קוואַל;

יאַ, אַ פֿרירעגן באַקליידט אים מיט ברכות.

8 זיי גייען פֿון שטאַרקייט צו שטאַרקייט,
זיי ווייזן זיך פֿאַר גאָט אין ציון.

9 יהוה דו גאָט פֿון צבֿאות, הער צו מײַן תפֿילה,
פֿאַרנעם, דו גאָט פֿון יעקבֿ. סְלָה.

10 גאָט אונדזער שילד, זע,

און קוק אויף דעם פנים פֿון דיין געזאַלבטן.

11 וואָרום בעסער אַ טאָג אין דינע הויפֿן
איידער טויזנט [אַנדערש וווּ];

איך וואַלט אויסגעוויילט שטיין ביים שוועל אין הויז פֿון מײַן גאָט,
איידער וווינען אין געצעלטן פֿון אומרעכט.

12 וואָרום אַ זון און אַ שילד איז גאָט יהוה,
חן און כְּבוֹד גיט יהוה;

ער פֿאַרמײַדט ניט קיין גוטס

פֿון די וואָס גייען אין ערלעכקייט.

13 גאָט פֿון צבֿאות,

וויל צו דעם מענטשן וואָס פֿאַרזיכערט זיך אויף דיר.

פה **1** פֿאַר דעם געזאַנגמיסטער; פֿון די קינדער פֿון קרח אַ מזמור.
2 האָסט באַוויליקט, גאָט, דיין לאַנד,
האָסט אומגעקערט די געפֿאַנגענשאַפֿט פֿון יעקבֿ.

- 3** האָסט פֿאַרגעבן די זינד פֿון דיין פֿאַלק,
האָסט פֿאַרדעקט זייערע אַלע חטאים. סְלָה.
- 4** האָסט איינגעטאַן אַל דיין רוגז,
האָסט זיך אָפּגעקערט פֿון דיין גרימצאָרן.
- 5** ריכט אונדז ווידער אויף, גאָט פֿון אונדזער הילף,
און פֿאַרשטער דיין כּעס קעגן אונדז.
- 6** צי אויף אייביק וועסטו צערענען אויף אונדז?
וועסטו ציען דיין כּעס אויף דור-דורות?
- 7** צי וועסטו אונדז ניט אויפֿלעבן ווידער,
אַז דיין פֿאַלק זאָל זיך פֿרייען מיט דיר?
- 8** ווייז אונדז, גאָט, דיין חֶסֶד,
און דיין הילף זאָלסטו אונדז געבן.
- 9** איך הער וואָס גאָט יהוה רעדט;
פֿאַר וואָר, ער רעדט פֿריד פֿאַר זיין פֿאַלק און פֿאַר זיינע פֿרומע;
נאָר זיי זאָלן זיך ניט אומקערן צו נאַרישקייט.
- 10** גאָר נאָנט צו זיינע פֿאַרכטער איז זיין ישועה,
כּדי כּבֹּד זאָל רוען אין אונדזער לאַנד.
- 11** גענאָד און אמת האָבן זיך באַגעגנט,
גערעכטיקייט און שלום האָבן זיך צעקושט.
- 12** אמת שפּראַצט פֿון דער ערד,
און גערעכטיקייט לוגט פֿון הימל.
- 13** יאָ, גאָט וועט געבן גוטס,
און אונדזער לאַנד וועט געבן איר פֿרוכט.
- 14** גערעכטיקייט וועט גיין אים פֿאַרויס,
און קירעווען אין וועג זיינע טריט.

- פ** **1** אַ תּפִּילָה פֿון דָּוִד.
נייג צו, גאָט, דיין אויער, ענטפֿער מיר,
וואָרום אָרים און באַדערפֿטיק בין איך.
- 2** באַהיט מיין זעל וואָרום איך בין פֿרום,
העלף, דו מיין גאָט, דיין קנעכט וואָס פֿאַרזיכערט זיך אויף דיר.
- 3** לייטזעליק מיך, גאָט,
וואָרום צו דיר רוף איך אַ גאַנצן טאָג.

- 4 דערפֿריי די זעל פֿון דיין קנעכט,
וואָרום צו דיר, גאָט, הייב איך אויף מיין זעל.
- 5 וואָרום דו, גאָט, ביסט גוט און פֿאַרגעביק,
און פֿילגענאָדיק צו אַלע וואָס רופֿן דיך.
- 6 פֿאַרנעם, גאָט, מיין תּפֿילה,
און האָרד צו דעם קול פֿון מיין געבעטן.
- 7 אין טאָג פֿון נויט רופֿ איך דיך,
וואָרום דו וועסט מיר ענטפֿערן.
- 8 ניטאָ אַזאַ ווי דו, יהוה, צווישן די געטער,
און ניטאָ אַזוי ווי דייןע מעשים.
- 9 אַלע פֿעלקער וואָס דו האָסט געמאַכט,
וועלן קומען און זיך בוקן פֿאַר דיר, גאָט,
און געבן כּבֿוד צו דיין נאָמען.
- 10 וואָרום גרויס ביסטו, און טוסט ווונדער,
דו גאָט אַליין.
- 11 לערן מיך, גאָט, דיין וועג, איך זאָל גיין אין דיין אמת,
איינציק מיין האַרץ צו פֿאַרכטן דיין נאָמען.
- 12 איך וועל דיך לויבן, מיין גאָט, מיט מיין גאַנצן האַרצן,
און ערלעכן דיין נאָמען אויף אייביק.
- 13 וואָרום גרויס איז דיין חֶסֶד צו מיר,
און האָסט מציל געווען מיין זעל פֿון דער טיפֿער אונטערערד.
- 14 גאָט, מוטווייליקע זיינען אָנגעשטאַנען אויף מיר,
און אַ באַנדע געוואַלטטוער זוכן מיין לעבן,
און זיי האַלט דיך ניט אַנטקעגן זיך.
- 15 אָבער דו יהוה ביסט אַ דערבאַרימדיקער און לייטזעליקער גאָט,
איינגעהאַלטן אין צאָרן און ריך אין גענאָד און טריישאַפֿט.
- 16 קער זיך צו מיר, און לייטזעליק מיך,
גיב דיין שטאַרקייט צו דיין קנעכט,
און העלף דעם זון פֿון דיין דינסט.
- 17 מאַך מיר אַ צייכן צום גוטן,
און זאָלן זען מייןע שִׁוּנאים און פֿאַרשעמט ווערן,
אַז דו גאָט האָסט מיך געהאַלפֿן און מיך געטרייסט.

- פז** 1 פֹּן די קינדער פֿון קֶרַח אַ מזמור; אַ ליד.
 זײַן גרונטפֿעסט איז אויף די הייליקע בערג.
 2 גאָט האָט ליב די טויערן פֿון ציון
 מער פֿון אַלע וווינונגען פֿון יעקב.
 3 פּראַכטיקס ווערט גערעדט פֿון דיר,
 דו שטאַט פֿון גאָט. סְלָה.
 4 איך דערמאָן רַהֲבֹ און בָּבֶל פֿאַר מײַנע באַקענטע;
 אַט איז פֿלֶשֶׁת, און צור מיט כּוֹשׁ:
 „דער דאָזיקער איז אין איר געבאָרן געוואָרן.“
 5 אָבער פֿון ציון ווערט געזאָגט:
 „דער און יענער איז דאָרטן געבאָרן געוואָרן,
 און דער אייבערשטער אַליין באַפֿעסטיקט זי.“
 6 גאָט ציילט בײַם פֿאַרשרײַבן די פֿעלקער:
 דער דאָזיקער איז דאָרטן געבאָרן געוואָרן. סְלָה.
 7 יאָ, אַזוי ווי פֿלייטנשפּילער זינגען
 אַלע מײַנע אינגעווייד, פֿון דיר.

- פח** 1 אַ געזאַנג; אַ מזמור פֿון די קינדער פֿון קֶרַח;
 פֿאַר דעם געזאַנגמײַסטער,
 אויף מחלת לענות; אַ באַטראַכטונג פֿון הַיָּמֵן דעם אָזְרָחִי.
 2 יהוה דו גאָט פֿון מײַן הילף,
 בעת איך שרײַ בײַ נאַכט פֿאַר דיר,
 3 זאָל קומען מײַן תּפִּילָה פֿאַר דיר;
 נײַג דײַן אויער צו מײַן רוף.
 4 וואָרום זאָט מיט אומגליקן איז מײַן זעל,
 און מײַן לעבן האָט צו דער אונטערערד דערגרייכט.
 5 איך ווער גערעכנט מיט גענידערטע אין גרוב,
 איך בין געוואָרן ווי אַ מענטש אָן כּוֹח,
 6 אַן אָפּגעזונדערטער צווישן מתים;
 ווי דערשלאָגענע וואָס ליגן אין קבֶר,
 וואָס דו דערמאָנסט זיי ניט מער,
 און זיי זײַנען פֿון דײַן האַנט פֿאַרשניטן.

- 7 האָסט מיך אַרײַנגעטאָן אין דער אונטערשטער גרוב.
אין פֿינצטערנישן, אין טיפֿענישן.
- 8 אויף מיר האָט זיך אָנגעלייגט דיין גרימצאָרן,
און אַלע דיײַנע אינדן דריקסטו אויף מיר. סָלָה.
- 9 האָסט דערווייטערט מײַנע באַקענטע פֿון מיר,
האָסט מיך געמאַכט אַן אומווערדיקייט בײַ זײ;
איך בין אײַנגעשפּאַרט און קען ניט אַרויסגיין.
- 10 מײַן אויג שמאַכט פֿון פֿײַן;
איך האָב דיך גערופֿן, גאָט, אַלע טאָג,
איך האָב אויסגעשפּרייט צו דיר מײַנע הענט.
- 11 וועסטו פֿאַר מתים טאָן ווונדער?
צי די טויטע וועלן אויפֿשטיין דיך לויבן? סָלָה.
- 12 וועט דערציילט ווערן אין קבֿר דיין חֶסֶד?
דיין טרײַשאַפֿט אין אונטערגאַנג?
- 13 וועלן באַקאַנט ווערן אין דער פֿינצטערניש דיײַנע ווונדער?
און דיין גערעכטיקייט אין לאַנד פֿון פֿאַרגעסונג?
- 14 אָבער איך, צו דיר, גאָט, שרײַ איך,
און אין פֿרימאַרגן קומט פֿאַר דיר מײַן תּפֿילה.
- 15 פֿאַר וואָס פֿאַרלאַזסטו, גאָט, מײַן זעל?
פֿאַרבאַרגסטו דיין פנים פֿון מיר?
- 16 איך בין געדריקט און גײַ אײַן פֿון יוגנט אָן,
איך טראָג דיין אימה, איך בין צעדולט.
- 17 איבער מיר איז דיין גרימצאָרן אַריבער,
דיײַנע שרעקענישן האָבן מיך פֿאַרשניטן.
- 18 זײַ האָבן מיך אַרומגערינגלט ווי אַ וואַסער אַ גאַנצן טאָג,
זײַ האָבן אין אײַנעם מיך אַרומגענומען.
- 19 האָסט דערווייטערט פֿון מיר אַ גוטן פֿרײַנט און אַ חבֿר,
מײַן באַקענטשאַפֿט איז די פֿינצטערניש.

פֿט 1 אַ באַטראַכטונג פֿון אַיִתן דעם אָזרחי.
2 די חסדים פֿון גאָט וועל איך אײַביק זינגען,
אויף דור-דורות וועל איך באַקאַנט מאַכן דיין טרײַשאַפֿט מיט מײַן
מויל.

- 3** וואָרום איך זאָג: אויף אייביק געבויט איז די גענאָד,
די הימלען, אין זיי האָסטו באַפֿעסטיקט דיין טריישאַפֿט:
4 איך האָב געשלאָסן אַ בונד צו מיין אויסדערוויילטן,
איך האָב געשוואָרן צו דוד מיין קנעכט:
5 אויף אייביק וועל איך אויפֿשטעלן דיין זאָמען,
און אויף דור-דורות וועל איך אויפֿבויען דיין טראָן. סָלָה.
- 6** און די הימלען לויבן דיִינע ווונדער, גאָט,
אויך דיין טריישאַפֿט אין דער איינזאַמלונג פֿון די הייליקע.
7 וואָרום ווער אין הימל קען זיך גלייכן צו יהוה?
ווער איז געגליכן צו יהוה צווישן די מאַכטיקע?
8 גאָט איז פֿאַרכטיק זייער אין דעם באַראָט פֿון די הייליקע,
און מוראדיק פֿאַר אַלע זיינע אַרומיקע.
9 יהוה דו גאָט פֿון צבֿאות,
ווער איז אַזוי שטאַרק ווי דו, יְהוָה?
און דיִינע געטרייע זיינען רונד אַרום דיר.
10 דו געוועלטיקסט איבער דער שטאַלצקייט פֿון ים,
אַז זיינע וועלן הייבן זיך, טוסט דו זיי איינשטילן.
11 דו האָסט צעדריקט ווי אַ דערשלאָגענעם, רַהֲבִי,
מיט דיין שטאַרקן אַרעם האָסטו צעשפּרייט דיִינע פֿיינט.
12 דיין איז דער הימל, דיין אויך די ערד;
די וועלט און איר פֿולקייט, זיי האָסט דו געגרונטפֿעסט.
13 צפֿון און דרום – זיי האָסט דו באַשאַפֿן,
תְּבוֹר און חרמון זינגען פֿון דיין נאָמען.
14 דו האָסט אַן אַרעם מיט גבֿורה,
דיין האַנט איז שטאַרק, דיין רעכטע איז דערהויבן.
15 רעכט און גערעכטיקייט זיינען דאָס געשטעל פֿון דיין טראָן,
גענאָד און אמת זיינען פֿאַר דיין פנים.
16 וויל צו דעם פֿאַלק וואָס ווייס דיין לייטזעליקייט,
וואָס גייען, גאָט, אין ליכט פֿון דיין פנים.
17 מיט דיין נאָמען פֿרייען זיי זיך אַ גאַנצן טאָג,
און דורך דיין גערעכטיקייט ווערן זיי דערהויבן.
18 וואָרום דו ביסט די פּראַכט פֿון זייער שטאַרקייט,
און דורך דיין גוטווייליקייט ווערט דערהויבן אונדזער האָרן.
19 וואָרום גאָט, ער איז אונדזער שילד,
און דער הייליקער פֿון ישראל, ער איז אונדזער קיניג.

- 20** האָסט אַ מאָל אין אַ זעונג גערעדט צו דײַנע פֿרומע,
און האָסט געזאָגט: איך האָב אַרויפֿגעטאָן הילף אויף אַ גבור,
איך האָב דערהויבן אַן אויסדערוויילטן פֿון פֿאַלק.
- 21** איך האָב געפֿונען דוד מיין קנעכט,
איך האָב מיט מיין הייליקן אייל אים געזאַלִבט;
- 22** אַז מיין האַנט זאַל זײַן פֿעסט מיט אים,
און מיין אַרעם זאַל אים שטאַרקן.
- 23** קײן פֿײַנט זאַל ניט מאַנען פֿון אים,
און קײן באַעוולער זאַל אים ניט פֿײַניקן.
- 24** און איך וועל צעשטויסן זײַנע דריקער פֿון פֿאַר אים,
און זײַנע שױנאים וועל איך שלאָגן.
- 25** און מיין טרײַשאַפֿט און מיין חֶסֶד וועלן זײַן מיט אים,
און דורך מיין נאָמען וועט דערהויבן ווערן זײַן האָרן.
- 26** און איך וועל אַרויפֿטאָן אויפֿן ים זײַן האַנט,
און אויף די טײַכן זײַן רעכטע.
- 27** ער וועט מיך רופֿן: מיין פֿאַטער ביסטו,
מיין גאָט, און דער פֿעלדז פֿון מיין הילף;
- 28** אויך איך וועל אים מאַכן פֿאַרן בכֹּר,
פֿאַרן העכסטן איבער די מלכים פֿון דער ערד.
- 29** אויף אײַביק וועל איך אים היטן מיין חֶסֶד,
און מיין בונד וועט אים בלײַבן געטריי.
- 30** און איך וועל אָנהאַלטן שטענדיק זײַן זאָמען,
און זײַן טראָן ווי די טעג פֿון די הימלען.
- 31** אַז זײַנע קינדער וועלן פֿאַרלאָזן מיין תּוֹרָה,
און אין מײַנע געזעצן וועלן זײַ ניט גײַן;
- 32** אַז מײַנע חוקים וועלן זײַ פֿאַרשוועכן,
און מײַנע געבאָט וועלן זײַ ניט היטן;
- 33** וועל איך שטראָפֿן מיט אַ רוט זײַער פֿאַרברעך,
און מיט פּלאָגן זײַער זינד.
- 34** אָבער מיין חֶסֶד וועל איך ניט פֿאַרשטערן פֿון אים,
און ניט פֿעלשן אַן מיין טרײַשאַפֿט.
- 35** איך וועל ניט פֿאַרשוועכן מיין בונד,
און דעם אַרויסלאָז פֿון מײַנע ליפֿן וועל איך ניט בײַטן.
- 36** אײַן מאָל האָב איך געשוואָרן אין מיין הייליקייט:
אויב איך וועל פֿעלשן אָן דוֹדן!
- 37** זײַן זאָמען זאַל זײַן אײַביק,

און זיין טראָן ווי די זון פֿאַר מיר.
38 אַזוי ווי די לבנה זאָל ער אייביק באַשטיין,
 און ווי דער געטרייער עדות אין הימל. סְלָה.

39 אָבער דו האָסט פֿאַרלאָזן און פֿאַראַכט,
 האָסט זיך פֿאַרצאָרנט אויף דיין געזאַלבטן.
40 האָסט אַוועקגעוואָרפֿן דעם בונד פֿון דיין קנעכט,
 האָסט פֿאַרשוועכט צו דער ערד זיין קרוין.
41 האָסט צעבראַכן אַלע זיינע צאַמען,
 האָסט געמאַכט פֿון זיינע פֿעסטונגען אַ תּל.
42 צערויבט האָבן אים אַלע וועגגייער,
 ער איז געוואָרן אַ חרפה ביי זיינע שכנים.
43 האָסט דערהויבן די רעכטע האַנט פֿון זיינע דריקער,
 האָסט דערפֿרייט אַלע זיינע פֿיינט.
44 אויך האַלטסטו צוריק דעם שאַרף פֿון זיין שווערד,
 און האָסט אים ניט געלאָזט אויפֿשטיין אין מלחמה.
45 האָסט פֿאַרשטערט זיין לויטערקייט,
 און געשליידערט זיין טראָן צו דער ערד.
46 האָסט געקירצט די טעג פֿון זיין יוגנט,
 האָסט אים מיט בושה באַדעקט. סְלָה.
47 ביז וואַנען, גאָט, וועסטו זיך פֿאַרבאָרגן נאַכאַנאַנד?
 וועט ברענען ווי אַ פֿייער דיין גרימצאָרן?
48 געדענק, וואָס איז מיין געדויער;
 צו וואָס פֿאַר נישטיקייט דו האָסט באַשאַפֿן אַלע מענטשנקינדער.
49 וואָסער מענטש קען לעבן און ניט זען דעם טויט?
 מאַכן אַנטרינען זיין זעל פֿון דער האַנט פֿון דער אונטערערד? סְלָה.
50 וווּ זיינען דיין פֿריערדיקע חסדים, גאָט,
 וואָס דו האָסט געשוואָרן דָוֶדן אין דיין טריישאַפֿט?
51 געדענק, גאָט, די לעסטערונג פֿון דיין קנעכט,
 וואָס איך טראָג אין מיין בוזעם פֿון אַל די פֿיל פֿעלקער;
52 וואָס דיין פֿיינט, גאָט, לעסטערן,
 וואָס זיי לעסטערן די טריט פֿון דיין געזאַלבטן.

53 געלויבט איז גאָט אייביק,
 אָמן און אָמן!

פִּירְטֵעַר סִפֹּר

- צ 1** אַ תְּפִילָה פֿון משה דעם געטלעכן מאָן.
גאָט, דו ביסט אונדז געווען
אַ באַשיצונג אין אַלע דורות.
2 איידער די בערג זיינען געבאָרן געוואָרן,
און דו האָסט באַשאַפֿן די ערד און די וועלט,
און פֿון אייביקייט ביז אייביקייט,
ביסט דו גאָט.
3 ברענגסט דעם מענטשן ביז דערשלאַגנקייט,
און זאָגסט: טוט תּשובָה, איר מענטשנקינדער.
4 וואָרום טויזנט יאָר איז אין דייןע אויגן
ווי דער נעכטיקער טאָג, ווען ער איז פֿאַרגאַנגען,
און ווי אַ וואַך אין דער נאַכט.
5 שטראַמסט זיי אַוועק, ווי אַ דרעמל ווערן זיי;
אין פֿרימאָרגן ווי גראַז געוואַקסן,
6 אין פֿרימאָרגן געבליט און געוואַקסן –
צום אַוונט אַפּגעשניטן און פֿאַרדאַרט.
7 וואָרום מיר ווערן פֿאַרלענדט אין דיין כּעס,
און אין דיין גרימצאָרן ווערן מיר פֿאַרכאַפט.
8 האַלטסט אונדזערע זינד אַנטקעגן דיר,
אונדזערע פֿאַרבאָרגענישן פֿאַרן ליכט פֿון דיין פנים.
9 וואָרום אַלע אונדזערע טעג פֿאַרגייען אין דיין גרימצאָרן,
מיר ענדיקן אונדזערע יאָרן אַזוי ווי אַ הויך.
10 די טעג פֿון אונדזערע יאָרן, זיי זיינען זיבעציק יאָר,
און אַז אין גבֿורה, איז אַכציק יאָר;
און זייער שטאַלץ איז מאַטערניש און אומגליק;
וואָרום גיך פֿאַרגייט עס, און מיר פֿליען אַוועק.
11 ווער פֿאַרשטייט די מאַכט פֿון דיין כּעס,
אַז ווי דיין מוראדיקייט אַזוי איז דיין גרימצאָרן?
12 לערן אונדז ריכטיק צו ציילן אונדזערע טעג,
כּדי מיר זאָלן קריגן אַ האַרץ פֿון חכמה.

- 13 קער זיך אום, גאָט – ווי לאַנג נאָך? –
און דערבאַרים זיך אויף דיינע קנעכט.
14 זעטיק אונדז אין פֿרימאַרגן מיט דיין חֶסֶד,
כדי מיר זאָלן זינגען און זיין פֿריילעך אין אַלע אונדזערע טעג.
15 דערפֿריי אונדז ווי די טעג וואָס דו האָסט אונדז געפֿייניקט,
די יאָרן וואָס מיר האָבן געזען ביז.
16 זאָל באַוויזן ווערן דיין טוונג צו דיינע קנעכט,
און דיין פֿראַכט אויף זייערע קינדער.
17 און זאָל די ליבלעכקייט פֿון יהוה אונדזער גאָט זיין אויף אונדז;
און באַפֿעסטיק פֿאַר אונדז דאָס ווערק פֿון אונדזערע הענט,
יא, דאָס ווערק פֿון אונדזערע הענט, באַפֿעסטיק עס.

- צא** 1 דו וואָס זיצסט אין דער פֿאַרבאַרגעניש פֿון אויבערשטן,
וואָס אין שאַטן פֿון אַלמאַכטיקן וויילסטו,
2 איך זאָג אויף יהוה, מיין באַשיצונג און מיין פֿעסטונג
מיין גאָט וואָס איך פֿאַרזיכער זיך אויף אים,
3 אַז ער וועט דיך מציל זיין פֿון פֿויגלפֿאַנגערס נעץ,
פֿון דער פֿעסט פֿון פֿאַרטיליקונג.
4 מיט זיין פֿלעדער וועט ער דיך באַשירעמען,
און אונטער זיינע פֿליגלען וועסטו זיך שיצן;
אַ שילד און אַ פֿאַנצער איז זיין טרייִשאַפֿט.
5 וועסט ניט מורא האָבן פֿאַר אַ שרעק פֿון דער נאַכט,
פֿאַר אַ פֿייל וואָס פֿליט ביי טאָג;
6 פֿאַר אַ פֿעסט וואָס גייט אום אין דער פֿינצטער,
פֿאַר אַ מגפֿה וואָס פֿאַרוויסט אין מיטן טאָג.
7 דיר פֿון זייט וועלן פֿאַלן טויזנט,
און צען טויזנט פֿון דיין רעכטער האַנט, –
צו דיר וועט עס ניט גענענען.
8 בלויז מיט דיינע אויגן וועסטו אַנקוקן,
און די באַצאָלונג פֿון די רשעים וועסטו זען.
9 ווייל דו האָסט געזאָגט: גאָט איז מיין באַשיצונג,
געמאַכט דעם אויבערשטן פֿאַר דיין באַשירעמונג.
10 דיך וועט ניט טרעפֿן קיין ביז,

- און קיין פלאַג וועט ניט גענענען צו דיין געצעלט.
11 וואָרום זיינע מלאכים וועט ער באַפעלן וועגן דיר,
 דין צו היטן אין אַלע דייןע וועגן.
12 אויף די הענט וועלן זיי דין טראָגן,
 טאַמער וועסטו אַפּשלאָגן אָן אַ שטיין דיין פֿוס.
13 אויף לייבן און פיפּערנאַטערס וועסטו שפּרייזן,
 וועסט צעטרעטן יונגלייבן און שלענג.
14 ווייל ער האָט געגלוסט צו מיר, וועל איך אים מאַכן אַנטרינען;
 איך וועל אים דערהייכן, ווייל ער קען מיין נאָמען.
15 ער וועט מיך רופֿן, און איך וועל אים ענטפֿערן,
 איך וועל זיין מיט אים אין אַ צרה,
 איך וועל אים דערלייזן, און אים ברענגען צו כבוד.
16 מיט לאַנגע יאָרן וועל איך אים זעטן,
 און וועל אים ווייזן מיין הילף.

- צב** **1** אַ מזמור; אַ געזאַנג פֿאַר דעם טאַג פֿון שבת.
2 גוט איז צו לויבן גאָט,
 און זינגען צו דיין נאָמען, דו העכסטער;
3 צו דערציילן אין פֿרימאָרגן דיין חסד
 און דיין טריישאַפֿט אין די נעכט,
4 אויף אַ צענסטרונע און אויף אַ גיטאַר,
 מיט פֿאַרטראַכטונג אויף דער האַרף.
5 וואָרום האָסט מיך דערפֿרייט, גאָט, מיט דיין ווערק,
 איך זינג וועגן די מעשים פֿון דייןע הענט.
6 ווי גרויס זיינען דייןע מעשים, גאָט!
 טיף ביז גאָר זיינען דייןע טראַכטונגען.
7 דער בהמישער מענטש ווייס ניט,
 און דער נאַר פֿאַרשטייט דאָס ניט.
8 אַז די רשעים שפּראַצן ווי גראַז,
 און עס בליען אַלע טוער פֿון אומרעכט,
 איז דאָס כּדאי זיי זאָלן פֿאַרטיליקט ווערן אויף אייביק.
9 אָבער דו ביסט דערהויבן
 אויף אייביק, גאָט.

10 וואַרום אָט דײַנע פֿײַנט, גאָט,
וואַרום אָט דײַנע פֿײַנט וועלן אונטערגיין,
צעשפּרייט וועלן ווערן אַלע טוער פֿון אומרעכט.
11 און האָסט דערהייכט ווי בײַ אַ וויזלטיר מײַן האָרן;
איך האָב מיך באַזאַלִבט מיט פֿרישן אייל.
12 און מײַן אויג האָט זיך אָנגעזען אויף מײַנע לױערער;
אויף די שלעכטסטוער וואָס שטייען אָן אויף מיר,
הערן מײַנע אויערן זיך אָן.

13 דער צדיק וועט בליען ווי אַ טײַטלבוים,
ווי אַ צעדערבוים אין לבֿנון וועט ער וואַקסן.
14 אײַנגעפֿלאַנצט אין הויז פֿון יהוה,
אין די הויפֿן פֿון אונדזער גאָט וועלן זיי בליען.
15 זיי וועלן נאָך שפּראַצן אין גראַער עלטער,
פֿעט און זאַפֿטיק וועלן זיי זײַן;
16 צו דערצײלן אַז גאָט איז רעכטפֿאַרטיק,
מײַן פֿעלדז וואָס קיין אומרעכט איז אין אים ניטאַ.

צג 1 גאָט טוט קיניגן;
ער האָט זיך מיט גרויסקייט באַקליידט;
גאָט האָט זיך אָנגקליידט,
מיט שטאַרקייט זיך אָנגעגורט;
אויך איז באַפֿעסטיקט די וועלט,
זי זאַל זיך ניט וואַקלען.
2 פֿעסט שטייט דײַן טראָן פֿון אַ מאָל,
פֿון אייביק אָן ביסטו.
3 די טײַכן, גאָט, האָבן אויפֿגעהויבן,
די טײַכן האָבן אויפֿגעהויבן זייער קול;
די טײַכן הייבן אויף זייער גערויש.
4 מער פֿון די קולות פֿון וואַסערן גרויסע,
פֿון מאַכטיקע אינדן פֿון ים,
איז מאַכטיק גאָט אין דער הייך.
5 דײַנע אָנזאַגן זײַנען זיכער ביז גאָר;

פֶּאָר דֵּיין הויז פֶּאָסט זיך הייליקייט, גאָט,
אויף אייביקע טעג.

- צד 1** יהוה דו גאָט פֿון נקמות,
גאָט פֿון נקמות, שײַן אַרויס!
- 2** דערהייב זיך, דו ריכטער פֿון דער ערד,
קער אום פֿאַרגעלטונג צו די שטאַלצע.
- 3** ביז וואָנען וועלן די רשעים, גאָט,
ביז וואָנען וועלן די רשעים זיך פֿרייען?
- 4** זיי גאָווערן, זיי רעדן פֿאַרשײַט,
זיי רימען זיך, אַלע טוער פֿון אומרעכט.
- 5** דײַן פֿאַלק, גאָט, צעדריקן זיי,
און זיי פֿייניקן דײַן אַרב.
- 6** די אלמנה און דעם פֿרעמדן הרגען זיי,
און יתומים טייטן זיי.
- 7** און זיי זאָגן: יְהוָה וועט ניט זען,
און דער גאָט פֿון יעקב וועט ניט מערקן.
- 8** באַטראַכט, איר פֿאַרגרעבטע אין פֿאַלק,
און איר נאָרן, ווען וועט איר קלוג ווערן?
- 9** דער וואָס פֿלאַנצט דאָס אויער, צי וועט ער ניט הערן?
דער וואָס פֿורעמט דאָס אויג, צי וועט ער ניט זען?
- 10** דער וואָס וואָרנט די פֿעלקער, צי וועט ער ניט שטראַפֿן?
ער וואָס לערנט דעם מענטשן וויסן.
- 11** גאָט ווייס די מחשבות פֿון דעם מענטשן,
אַז זיי זײַנען נישטיק.
- 12** וווּיל צו דעם מאַן וואָס דו מוסערסט אים, גאָט,
און פֿון דײַן תורה טוסטו אים לערנען;
- 13** כּדי אים צו באַרוען אין טעג פֿון בײַז,
ביז אַ גרוב וועט געגראָבן ווערן פֿאַרן רשע.
- 14** וואָרום גאָט וועט ניט אַוועקוואַרפֿן זײַן פֿאַלק,
און זײַן אַרב ניט פֿאַרלאָזן.
- 15** וואָרום צום גערעכטן וועט זיך אומקערן דאָס רעכט,

- און נאך אים וועלן גיין אלע רעכטפארטיקע הערצער.
16 ווער וועט אויפשטיין פאר מיר אַקעגן די שלעכטסטוער?
 ווער וועט זיך שטעלן פאר מיר אַקעגן די טוער פון אומרעכט?
17 ווען ניט גאָט וואָלט מיר אַ הילף געווען,
 וואָלט שיר גערוט אין שטילן קבֿר מיין זעל.
18 ווען איך זאָג: מיין פֿוס גליטשט זיך אויס,
 לענט מיך אונטער, גאָט, דיין חסד.
19 ביי מייןע פֿיל זאָרגענישן אין מיר,
 קוויקן דייןע טרייסטונגען מיין זעל.
20 קען זיך חבֿרון צו דיר דער טראָן פֿון פֿאַרברעכן,
 וואָס פֿורעמט אומגליק דורך געזעץ?
21 זיי קלייבן זיך אויף דעם נפֿש פֿון צדיק,
 און אומשולדיק בלוט פֿאַרמשפטן זיי.
22 אָבער יהוה איז מיר געווען פֿאַר אַ פֿעסטונג,
 און מיין גאָט צום פֿעלדז פֿון מיין באַשיצונג.
23 און ער האָט אומגעקערט אויף זיי זייער אומרעכט,
 און דורך זייער ביזז טוט ער זיי פֿאַרשניידן;
 פֿאַרשניידן טוט זיי יהוה אונדזער גאָט.

- צה** **1** קומט, לאָמיר זינגען צו גאָט,
 לאָמיר שאַלן צום פֿעלדז פֿון אונדזער הילף.
2 לאָמיר קומען פֿאַר זיין פנים מיט דאַנק,
 מיט געזאַנגען לאָמיר שאַלן צו אים.
3 וואָרום אַ גרויסער גאָט איז יהוה,
 און אַ גרויסער מלך איבער אלע געטער,
4 וואָס אין זיין האַנט זיינען די גרונטן פֿון דער ערד,
 און די הייכן פֿון די בערג זיינען זיינע;
5 וואָס דער ים איז זיינער, און ער האָט אים געמאַכט;
 און די יבשה האָבן געפֿורעמט זיינע הענט.
6 קומט, לאָמיר זיך בוקן און בייגן,
 לאָמיר קניען פֿאַר יהוה אונדזער באַשעפֿער.
7 וואָרום ער איז אונדזער גאָט,
 און מיר דאָס פֿאַלק פֿון זיין פֿיטערונג,

און די שאָף פֿון זײַן האַנט;
ווען איר וואָלט היינט צוהערן צו זײַן קול!
8 מאַכט ניט האַרט אייער האַרץ ווי בײַ מריבָה,
ווי אין טאָג פֿון מָסָה אין דער מדבר,
9 בעת אייערע עלטערן האָבן מיך געפרוּווט,
מיך פּראָבירט, הגם זײ האָבן געזען מײַן ווערק.
10 פֿערציק יאָר האָב איך מיך געעקלט מיטן דֹור,
און האָב געזאָגט: אַ פֿאַלק מיט פֿאַרפֿירטע הערצער זײַנען זײ,
און זײ ווייסן ניט מײַנע וועגן;
11 וואָס דרום האָב איך געשוואָרן אין מײַן צאָרן,
אויב זײ וועלן קומען אין מײַן רוונג !

צו **1** זינגט צו גאָט אַ נײַ געזאַנג,
זינגט צו גאָט, די גאַנצע ערד.
2 זינגט צו גאָט, בענטשט זײַן נאָמען,
זאָגט אָן פֿון טאָג צו טאָג זײַן ישועה.
3 דערציילט צווישן די פֿעלקער זײַן כְּבוֹד,
צווישן אַלע אומות זײַנע ווונדער.
4 וואָרום גרויס איז יהוה, און זייער געלויבט,
ער איז פֿאַרכטיק איבער אַלע געטער;
5 וואָרום די געטער פֿון אַלע פֿעלקער זײַנען נישטיק,
און יהוה האָט די הימלען געמאַכט.
6 גלאַנץ און שיינקייט זײַנען פֿאַר זײַן פנים,
שטאַרקייט און פּראַכט אין זײַן הייליקטום.
7 גיט צו גאָט, איר משפּחות פֿון די פֿעלקער,
גיט צו גאָט כְּבוֹד און שטאַרקייט.
8 גיט צו גאָט דעם כְּבוֹד פֿון זײַן נאָמען,
ברענגט אַ געשאַנק, און קומט אין זײַנע הויפֿן.
9 בוקט זיך צו גאָט מיט הייליקן אָפּשײַ,
ציטערט פֿאַר אים, די גאַנצע ערד.
10 זאָגט צווישן די פֿעלקער: גאָט טוט קיניגן;
אויך איז באַפֿעסטיקט די וועלט, זי זאָל זיך ניט וואַקלען,

ער וועט משפטן די פֿעלקער מיט יושר.
11 זאָלן זיך פֿרייען די הימלען, און זאָל לוסטיק זײַן די ערד,
 זאָל דונערן דער ים מיט זײַן פֿולקײט.
12 זאָל פֿריילעך זײַן דאָס פֿעלד און אַלץ וואָס דערין;
 דענצמאָל זאָלן זינגען אַלע ביימער פֿון וואַלד;
13 פֿאַר גאָט, וואָרום ער קומט,
 וואָרום ער קומט משפטן די ערד;
 ער וועט משפטן די וועלט מיט גערעכטיקײט,
 און די פֿעלקער מיט זײַן וואַרהאַפֿטיקײט.

צז **1** גאָט טוט קיניגן, זאָל לוסטיק זײַן די ערד,
 זאָלן זיך פֿרייען די פֿיל אינדזלען.
2 וואַלקן און נעבל זײַנען אַרום אים,
 רעכט און גערעכטיקײט דאָס געשטעל פֿון זײַן טראָן.
3 אַ פֿײַער גײט אים פֿאַרויס,
 און פֿאַרברענט רונד אַרום זײַנע פֿײַנט.
4 זײַנע בליצן באַלײכטן די וועלט;
 עס זעט די ערד, און זי ציטערט.
5 די בערג צעגײען ווי וואַקס פֿאַר גאָט,
 פֿאַר דעם האָר פֿון דער גאַנצער ערד.
6 די הימלען דערציילן זײַן גערעכטיקײט,
 און אַלע פֿעלקער זעען זײַן כְּבוֹד.
7 צו שאַנד ווערן אַלע געצנדינער,
 וואָס רימען זיך מיט נישטיקײטן;
 עס בוקן זיך צו אים אַלע געטערט.
8 ציון הערט און זי פֿרייט זיך,
 און לוסטיק זײַנען די טעכטערשטעט פֿון יהודה,
 פֿון וועגן דײַנע משפּטים, יהוה.
9 וואָרום דו יהוה ביסט דער העכסטער איבער דער גאַנצער ערד,
 הויך דערהויבן איבער אַלע געטער.
10 איר ליבהאַבער פֿון גאָט, האָט פֿײַנט שלעכטס!
 ער היט די נפֿשות פֿון זײַנע פֿרומע,

פֿון דער האַנט פֿון רשעים איז ער זײַ מציל.
11 אַ ליכט איז פֿאַרזײט פֿאַרן צדיק,
און פֿאַר די רעכטפֿאַרטיקע הערצער אַ פֿרייד.
12 פֿרייט זיך, איר צדיקים, מיט גאָט,
און דאַנקט זײַן הייליקער געדעכעניש.

צח 1 אַ מזמור.

זינגט צו גאָט אַ נײַ געזאַנג,
וואָרום ווונדער האָט ער געטאָן;
זײַן רעכטע האַנט האָט אים געהאַלפֿן,
און זײַן הייליקער אָרעם.
2 גאָט האָט געלאָזט וויסן זײַן ישועה,
פֿאַר די אויגן פֿון אַלע פֿעלקער האָט ער אַנטפלעקט זײַן
גערעכטיקייט.
3 ער האָט געדאַכט אָן זײַן חסד און זײַן טריישאַפֿט
צו דעם הויז פֿון ישראל; אַלע עקן פֿון דער ערד האָבן געזען
די ישועה פֿון אונדזער גאָט.

4 שאַלט צו גאָט, די גאַנצע ערד,
ברעכט אויס און זינגט און שפּילט.
5 שפּילט צו גאָט אויף אַ האַרף,
אויף אַ האַרף מיט אַ קול פֿון געזאַנג.
6 מיט טרומייטן און אַ קול פֿון שופֿר
שאַלט פֿאַר גאָט דעם מלך.

7 זאָל דונערן דער ים מיט זײַן פֿולקייט,
די וועלט און די ווינער אין איר.
8 די טײַכן זאָלן קלאַפֿן די הענט,
די בערג זאָלן זינגען אין איינעם;
9 פֿאַר גאָט, וואָרום ער קומט משפטן די ערד;
ער וועט משפטן די וועלט מיט גערעכטיקייט,
און די פֿעלקער מיט יושר.

- צט** 1 גאָט טוט קיניגן,
זאָלן ציטערן די פֿעלקער;
ער טראָנט איבער די פֿרובֿים,
זאָל זיך וואַקלען די ערד.
2 גאָט איז גרויס אין ציון,
און ער איז דערהויבן איבער אַלע פֿעלקער.
3 זאָלן זיי לויבן דיין גרויסן און פֿאַרכטיקן נאָמען – הייליק איז ער! –
4 און די שטאַרקייט פֿון דעם מלך וואָס האָט ליב גערעכטיקייט.
דו האָסט אויפֿגעשטעלט יושר,
רעכט און גערעכטיקייט האָסטו אין יעקבֿ געטאָן.
5 דערהייבט יהוה אונדזער גאָט,
און בוקט זיך צו זיין פֿוסבענקל – הייליק איז ער!
6 משה און אַהרן זיינען געווען צווישן זיינע פֿהנים,
און שמואל צווישן די וואָס רופֿן זיין נאָמען;
זיי פֿלעגן רופֿן צו גאָט,
און ער פֿלעגט זיי ענטפֿערן.
7 אין אַ וואַלקנזייל פֿלעגט ער רעדן צו זיי;
זיי האָבן געהיט זיינע אָנזאָגן,
און דאָס געזעץ וואָס ער האָט זיי געגעבן.
8 יהוה אונדזער גאָט, דו האָסט זיי געענטפֿערט:
אַ פֿאַרגעביקער גאָט ביסטו זיי געווען,
און האָסט זיך נוקם געווען פֿון זייערט וועגן.
9 דערהייבט יהוה אונדזער גאָט,
און בוקט זיך צו זיין הייליקן באַרג,
וואָרום הייליק איז יהוה אונדזער גאָט.

- ק** 1 אַ מזמור פֿון דאַנקגעבונג.
שאַלט צו גאָט, די גאַנצע ערד.
2 דינט גאָט מיט שִׁמְחָה,
קומט פֿאַר אים מיט געזאַנג.
3 ווייסט אַז יהוה, ער איז גאָט;
ער האָט אונדז באַשאַפֿן, און זיינע זיינען מיר,
זיין פֿאַלק, און די שאַף פֿון זיין פֿיטערונג.
4 קומט אין זיינע טויערן מיט דאַנק,

אין זיינע הויפן מיט לויב;
 גיט אַ דאַנק צו אים, בענטשט זיין נאָמען.
5 וואָרום גוט איז גאָט,
 אויף אייביק איז זיין חסד,
 און ביז דור-דורות זיין טריישאַפֿט.

קא **1** אַ מזמור פֿון דָּוִד.
 גענאָד און גערעכטיקייט וועל איך באַזינגען,
 צו דיר גאָט וועל איך זינגען.
2 איך אַכט אויפֿן ערלעכן וועג;
 ווען וועסטו קומען צו מיר?
 איך גיי אום אין מיין הויז
 אין דער ערלעכקייט פֿון מיין האַרצן.
3 איך האַלט ניט פֿאַר מייע אויגן
 אַ נידערטרעכטיקע זאַך;
 דאָס טאָן פֿון די אַפקערערס האָב איך פֿיינט,
 עס טוט זיך ניט באַהעפֿטן אָן מיר.
4 אַ קרום האַרץ איז אַפּגעטאָן פֿון מיר,
 פֿון שלעכטיקייט ווייס איך ניט.
5 דער וואָס באַרעדט אין פֿאַרבאַרגעניש זיין חבֿר,
 אים האַק איך אָפּ;
 דער וואָס האַט האַפֿערדיקע אויגן און אַ שטאַלץ האַרץ,
 אים קען איך ניט לייַדן.
6 מייע אויגן זיינען אויף די געטרייע פֿון לאַנד,
 זיי זאָלן זיצן מיט מיר;
 דער וואָס גייט אויפֿן וועג פֿון ערלעכקייט,
 ער איז אין מיין דינסט.
7 אין מיין הויז טאָר ניט זיצן
 דער וואָס באַגייט באַטרוג; דער וואָס רעדט ליגנס
 דער וואָס רעדט ליגנס
 קען ניט באַשטיין פֿאַר מייע אויגן.
 אַלע פֿרימאַרגן פֿאַרשנייד איך
 אַלע רשעים פֿון לאַנד,

כדי צו פֿאַרשניידן פֿון גאָטס שטאַט
אַלע טוער פֿון אומרעכט.

- קב** 1 אַ תְּפִילָה פֿאַר דעם געדריקטן ווען ער פֿאַרגייט זיך,
און ער גיסט אויס פֿאַר גאָט זיין קלאַג.
- 2 גאָט, הער צו מיין תְּפִילָה,
און מיין געשריי זאָל קומען צו דיר.
- 3 זאָלסט ניט פֿאַרבאָרגן דיין פנים פֿון מיר,
אין טאָג פֿון מיין נויט ניג דיין אויער צו מיר,
אין טאָג וואָס איך רוף, ענטפֿער מיר גיך.
- 4 וואָרום אַזוי ווי רויך פֿאַרגייען מיינע טעג,
און מיינע ביינער זיינען ווי אַן אויוון צעברענט.
- 5 צעקלאַפט ווי גראַז און פֿאַרטריקנט איז מיין האַרץ,
וואָרום איך פֿאַרגעס צו עסן מיין ברויט.
- 6 פֿון וועגן די קולות פֿון מיין קרעכצן
איז מיין געביין צוגעקלעפט צו מיין הויט.
- 7 איך בין געגליכן צו אַ פעליקאָן פֿון מדבר,
איך בין געוואָרן ווי אַן אייל פֿון די חורבֿות.
- 8 איך בין וואָך נאַכאַנאַנד און בין געוואָרן
ווי אַן עלנדער פֿויגל אויף אַ דאָך.
- 9 אַ גאַנצן טאָג לעסטערן מיך מיינע פֿיינט,
די וואָס ווילדעווען קעגן מיר, שילטן זיך מיט מיר.
- 10 וואָרום אַש האָב איך אַזוי ווי ברויט געגעסן,
און מיינע טראַנקען האָב איך מיט געוויין געמישט.
- 11 פֿון וועגן דיין כּעס און דיין צאָרן;
וואָרום האָסט מיך אויפֿגעהויבן און מיך אַוועקגעשליידערט.
- 12 מיינע טעג זיינען ווי אַ שאַטן וואָס ניגט זיך,
און אַזוי ווי גראַז טריקן איך איין.
- 13 אָבער דו גאָט טראַנסט אויף אייביק,
און דיין געדעכעניש איז אויף דור-דורות.
- 14 דו וועסט אויפֿשטיין און זיך דערבאַרימען אויף ציון,
וואָרום עס איז צייט זי צו לייטזעליקן,
וואָרום געקומען איז די שעה.

- 15** וואָרום דײַנע קנעכט גאָרן נאָך אירע שטיינער,
און איר שטויב האָבן זיי ליב.
- 16** און די פֿעלקער וועלן פֿאַרכטן דעם נאָמען פֿון גאָט,
און אַלע מלכים פֿון דער ערד דײַן פּראַכט,
17 ווען גאָט האָט אויפֿגעבויט ציון,
זיך באַוויזן אין זײַן פּראַכט;
- 18** זיך געקערט צו דער תּפֿילה פֿון דעם עלנדן,
און ניט פֿאַראַכט זייער תּפֿילה.
- 19** דאָס וועט פֿאַרשריבן ווערן פֿאַרן שפּעטערדיקן דור,
און דאָס פֿאַלק וואָס וועט באַשאַפֿן ווערן, וועט לויבן גאָט.
- 20** וואָרום ער האָט אַראַפֿגעקוקט פֿון זײַן הייליקער הייך;
גאָט האָט פֿון הימל געלוגט אויף דער ערד,
21 צו הערן דאָס קרעכצן פֿון געפֿאַנגענעם,
פֿרײַ צו מאַכן די אָנגעברייטע צום טויט.
- 22** כדי מע זאָל דערציילן אין ציון גאָטס נאָמען,
און זײַן לויב אין ירושלים,
- 23** ווען די פֿעלקער זאַמלען זיך אײַן אין אײַנעם,
און די קיניגרייכן צו דינען גאָט.
- 24** ער האָט אָפֿגעשלאַפֿט אין וועג מײַן כּוּח,
ער האָט געקירצט מײַנע טעג.
- 25** איך זאָג: מײַן גאָט, זאָלסט מיך ניט אַוועקנעמען אין העלפֿט פֿון
מײַנע טעג,
דו וואָס אויף דור-דורות זײַנען דײַנע יאָרן.
- 26** לאַנג צוריק האָסטו די ערד געגרונטפֿעסט,
און דאָס ווערק פֿון דײַנע הענט זײַנען די הימלען.
- 27** זיי וועלן אונטערגיין, און דו וועסט באַשטיין,
יאָ, זיי אַלע וועלן ווי אַ בגד צעקריכן,
ווי אַ מלבּוש וועסטו זיי בײַטן, און זיי וועלן פֿאַרגיין;
- 28** אָבער דו ביסט דער אײַגענער,
און דײַנע יאָרן וועלן זיך ניט ענדיקן.
- 29** די קינדער פֿון דײַנע קנעכט וועלן בלייבן,
און זייער זאַמען וועט שטיין פֿעסט פֿאַר דיר.

קג

- 1 פֿון דָּוִד.
 2 לויב, מײַן זעל, גאָט,
 און אַלע מײַנע אינגעווייד, זײַן הייליקן נאָמען.
 לויב גאָט, מײַן זעל,
 און זאַלסט ניט פֿאַרגעסן אַלע זײַנע טובֿות;
 3 דער וואָס פֿאַרגיט אַל די זינד דײַנע,
 וואָס היילט אַלע קראַנקשאַפֿטן דײַנע;
 4 וואָס לײַזט אויס פֿון גרוב דײַן לעבן,
 וואָס קרײַנט דײַך מיט גענאָד און דערבאַרימונג;
 5 וואָס זעטיקט מיט גוטס דײַן עלטער,
 ווי אַן אַדלער באַנײַט זיך די יוגנט דײַנע.
- 6 גאָט טוט גערעכטיקייטן,
 און רעכט צו אַלע געדריקטע.
 7 ער האָט געלאָזט וויסן משהן זײַנע וועגן,
 די קינדער פֿון ישׂראל זײַנע מעשים.
 8 גאָט איז דערבאַרימדיק און לײַטזעליק,
 אײַנגעהאַלטן אין צאָרן און רײַך אין גענאָד.
 9 ניט שטענדיק וועט ער קריגן,
 און ניט אײַביק וועט ער האַלטן אַ כּעס.
 10 ניט לויט אונדזערע חטאים האָט ער אונדז געטאָן,
 און ניט לויט אונדזערע זינד האָט ער אונדז פֿאַרגאַלטן.
 11 וואָרום ווי דער הימל איז הויך איבער דער ערד,
 אַזוי איז שטאַרק זײַן חֶסֶד צו די וואָס פֿאַרכטן אים.
 12 ווי מזרח איז ווייט פֿון מערבֿ,
 אַזוי האָט ער דערווייטערט פֿון אונדז אונדזערע פֿאַרברעכן.
 13 ווי אַ פֿאַטער דערבאַרימט זיך אויף זײַנע קינדער,
 אַזוי דערבאַרימט זיך גאָט אויף די וואָס פֿאַרכטן אים.
 14 וואָרום ער ווייס אונדזער באַשאַפֿונג,
 ער געדענקט אַז מיר זײַנען שטויב.
 15 דער מענטש – אַזוי ווי גראַז זײַנען זײַנע טעג,
 ווי אַ שפּראַצונג פֿון פֿעלד, אַזוי שפּראַצט ער.
 16 וואָרום אַ ווינט גײט אַריבער אויף אים, און ער איז ניטאָ,
 און זײַן אָרט קען אים ניט מער.
 17 אָבער דער חֶסֶד פֿון גאָט איז פֿון אײַביק ביז אײַביק
 אויף די וואָס פֿאַרכטן אים,

און זיין גערעכטיקייט צו קינדסקינדער;
18 צו די וואָס היטן זיין בונד,
 און צו די וואָס געדענקען זיינע באַפעלן זיי צו טאָן.

19 גאָט האָט אין הימל אויפֿגעשטעלט זיין טראָן,
 און זיין מלוכה געוועלטיקט איבער אַלץ.

20 לויבט גאָט, זיינע מלאכים,
 איר שטאַרקע גיבורים וואָס טוט זיין וואָרט,
 ביים הערן דעם קול פֿון זיין וואָרט.

21 לויבט גאָט, אַלע זיינע חילות,
 זיינע משרתים וואָס טוט זיין רצון.

22 לויבט גאָט, אַלע זיינע ווערק,
 אין אַלע ערטער פֿון זיין געוועלטיקייט;
 לויב גאָט, מיין זעל.

קד **1** לויב גאָט, מיין זעל;

יהוה מיין גאָט, ביסט גרויס ביז גאָר,

אין גלאַנץ און שיינקייט ביסטו אָנגעקליידט.

2 דער וואָס וויקלט זיך אין ליכט ווי אין אַ מאַנטל,
 וואָס שפּרייט אויס די הימלען ווי אַ פֿאַרהאַנג.

3 וואָס באַלקנט מיט וואַסער זיינע אויבערשטובן;
 וואָס מאַכט וואַלקנס פֿאַר זיין רייטוואָגן,
 וואָס גייט אויף די פֿליגלען פֿון ווינט.

4 וואָס מאַכט זיינע שלוחים די ווינטן,
 זיינע משרתים – פֿלאַקעריק פֿייער.

5 ער האָט געגרונטפֿעסט די ערד אויף אירע געשטעלן,
 זי זאָל זיך ניט וואַקלען, אייביק און שטענדיק.

6 דעם תְּהוֹם, אים האַסטו ווי אַ קלייד איבערגעדעקט;
 איבער די בערג זיינען געשטאַנען די וואַסערן.

7 פֿון דיין אָנגעשריי זיינען זיי אַנטלאָפֿן,
 פֿון קול פֿון דיין דונער האָבן זיי אַוועקגעאַיילט –

8 בערג האָבן זיך אויפֿגעהויבן, טאָלן האָבן גענידערט –
 צו דעם אָרט וואָס דו האַסט געגרונטפֿעסט פֿאַר זיי.

- 9** האָסט געמאַכט אַ גבול וואָס זיי זאָלן ניט אַריבערגיין,
פּדי זיי זאָלן ניט ווידער באַדעקן די ערד.
- 10** ער איז דער וואָס שיקט קוואַלן אין די טאָלן,
זיי זאָלן גיין צווישן די בערג.
- 11** זיי טרינקען אָן אַלע חיות פֿון פֿעלד,
די וואַלדאייזלען שטילן זייער דאָרשט.
- 12** לעבן זיי רוען די פֿויגלען פֿון הימל,
פֿון צווישן די צווייגן גיבן זיי אַרויס אַ קול.
- 13** ביסט דער וואָס טרינקט אָן די בערג פֿון זיינע אויבערשטובן;
פֿון דער פֿרוכט פֿון זיינע טוונגען ווערט געזעטיקט די ערד.
- 14** ער מאַכט שפּראַצן גראַז פֿאַר דער בהמה,
און היי פֿאַר די אַרבעטפֿי פֿון דעם מענטשן,
פּדי אַרויסצוציען ברויט פֿון דער ערד;
- 15** און וויין וואָס דערפֿרייט דעם מענטשנס האַרץ,
צו מאַכן גלאַנצן דעם פנים מער ווי אייל;
און ברויט וואָס לענט אונטער דעם מענטשנס האַרץ.
- 16** די ביימער פֿון גאָט זעטן זיך אָן,
די צעדערן פֿון לבנון וואָס ער האָט געפֿלאַנצט,
17 וואָס דאָרטן נעסטן די פֿויגלען;
דער שטאָרך, זיין הויז זיינען ציפרעסן.
- 18** די הויכע בערג זיינען פֿאַר די שטיינבעקן,
די פֿעלדזן אַ באַשיצונג פֿאַר די קיניגלס.
- 19** ער האָט געמאַכט די לבנה פֿאַר די צייטן;
די זון ווייס איר אונטערגאַנג.
- 20** מאַכסט פֿינצטערניש, און עס ווערט נאַכט,
אין איר ווידמענען זיך אַלע חיות פֿון פֿעלד.
- 21** די יונגלייבן ברילן נאָך רויב,
און בעטן פֿון גאָט זייער שפּייז.
- 22** גייט אויף די זון, ווערן זיי איינגעטאָן,
און זיי הויערן אין זייערע נאָרעס.
- 23** גייט אַרויס דער מענטש צו זיין ווערק,
און צו זיין אַרבעט ביז אַוונט.

- 24** ווי פֿיל זײַנען דײַנע ווערק, גאָט!
 זײ אַלע האָסטו מיט חכמה געמאַכט;
 די גאַנצע ערד איז פֿול מיט דײַן באַשאַף.
- 25** אָן איז דער ים, גרויס און ברייט,
 דאָרט איז אַ ווידמענונג אָן אַ צאָל,
 חיות גרויסע מיט קליינע.
- 26** דאָרט גייען אום שיפֿן;
 דער לױתן וואָס דו האָסט באַשאַפֿן זיך צו שפּילן דערין.
- 27** זײ אַלע קוקן אויס צו דיר,
 צו געבן זייער שפּײַז אין איר צײַט.
- 28** גיסטו זײ, קלײַבן זײ אויף,
 עפֿנסט דײַן האַנט, זעטן זײ זיך מיט גוטס.
- 29** פֿאַרבאָרגסטו דײַן פנים, ווערן זײ פֿאַרכאַפט,
 טוסט אײַן זייער אָטעם, פֿאַרגייען זײ,
 און קערן זיך אום צו זייער שטויב.
- 30** שיקסט אַרויס דײַן אָטעם, ווערן זײ באַשאַפֿן,
 און דו באַנײַסט דעם פנים פֿון דער ערד.
- 31** זאָל דער כּבֿוד פֿון גאָט זײַן אויף אײַביק!
 זאָל גאָט זיך פֿרייען מיט זײַנע ווערק!
- 32** דער וואָס קוקט אָן די ערד, און זי ציטערט,
 וואָס רירט אָן די בערג, און זײ רייכערן.
- 33** איך וועל זינגען צו יהוה כל-זמן איך לעב,
 איך וועל שפּילן צו מײַן גאָט ווי לאַנג איך בין.
- 34** זאָל אים געזיסט זײַן מײַן רעדן;
 איך פֿריי זיך מיט גאָט.
- 35** זאָלן די זינדיקע פֿאַרלענדט ווערן פֿון דער ערד,
 און די רשעים זאָלן מער ניט זײַן.
 לויב גאָט, מײַן זעל,
 הַלְלוּיָהּ.

קה 1 גיט אַ דאַנק צו גאָט, רופֿט זײַן נאָמען,
 לאַזט וויסן צווישן די פֿעלקער זײַנע טוונגען.
 2 זינגט צו אים, שפּילט צו אים,

- רעדט פֿון אַלע זײַנע ווּנדער.
3 רימט אייך מיט זײַן הייליקן נאָמען;
 זאָל זיך פֿרייען דאָס האַרץ פֿון די וואָס זוכן גאָט.
4 פֿאַרשט גאָט און זײַן שטאַרקייט,
 זוכט זײַן פנים תמיד.
5 דערמאָנט זײַנע ווּנדער וואָס ער האָט געטאָן,
 זײַנע צייכנס, און די משפּטים פֿון זײַן מויל,
6 איר זאָמען פֿון אַברהם זײַן קנעכט,
 איר קינדער פֿון יעקב, זײַנע אויסדערוויילטע.
7 ער איז יהוה אונדזער גאָט,
 איבער דער גאַנצער ערד זײַנען זײַנע משפּטים.
8 ער געדענקט אייביק זײַן בונד,
 דאָס וואָרט וואָס ער האָט באַפֿוילן אויף טויזנט דורות;
9 וואָס ער האָט געשלאָסן מיט אַברהמען,
 און זײַן שבוּעה צו יצחק.
10 און ער האָט עס אויפֿגעשטעלט פֿאַר אַ חוק צו יעקב,
 פֿאַר אַן אייביקן בונד צו ישראל,
11 אַזוי צו זאָגן: דיר וועל איך געבן דאָס לאַנד פֿנען,
 דעם טייל פֿון אייער נחלה.
12 אַז איר זײַט געווען מענטשן געציילטע,
 ווינציק און פֿרעמדע דערין,
13 און זיי זײַנען אומגעגאַנגען פֿון פֿאַלק צו פֿאַלק,
 און פֿון איין קיניגרייך צו אַן אַנדער אומה,
14 האָט ער ניט געלאָזן אַ מענטשן זיי דריקן,
 און האָט געשטראַפֿט מלכים וועגן זיי:
15 איר זאָלט ניט אָנרירן מײַנע געזאַלבטע,
 און מײַנע נבֿיאים זאָלט איר ניט בייז טאָן.
16 און ער האָט גערופֿן אַ הונגער אויפֿן לאַנד,
 יעטוועדער אונטערלען פֿון ברויט האָט ער צעבראַכן.
17 ער האָט זיי פֿאַרויס געשיקט אַ מאַן:
 פֿאַר אַ קנעכט איז פֿאַרקויפֿט געוואָרן יוסף.
18 מע האָט געפֿיניקט אין קייטן זײַן פֿוס,
 אין אייזן איז אַרײַנגעטאָן געוואָרן זײַן לײב;
19 ביז דער צײַט וואָס זײַן וואָרט איז געשען,

- הָאֵט דער באַפעל פֿון גאָט אים געפרוּווט.
20 דער מלך הָאֵט געשיקט און אים לויז געלאָזט,
 דער געוועלטיקער פֿון פֿעלקער – און אים פֿריי געמאַכט.
21 ער הָאֵט אים געמאַכט פֿאַר אַ האַר איבער זיין הויז,
 און פֿאַר אַ געוועלטיקער איבער זיין גאַנצן אייגנס,
22 צו בינדן זיינע האַרן לויט זיין באַראָט,
 און זיינע עלטסטע זאָל ער קליגן.
- 23** און ישׂראל איז געקומען קיין מצרים.
 און יעקבֿ הָאֵט זיך אויפֿגעהאַלטן אין לאַנד חָם.
24 און ער הָאֵט זייער געפֿרוכפערט זיין פֿאַלק,
 און זיי געמאַכט שטאַרקער פֿון זייערע דריקער.
25 ער הָאֵט פֿאַרקערט זייער האַרץ פֿיינט צו האַבן זיין פֿאַלק,
 זיך צו קליגן אַקעגן זיינע קנעכט.
26 ער הָאֵט געשיקט משה זיין קנעכט,
 אַהרנען וועמען ער הָאֵט אויסדערוויילט.
27 האַבן זיי געמאַכט צווישן זיי די זאַכן פֿון זיינע צייכנס,
 און ווונדער אין לאַנד פֿון חָם.
28 ער הָאֵט אָנגעשיקט פֿינצטערניש און פֿינצטער געמאַכט;
 און זיי האַבן ניט ווידערשפעניקט זיין וואָרט.
29 ער הָאֵט פֿאַרקערט זייערע וואַסערן אין בלוט,
 און הָאֵט געטייט זייערע פֿיש.
30 זייער לאַנד הָאֵט געווידמעט פֿרעש,
 ביז אין די קאַמערן פֿון זייערע מלכים.
31 ער הָאֵט געהייסן, און אַ געמיש פֿליגן איז געקומען,
 אומגעציפֿער אין זייער גאַנצן געמאַרק.
32 ער הָאֵט געגעבן אָנשטאַט זייערע רעגנס האַגל,
 אַ פֿלאַמפֿייער אין זייער לאַנד.
33 און ער הָאֵט איינגעשלאָגן זייער וויינשטאַק און זייער פֿייגנבוים,
 און אויסגעבראַכן די ביימער פֿון זייער געמאַרק.
34 ער הָאֵט געהייסן, און אַ היישעריק איז געקומען,
 און אַ גראַזפֿרעסער אַזש אָן אַ צאַל;
35 און ער הָאֵט אויפֿגעגעסן יעטוועדער קרייטעכץ אין זייער לאַנד,
 און אויפֿגעגעסן די פֿרוכט פֿון זייער ערד.
36 און ער הָאֵט געשלאָגן יעטוועדער בכֹּר אין זייער לאַנד,
 די ערשטלינגען פֿון אַל זייער קראַפֿט.

37 און האָט זיי אַרויסגעצויגן מיט זילבער און גאָלד;
און ניט געווען צווישן זיינע שבטים אַ שטרויכלער.
38 מצרים האָט זיך געפֿרייט מיט זייער אַרויסגיין,
וואָרום זייער שרעק איז געפֿאלן אויף זיי.

39 ער האָט פֿאַרשפּרייט אַ וואַלקן צום צודעק,
און אַ פֿייער צו לייכטן ביי נאַכט.
40 מע האָט פֿאַרלאַנגט, און ער האָט געבראַכט וואַכטלפֿויגלען,
און מיט ברויט פֿון הימל פֿלעגט ער זיי זעטן.
41 ער האָט געעפֿנט אַ פֿעלדז, און וואַסער איז גערווען,
געגאַנגען ווי אַ טייך דורך די טריקענישן.
42 וואָרום ער האָט געדאַכט אָן זיין הייליקן צוזאַג
צו אַברהם זיין קנעכט.
43 און ער האָט אַרויסגעצויגן זיין פֿאַלק מיט פֿרייד,
מיט געזאַנג זיינע אויסדערוויילטע.
44 און ער האָט זיי געגעבן די לענדער פֿון די פֿעלקער,
און די מי פֿון די אומות האָבן זיי געירשעט;
45 פֿדי זיי זאָלן האַלטן זיינע געזעצן,
און זיינע לערנונגען זאָלן זיי היטן.
הַלְלוּיָהּ.

קו 1 הַלְלוּיָהּ.

גיט אַ דאַנק צו גאָט, וואָרום ער איז גוט,
וואָרום אויף אייביק איז זיין חֶסֶד.
2 ווער קען אויסרעדן די גבורות פֿון גאָט?
מאָכן הערן זיין גאַנצן לויב?
3 וויל צו די וואַס היטן גערעכטיקייט,
צו דעם וואַס טוט רעכט אין יעטוועדער צייט.
4 געדענק מיך, גאָט, ווען דו באַווייליקסט דיין פֿאַלק,
דערמאָן מיך אין דיין הילף;
5 פֿדי איך זאָל זען דאָס גוטס פֿון דייןע אויסדערוויילטע,
זיך פֿרייען אין דער פֿרייד פֿון דיין פֿאַלק,
זיך רימען אין איינעם מיט דיין אַרב.

- 6** מִיר הָאָבֶן גַּעְזִינְדִיקֵט אַזִּי ווי אונדזערע עלטערן,
מִיר הָאָבֶן פֿאַרבראַכֵן, מִיר הָאָבֶן שלעכטס געטאַן.
- 7** אונדזערע עלטערן אין מצרִים הָאָבֶן נִיט באַטראַכט דײַנע ווונדער,
זײ הָאָבֶן נִיט געדאַכט אָן דײַנע פֿיל חסדים,
און הָאָבֶן ווידערשפעניקט בײַם ים, בײַם ים-סוף.
- 8** אָבער ער הָאָט זײ געהאַלפֿן פֿון זײַן נאַמען וועגן,
כּדי צו לאַזן וויסן זײַן גבורה.
- 9** און ער הָאָט אָנגעשרײַען אויפֿן ים-סוף, און ער איז געוואָרן טרוקן,
און ער הָאָט זײ געפֿירט דורך די תּהומען ווי דורך אַ סטעפּ.
- 10** און ער הָאָט זײ געהאַלפֿן פֿון דעם שונאס האַנט,
און זײ אויסגעלייזט פֿון דער האַנט פֿון פֿײַנט.
- 11** און די וואַסערן הָאָבֶן צוגעדעקט זײערע דריקער,
ניט אַן אײַנציקער פֿון זײ איז געבליבן.
- 12** און זײ הָאָבֶן געגלויבט אין זײַנע ווערטער,
זײ הָאָבֶן געזונגען זײַן לויב.
- 13** גיך הָאָבֶן זײ פֿאַרגעסן זײַנע טוונגען;
זײ הָאָבֶן נִיט געהאַרט אויף זײַן עצה.
- 14** און זײ הָאָבֶן געגלוסט אַ גלוסטונג אין דער מדבר,
און געפרוּווט גאָט אין דער וויסטע.
- 15** און ער הָאָט זײ געגעבן זײער פֿאַרלאַנג,
אָבער ער הָאָט געשיקט אַ דער אין זײער לײַב.
- 16** און זײ הָאָבֶן זיך מקנא געווען אָן משהן אין לאַגער,
און אָן אַהרֹן דעם הייליקן פֿון גאָט.
- 17** הָאָט די ערד זיך געעפֿנט, און אײַנגעשלונגען דָתָנען,
און צוגעדעקט דאָס געזעמל פֿון אַבִירמען.
- 18** און אַ פֿײַער הָאָט זיך אָנגעצונדן אין זײער געזעמל,
אַ פֿלאַם הָאָט פֿאַרברענט די רשעים.
- 19** זײ הָאָבֶן געמאַכט אַ קאַלב אין חורבֿ,
און זיך געבוקט צו אַ געגאַסענעם געץ.
- 20** און זײ הָאָבֶן פֿאַרביטן זײער כּבֹּד
אויף דער געשטאַלט פֿון אַן אָקס וואָס עסט גראַז.
- 21** זײ הָאָבֶן פֿאַרגעסן אָן גאָט זײער העלפֿער,
וואָס הָאָט געטאַן גרויסע זאַכן אין מצרִים,

- 22** ווּנְדַעַר אִין לְאַנְד פֿון חָם,
פֿאַרְכֿטיקע זאַכן בײַם ים-סוף.
- 23** און ער האָט געוואָלט זײ פֿאַרטיליקן,
ווען נײַט משה זײַן אויסדערוויילטער
וואָלט זיך געשטעלט פֿאַר אים אײַן דעם בראַך,
אַפֿצוהאַלטן זײַן גרימצאָרן פֿון אומברענגען.
- 24** און זײ האָבן פֿאַראַכט דאָס גלוסטיקע לְאַנְד,
נײַט געגלויבט אײַן זײַן וואָרט.
- 25** און זײ האָבן געמורמלט אײַן זײַערע געצעלטן,
נײַט צוגעהערט צו דעם קול פֿון גאָט.
- 26** און ער האָט אויפֿגעהויבן זײַן האַנט וועגן זײַ,
זײ צו מאַכן פֿאַלן אײַן דער מדבר,
- 27** און צעוואָרפֿן זײַער זאַמען צווישן די פֿעלקער,
און זײ צעשפּרייטן אײַן די לענדער.
- 28** און זײ האָבן זיך באַהעפֿט אָן דעם בעל פֿון פעור,
און געגעסן שלאַכטאַפֿפֿער צו טויטע.
- 29** און זײ האָבן דערפֿעסט מיט זײַערע מעשים,
און אַ מגפֿה האָט אויסגעבראַכן צווישן זײַ.
- 30** און פּינחס איז אויפֿגעשטאַנען, און האָט אַ משפט געטאָן,
און די מגפֿה איז פֿאַרהאַלטן געוואָרן.
- 31** און עס איז אים גערעכנט געוואָרן פֿאַר אַ גערעכטיקייט,
אויף דור-דורות ביז אייביק.
- 32** און זײ האָבן דערצערנט בײַ די וואַסערן פֿון מריבָה,
און משהן איז געשען בײַז פֿון וועגן זײַ;
- 33** וואָרום זײ האָבן פֿאַרביטערט זײַן געמיט,
און ער האָט זיך אַרויסגערעדט מיט זײַנע ליפֿן.
- 34** זײ האָבן נײַט פֿאַרטיליקט די פֿעלקער,
אַזוי ווי גאָט האָט זײ אָנגעזאַגט.
- 35** און זײ האָבן זיך געמישט מיט די פֿעלקער,
און זיך אָפּגעלערנט זײַערע מעשים.
- 36** און זײ האָבן געדינט זײַערע געצנבילדער,
וואָס זײַנען געוואָרן אַ שטרויכלונג פֿאַר זײַ.
- 37** און זײ האָבן געשלאַכט זײַערע זין

און זייערע טעכטער צו די שׂדִים,
38 און האָבן פֿאַרגאַסן אומשולדיק בלוט,
דאָס בלוט פֿון זייערע זין און זייערע טעכטער,
וואָס זיי האָבן געשלאַכט צו די געצנבילדער פֿון פֿנֶען;
און דאָס לאַנד איז זינדיק געוואָרן דורך בלוט.
39 און זיי זיינען געוואָרן אומריין דורך זייערע מעשים,
און פֿאַרפֿירט געוואָרן אין זייערע טוונגען.
40 און דער צאָרן פֿון גאָט האָט געגרימט אויף זיין פֿאַלק,
און ער האָט פֿאַראומווערדיקט זיין אַרב.
41 און ער האָט זיי געגעבן אין דער האַנט פֿון די פֿעלקער,
און זייערע שָׁונאים האָבן געוועלטיקט איבער זיי.
42 און זייערע פֿיינט האָבן זיי געדריקט,
און זיי זיינען אונטערטעניק געוואָרן אונטער זייער האַנט.
43 פֿיל מאָל פֿלעגט ער זיי מציל זיין,
אַבער זיי פֿלעגן ווידערשפעניקן אין זייער באַראַט,
און זיינען אַראָפֿגעקומען דורך זייער זינד.
44 און ער האָט צוגעזען זייער נויט,
אַז ער האָט געהערט זייער געשריי.
45 און ער האָט זיי געדענקט זיין בונד,
און זיך באַדאַכט לויט זיין גרויס גענאָד.
46 און ער האָט זיי געגעבן דערבאַרימונג
ביי אַלע זייערע פֿאַנגער.
47 העלף אונדז, יהוה אונדזער גאָט,
און זאַמל אונדז איין פֿון די פֿעלקער,
צו דאַנקען דיין הייליקן נאָמען,
זיך צו רימען מיט דיין לויב.
48 געלויבט איז יהוה דער גאָט פֿון ישׂראל
פֿון אייביקייט און ביז אייביקייט,
און זאָל דאָס גאַנצע פֿאַלק זאָגן: אָמן!
הַלְלוּיָהּ.

פִּינֶפֶט עֵר סֵפֶר

- קז 1** „גיט אַ דאַנק צו גאָט, וואָרום ער איז גוט, וואָרום אויף אייביק איז זײַן חֶסֶד”,
- 2** זאַלן זאָגן די אויסגעלייזטע פֿון גאָט, וואָס ער האָט זיי אויסגעלייזט פֿון דער האַנט פֿון פֿײַנט,
- 3** און פֿון די לענדער זיי איינגעזאַמלט, פֿון מזרח און פֿון מערבֿ, פֿון צפֿון און פֿון ים.
- 4** זיי האָבן געבלאַנדזשעט אין מדבר אויף אַ וויסטן וועג, קיין שטאָט פֿון ישובֿ ניט געפֿונען.
- 5** הונגעריקע און דאַרשטיקע, איז זייער זעל געווען פֿאַרשטאָלט אין זיי.
- 6** האָבן זיי געשרייען צו גאָט אין זייער נויט, און ער האָט זיי מציל געווען פֿון זייער קלעם.
- 7** און ער האָט זיי געפֿירט אויף אַ גלייכן וועג, צו קומען צו אַ שטאָט פֿון ישובֿ.
- 8** זיי דאַרפֿן דאַנקען גאָט פֿאַר זײַן חֶסֶד, און פֿאַר זײַנע ווונדער צו די מענטשנקינדער.
- 9** וואָרום ער האָט געזעטיקט די פֿאַרשמאַכטע זעל, און די הונגעריקע זעל האָט ער אָנגעפֿילט מיט גוטס.
- 10** די וואָס זײַנען געזעסן אין פֿינצטערניש און טויטשאַטן, געקייט אין פֿיין און אייזן –
- 11** ווייל זיי האָבן ווידערשפעניקט די ווערטער פֿון גאָט, און די עצה פֿון דעם אויבערשטן געלעסטערט;
- 12** און ער האָט אונטערטעניקט מיט לײַד זייער האַרץ; זיי זײַנען געשטרויכלט געוואָרן, און ניט געווען קיין העלפֿער –
- 13** האָבן זיי געשרייען צו גאָט אין זייער נויט, און ער האָט זיי געהאַלפֿן פֿון זייער קלעם.
- 14** ער האָט זיי אַרויסגעצויגן פֿון פֿינצטערניש און טויטשאַטן, און זייערע בינדשטריק האָט ער צעריסן.
- 15** זיי דאַרפֿן דאַנקען גאָט פֿאַר זײַן חֶסֶד, און פֿאַר זײַנע ווונדער צו די מענטשנקינדער.

- 16** וואָרום ער האָט צעבראַכן די קופּערנע טירן,
און די אייזערנע ריגלען צעהאַקט.
- 17** נאָרן האָבן פֿאַר זייער זינדיקן וועג
און פֿאַר זייערע פֿאַרברעכן געליטן;
- 18** זייער זעל האָט זיך געעקלט מיט איטלעכער שפּייז,
און זיי האָבן דערגרייכט ביז די טויערן פֿון טויט.
- 19** האָבן זיי געשרייען צו גאָט אין זייער נויט,
און ער האָט זיי געהאַלפֿן פֿון זייער קלעם.
- 20** ער האָט געשיקט זיין וואָרט און זיי געהיילט,
און געמאַכט אַנטרינען פֿון זייערע קברֿים.
- 21** זיי דאַרפֿן דאַנקען גאָט פֿאַר זיין חֶסֶד,
און פֿאַר זיינע ווונדער צו די מענטשןקינדער.
- 22** און זיי דאַרפֿן שלאַכטן דאַנקאַפֿער,
און דערציילן זיינע מעשים מיט געזאַנג.
- 23** די וואָס נידערן אין שיפֿן אויפֿן ים,
די וואָס טוען מסחר אויף גרויסע וואַסערן,
24 זיי האָבן געזען די מעשים פֿון גאָט,
און זיינע ווונדער אויף דער טיפֿעניש.
- 25** וואָרום ער האָט געהייסן און געמאַכט אויפֿשטיין אַ
שטורעמווינט,
וואָס האָט אויפֿגעהויבן זיינע אינדן.
- 26** זיי זיינען אַרויף ביזן הימל, גענידערט ביז די תּהומען,
זייער זעל איז צעגאַנגען פֿון אַנגסט.
- 27** זיי האָבן זיך געדרייט און געוואָרפֿן ווי אַ שיפורער,
און זייער גאַנצע חכמה איז צעמישט געוואָרן.
- 28** האָבן זיי געשרייען צו גאָט אין זייער נויט,
און ער האָט זיי אַרויסגעצויגן פֿון זייער קלעם.
- 29** ער האָט איינגעשטעלט דעם שטורעם אין שטילקייט,
און אַנטשוויגן געוואָרן זיינען די אינדן.
- 30** און זיי האָבן זיך געפֿרייט וואָס זיי זיינען איינגעשטילט,
און ער האָט זיי געפֿירט צו דעם באַרטן פֿון זייער באַגער.

31 זיי דאַרפֿן דאַנקען גאָט פֿאַר זיין חֶסֶד,
און פֿאַר זיינע וווּנדער צו די מענטשנקינדער.
32 און זיי דאַרפֿן אים דערהייבן אין דער איינזאַמלונג פֿון פֿאַלק,
און אין דער זיצונג פֿון די עלטסטע אים לויבן.

33 ער מאַכט שטראַמען פֿאַר אַ מדבר,
און אויסגאַנגען וואַסער פֿאַר אַ דאַרשטעניש;
34 אַ פֿרוכטיק לאַנד פֿאַר אַ זאַלצוויסטעניש,
פֿון וועגן דער שלעכטיקייט פֿון די ווינער אין איר.
35 ער מאַכט אַ מדבר פֿאַר אַ טייך וואַסער,
און אַ טרוקן לאַנד פֿאַר אויסגאַנגען וואַסער.
36 און ער באַזעצט דאָרטן די הונגעריקע,
און זיי שטעלן אויף אַ שטאָט פֿון ישובֿ.
37 און זיי פֿאַרזייען פֿעלדער, און פֿלאַנצן וויינגערטנער,
וואָס ברענגען פֿרוכט צום איינקום.
38 און ער בענטשט זיי, און זיי מערן זיך זייער,
און ער לאָזט ניט זייערע בהמות זיין ווינציק.
39 און אַנדערע ווערן געמינערט און געבויגן,
פֿון דער דריקעניש פֿון אומגליק און קומער.
40 ער גיסט אויס פֿאַראַכטונג אויף פֿירשטן,
און מאַכט זיי בלאַנדזשען אין אַ וויסטע אָן אַ וועג.
41 און ער הייבט אויף דעם אַביון פֿון אַרימקייט,
און מאַכט ווי שאָף זיינע משפּחות.
42 די רעכטפֿאַרטיקע זעען און פֿרייען זיך,
און איטלעך אומרעכט מאַכט צו זיין מויל.
43 ווער עס איז קלוג, זאָל מערקן דאָס דאָזיקע,
און זאָלן זיי באַטראַכטן די חסדים פֿון גאָט.

קח **1** אַ געזאַנג, אַ מזמור פֿון דָּוִד.
2 פֿעסט איז מיין האַרץ, גאָט,
איך וועל זינגען און שפּילן,
יָאָ, מיט מיין זעל.
3 דערוועק דיך, גיטאַר און האַרף;

לְאָמִיךְ אויפֿוועקן דעם באַגינען.
4 איך וועל דיך לויבן, גאָט, צווישן די פֿעלקער,
 און דיך באַזינגען צווישן די אומות.
5 וואָרום גרויס איבער די הימלען איז דיין חֶסֶד,
 און ביז די וואַלקן דיין טריישאַפֿט.
6 דערהייב דיך איבער די הימלען, גאָט,
 און איבער דער גאַנצער ערד זאל זיין דיין כְּבוֹד.
7 כּדִּי דיינע באַליבטע זאָלן דערלייזט ווערן,
 העלף מיט דיין רעכטער האַנט, און ענטפֿער מיר.

8 גאָט האָט גערעדט אין זיין הייליקייט,
 אַז איך וועל דערפֿרייט ווערן;
 איך וועל צעטיילן שכם,
 און דעם טאָל סוכות וועל איך אויסמעסטן.
9 מיין איז גלעד, מיין איז מנשה,
 און אפֿרַיִם איז דער קיווער פֿון מיין קאָפּ;
 יהודה איז מיין צעפטער.
10 מואָב איז מיין וואַשטאָפּ,
 אויף אדום וואָרף איך מיין שוך,
 איבער פֿלֶשֶׁת טו איך שאַלן.

11 ווער ברענגט מיך צו דער באַפֿעסטיקטער שטאָט,
 ווער פֿירט מיך קיין אדום?
12 פֿאַר וואָר, גאָט, האָסט אונדז פֿאַרלאָזט,
 און גייסט ניט אַרויס, גאָט, מיט אונדזערע מחנות.
13 גיב אונדז הילף קעגן דעם פֿיינט,
 וואָרום נישטיק איז די ישועה פֿון אַ מענטשן.
14 מיט גאָט וועלן מיר אויפֿטאָן גבורות,
 און ער וועט צעטרעטן אונדזערע פֿיינט.

קט **1** פֿאַר דעם געזאַנגמיסטער; פֿון דָוִד אַ מזמור.
 גאָט פֿון מיין לויב, זאָלסט ניט שווייגן.
2 וואָרום אַ בייז מויל און אַ מויל פֿון באַטרוג
 האָבן זיי געעפֿנט אויף מיר;

- זיי האָבן גערעדט צו מיר מיט אַ צונג פֿון ליגן.
3 און מיט רייד פֿון שנאה האָבן זיי מיך אַרומגערינגלט,
 און געשטריטן קעגן מיר פֿאַר אומזיסט,
4 פֿאַר מיין ליבשאַפֿט פֿיינטן זיי מיך,
 בעת איך בין לויטער געבעט.
5 און זיי האָבן מיר אַפּגעטאַן אַ רעה פֿאַר אַ טובֿה,
 און שנאה פֿאַר מיין ליבשאַפֿט.
- 6** זעץ אָן אויף אים אַ רשע,
 און אַן אַנקלאָגער זאַל שטיין ביי זיין רעכטער זייט.
7 אַז ער ווערט געמשפּט, זאַל ער אַרויסגיין שולדיק,
 און זיין תּפֿילה זאַל ווערן צו זינד.
8 זיינע טעג זאַלן זיין ווינציק,
 זיין אַפּגעשפּאַרטס זאַל צונעמען אַן אַנדערער.
9 זיינע קינדער זאַלן ווערן יתומים,
 און זיין ווייב אַן אלמנה.
10 און וואָגלען זאַלן וואָגלען זיינע קינדער, און בעטלען,
 און זוכן ברויט פֿון זייערע חורבֿות אַרויס.
11 פֿאַרנעמען זאַל אַ בַעל-חובֿ אַלץ וואָס ער האָט,
 און פֿרעמדע זאַלן אוועקרויבן זיין מי.
12 קיינער זאַל ניט נייגן צו אים גענאָד,
 און קיינער זאַל ניט לייטזעליקן זיינע יתומים.
13 זיין נאַכקום זאַל פֿאַרשניטן ווערן;
 אין אַנדער דִּוּר זאַל זייער נאָמען זיין אויסגעמעקט.
14 זאַל די זינד פֿון זיינע פֿאַטערס דערמאָנט ווערן פֿאַר גאָט,
 און דער חטא פֿון זיין מוטער זאַל ניט פֿאַרמעקט ווערן;
15 זיי זאַלן זיין אַנטקעגן גאָט תּמיד,
 און ער זאַל פֿאַרשניידן פֿון דער ערד זייער געדעכעניש.
16 פֿאַר וואָס ער האָט ניט געדאַכט צו טאָן חֶסֶד,
 און ער האָט גערודפֿט דעם אַרימאָן און דעם אַבֿיון,
 און דעם וואָס זיין האַרץ איז באַטריבט, צו טייטן.
17 יאָ, ער האָט ליב געהאַט די קללה,
 טאָ זאַל זי אים אַנקומען; און ער האָט ניט געוונטשן קיין ברכה,
 טאָ זאַל זי ווייט זיין פֿון אים.
18 און ער האָט אַנגעטאַן די קללה ווי זיין קלייד,
 טאָ זאַל זי אַרײַן ווי וואָסער אין זיינע אינגעווייד,

- און ווי אייל אין זיינע ביינער.
19 זאל זי אים זיין ווי אַ בגד וואָס ער טוט אָן,
און פֿאַר אַ גאַרטל זאל ער עס אָנגורטן תמיד.
20 דאָס זאל זיין דער לוינ פֿון גאָט צו מיינע שִׁוּנאים,
און צו די וואָס רעדן בייַז אַקעגן מיין זעל.
21 און דו גאָט דער האַר, טו מיט מיר פֿון דײַן נאָמען וועגן,
ווייל דײַן חֶסֶד איז גוט, זייַ מיך מציל.
22 וואָרום אַרים און באַדערפֿטיק בין איך,
און מיין האַרץ איז צעלעכערט אין מיר.
23 אַזוי ווי אַ שאַטן ווען ער נײַגט זיך, פֿאַרגיי איך,
איך בין אַפֿגעטרייסלט געוואָרן ווי אַ היישעריק.
24 מײַנע קני שטרויכלען פֿון פֿאַסטן,
און מיין לײַב איז אַפֿגעצערט, אָן פֿעטקײט.
25 און איך בין געוואָרן אַ חרפה בײַ זיי,
אַז זיי זעען מיך, שאַקלען זיי זייער קאָפּ.
26 שטיי מיר בײַ, יהוה מיין גאָט,
העלף מיך לויט דײַן גענאָד.
27 און זאָלן זיי וויסן אַז דאָס איז דײַן האַנט,
אַז דו, גאָט, האַסט דאָס געטאָן.
28 זאָלן זיי שילטן, און דו זאָלסט בענטשן;
אַז זיי שטייען אויף, זאָלן זיי פֿאַרשעמט ווערן,
און דײַן קנעכט זאל זיך פֿרייען.
29 זאָלן מײַנע פֿײַנט זיך באַקליידן מיט שאַנד,
און אַנטאָן ווי אַ מאַנטל זייער בושה.
30 איך וועל געבן גרויס דאַנק צו גאָט מיט מיין מויל,
און צווישן פֿיל מענטשן וועל איך אים לויבן.
32 וואָרום ער שטייט בײַ דער רעכטער האַנט פֿון באַדערפֿטיקן,
צו העלפֿן פֿון די וואָס פֿאַרמשפטן זיין זעל.

קי 1 פֿון דודן אַ מזמור.
גאָט זאָגט צו מיין האַר:
זיך בײַ מײַן רעכטער האַנט,
ביז איך וועל מאַכן דײַנע פֿײַנט

- פֶּאָר אַ בענקל צו דײַנע פֿיס.
2 דעם צעפטער פֿון דײַן מאַכט וועט גאָט אויסשטרעקן פֿון צײַון;
 געוועלטיק צווישן דײַנע פֿײַנט.
3 דײַן פֿאַלק באַט זיך אָן
 אין טאָג פֿון דײַן מלחמה;
 אין הייליקער שײַנקײט,
 פֿון טראַכט פֿון באַגינען,
 קומט דיר דער טוי פֿון דײַן יוגנט.
- 4** גאָט האָט געשוואָרן, און וועט נײַט חרטה האָבן:
 ביסט אַ פֿהן אויף אײַביק,
 אויפֿן שטייגער פֿון מַלְכֵי־צדק.
5 גאָט בײַ דײַן רעכטער האַנט
 צעהאַקט מלכים אין טאָג פֿון זײַן צאָרן.
6 ער וועט טאָן אַ משפט צווישן די פֿעלקער;
 ער פֿילט אָן מיט טויטע לײַבער;
 ער צעהאַקט קעפּ אויף אַ ברייטן לאַנד.
7 פֿון באַך אויפֿן וועג וועט ער טרינקען;
 דרום וועט ער אויפֿהייבן דעם קאָפּ.

- קיא** **1** הַלְלוּיָהּ.
 איך וועל לויבן גאָט מיטן גאַנצן האַרצן,
 אין אַ געזעמל פֿון רעכטפֿאַרטיקע און אַן עדה.
2 די ווערק פֿון גאָט זײַנען גרויס,
 זיי ווערן געפֿאַרשט פֿון אַלע וואָס גאָרן זיי.
3 פּראַכט און שײַנקײט איז זײַן טוונג,
 און זײַן גערעכטיקײט באַשטייט אויף אײַביק.
4 ער האָט געמאַכט אַן אָנדענק פֿאַר זײַנע ווונדער;
 גאָט איז דערבאַרימדיק און לײַטזעליק.
5 ער גיט שפּײַז צו די וואָס פֿאַרכטן אים,
 ער געדענקט אויף אײַביק זײַן בונד.
6 די שטאַרקײט פֿון זײַנע ווערק האָט ער געוויזן זײַן פֿאַלק,
 פֿדי זיי צו געבן די אַרב פֿון די פֿעלקער.
7 די ווערק פֿון זײַנע הענט זײַנען אמת און גערעכטיקײט,

- זיכער זיינען אַלע זיינע באַפֿעלן;
8 אויפֿגעהאַלטן אויף אייביק און שטענדיק,
 געמאַכט מיט אמת און יושר.
9 אַן אויסלייזונג האָט ער געשיקט צו זיין פֿאַלק;
 ער האָט באַפֿוילן אויף אייביק זיין בונד;
 הייליק און פֿאַרכטיק איז זיין נאָמען.
10 דער אָנהייב פֿון חכמה איז מורא פֿאַר גאָט;
 ווילפֿאַרשטאַנדיקייט איז ביי אַלע וואָס טוען דאָס.
11 זיין לויב באַשטייט אייביק.

קִיב 1 הַלְלוּיָהּ.

- ווייל צו דעם מאַן וואָס האָט מורא פֿאַר גאָט,
 וואָס נאָך זיינע געבאָט טוט ער גאָרן זייער.
2 מאַכטיק אין לאַנד וועט זיין זיין נאָמען;
 דער דָּוָר פֿון די רעכטפֿאַרטיקע וועט זיין געבענטשט.
3 גוטס און עשירות איז ביי אים אין הויז,
 און זיין גערעכטיקייט באַשטייט אויף אייביק.
4 ער שיינט פֿאַר די רעכטפֿאַרטיקע ווי אַ ליכט אין דער פֿינצטער,
 ער איז לייטזעליק און דערבאַרימדיק און גערעכט.
5 גוט איז דער מאַן וואָס איז לייטזעליק און לייט,
 וואָס פֿירט זיינע זאַכן מיט גערעכטיקייט.
6 וואָרום ער וועט קיין מאָל ניט אומפֿאַלן;
 צו אייביקער געדעכעניש וועט זיין דער צדיק.
7 פֿאַר אַ בייזער בשׁוּרה האָט ער ניט מורא,
 פֿעסט איז זיין האַרץ, ער איז בטוח אויף גאָט.
8 זיכער איז זיין האַרץ, ער האָט ניט קיין מורא,
 ביז ער זעט זיך אַן אויף זיינע פֿיינט.
9 ער טיילט פֿאַנאַנדער, ער גיט די באַדערפֿטיקע,
 זיין צדקה באַשטייט אויף אייביק;
10 זיין האַרץ וועט דערהויבן זיין אין כְּבוֹד.
 דער קָשע וועט זען און זיך ערגערן,
 זיינע ציין וועט ער קריצן און וועט צעגאַנגען ווערן;
11 דער באַגער פֿון די רשעים וועט אונטערגיין.

קִיג 1 הַלְלוּיָהּ.

- לויבט דעם נאָמען פֿון גאָט,
לויבט דעם נאָמען פֿון גאָט.
- 2 זאָל געבענטשט זײַן דער נאָמען פֿון גאָט
פֿון אַצונד און ביז אייביק.
- 3 פֿון אויפֿגאַנג פֿון דער זון ביז איר אונטערגאַנג
ווערט געלויבט דער נאָמען פֿון גאָט.
- 4 גאָט איז דערהויבן איבער אַלע פֿעלקער,
איבער די הימלען איז זײַן פּראַכט.
- 5 ווער איז ווי יהוה אונדזער גאָט,
וואָס טראַנט אין דער הייך?
6 וואָס קוקט אַראָפּ טיף
אויף די הימלען און אויף דער ערד.
- 7 ער שטעלט אויף פֿון שטויב דעם אַרימאַן,
פֿון מיסטן דערהייבט ער דעם אַבֿיון,
8 צו זעצן מיט פֿירשטן,
מיט די פֿירשטן פֿון זײַן פֿאַלק.
- 9 ער מאַכט די עקרה זיצן אין הויז
אַ פֿריילעכע מוטער פֿון קינדער.
הַלְלוּיָהּ.

קיד

- 1 אַז ישׂראל איז אַרויס פֿון מצרַיִם,
דאָס הויז פֿון יעקבֿ פֿון אַ ווילדשפּראַכיקן פֿאַלק,
2 איז יהודה געוואָרן פֿאַר זײַן הייליקטום,
ישׂראל זײַן געוועלטיקונג.
- 3 דער ים האָט דערזען און איז אַנטלאָפֿן,
דער ירדן האָט אָפּגעטראָטן אַהינטער.
- 4 די בערג זײַנען געשפּרונגען ווי ווידערס,
די הייכן ווי יונגע שאָף.
- 5 וואָס איז דיר, ים, וואָס דו לויפֿסט?
דו ירדן, וואָס דו טרעטסט אָפּ אַהינטער?
- 6 איר בערג, וואָס איר שפּרינגט ווי ווידערס?
איר הייכן – ווי יונגע שאָף?

7 פֶּאָר דעם האָר, טו ציטערן, ערד,
פֶּאָר דעם גאָט פֿון יעקב,
8 וואָס פֶּאָרקערט דעם פֿעלדז אין אַ טײַך וואַסער,
קיזלשטיין אין אַ וואַסערקוואַל.

קטו 1 ניט אונדז, יהוה, ניט אונדז,
נייערט דיין נאָמען גיב כְּבוֹד,

פֿון וועגן דיין חֶסֶד,
פֿון וועגן דיין טריישאַפֿט.
2 פֶּאָר וואָס זאָלן זאָגן די פֿעלקער:
ווי אַקאַרשט איז זייער גאָט?

3 אָבער אונדזער גאָט איז אין הימל,
אַלץ וואָס ער באַגערט, טוט ער.
4 זייערע געצנבילדער זיינען זילבער און גאָלד,
דאָס ווערק פֿון אַ מענטשנס הענט.
5 זיי האָבן אַ מויל און רעדן ניט,
זיי האָבן אויגן און זעען ניט;
6 זיי האָבן אויערן און הערן ניט,
זיי האָבן אַ נאָז און שמעקן ניט;
7 הענט בײַ זיי, אָבער זיי קענען ניט אַנטאַפֿן,
פֿיס בײַ זיי, אָבער זיי גייען ניט;
זיי טוען ניט אַ הויך מיט זייער קעל.
8 זאָלן ווערן ווי זיי די וואָס מאַכן זיי,
איטלעכער וואָס פֶּאַרזיכערט זיך אויף זיי.

9 ישראל, פֶּאַרזיכער זיך אויף גאָט.
ער איז זייער הילף און זייער שילד.
10 הויז פֿון אַהרן, פֶּאַרזיכערט אייך אויף גאָט.
ער איז זייער הילף און זייער שילד.
11 איר פֶּאַרכטער פֿון גאָט, פֶּאַרזיכערט אייך אויף גאָט.
ער איז זייער הילף און זייער שילד.

12 גאָט האָט געדאַכט אָן אונדז, ער וועט בענטשן,
ער וועט בענטשן דאָס הויז פֿון ישׂראל,
ער וועט בענטשן דאָס הויז פֿון אַהרן.

13 ער וועט בענטשן די וואָס פֿאַרכטן גאָט,
די קליינע אַזוי ווי די גרויסע.

14 גאָט וועט אייך מערן,
אייך און אייערע קינדער.

15 געבענטשט זאָלט איר זיין פֿון גאָט,
דעם באַשעפֿער פֿון הימל און ערד.

16 די הימלען זיינען די הימלען פֿון גאָט,
אַבער די ערד האָט ער געגעבן צו די מענטשןקינדער.

17 ניט די טויטע וועלן לויבן יְהוָה,

און ניט די אַלע וואָס נידערן אין שטילן קבֿר.

18 אַבער מיר וועלן בענטשן יְהוָה,

פֿון אַצונד און ביז אייביק.
הַלְלוּיָהּ.

קטז **1** איך גאַר אַז גאָט זאָל צוהערן
מיין קול, מייןע געבעטן.

2 ווייל ער האָט גענייגט זיין אויער צו מיר,
דרום אין מייןע טעג וועל איך אים רופֿן.

3 אַרומגערינגלט האָבן מיך די שטריק פֿון טויט,
און אַנגסטן פֿון אונטערערד האָבן מיך געטראָפֿן;
לייד און קומער האָב איך געטראָפֿן.

4 האָב איך דעם נאָמען פֿון גאָט גערופֿן:

איך בעט דיר, גאָט, מאַך אַנטרינען מיין זעל.

5 לייטזעליק איז יהוה און גערעכט,

און אונדזער גאָט איז דערבאַרימדיק.

6 גאָט פֿאַרהיט די אומגעניטע;

איך בין געווען געפֿאַלן, און ער האָט מיך געהאַלפֿן.

7 קער זיך אום, מיין זעל, צו דיין רויקייט.

וואָרום גאָט האָט דיר גוטס געטאָן.

- 8 וואָרום האָסט אַרויסגעצויגן מײַן זעל פֿון טויט,
פֿון טרערן מײַן אויג,
מײַן פֿוס פֿון שטרױכלונג.
9 איך וועל אומגיין פֿאַר גאָט
אין די לענדער פֿון די לעבעדיקע.
10 איך האָב געגלויבט, ווען איך האָב גערעדט;
איך בין געבייגט געווען זייער.
11 איך האָב געזאָגט אין מײַן אַנגסט:
אַלע מענטשן זײַנען פֿאַלש.
12 ווי זאַל איך אָפּצאָלן גאָט
אַלע זײַנע טובֿות צו מיר?
13 דעם פֿוס פֿון ישׁועות וועל איך אויפֿהייבן,
און דעם נאָמען פֿון גאָט וועל איך רופֿן,
14 מײַנע נדרים צו גאָט וועל איך באַצאָלן
אַנטקעגן פֿאַר זײַן גאַנצן פֿאַלק.
15 שווער אין די אויגן פֿון גאָט
איז דער טויט פֿון זײַנע פֿרומע.
16 איך בעט דיך, גאָט, וואָרום איך בין דיין קנעכט,
איך בין דיין קנעכט, דער זון פֿון דיין דינסט;
האָסט לויזגעמאַכט מײַנע בינדשטריק.
17 איך וועל שלאַכטן צו דיר אַ שלאַכטאַפֿפֿער פֿון דאַנק,
און דעם נאָמען פֿון גאָט וועל איך רופֿן.
18 מײַנע נדרים צו גאָט וועל איך באַצאָלן
אַנקעגן פֿאַר זײַן גאַנצן פֿאַלק,
19 אין די הויפֿן פֿון גאָטס הויז,
אין מיטן פֿון דיר, ירושלים.
הַלְלוּיָהּ.

- קײַז** 1 לויבט גאָט, אַלע פֿעלקער,
גיט אַ שבַּח צו אים, אַלע אומות,
2 וואָרום שטאַרק איז זײַן חֶסֶד אויף אונדז,
און די טרײַשאַפֿט פֿון גאָט איז אויף אייביק.
הַלְלוּיָהּ.

קִיח 1 גִּיט אַ דאַנק צו גאָט, וואָרום ער איז גוט, וואָרום אויף אייביק איז זײַן חֶסֶד.

2 זאַל נון זאָגן ישׂראל:

וואָרום אויף אייביק איז זײַן חֶסֶד.

3 זאַל נון זאָגן דאָס הויז פֿון אַהרן:

וואָרום אויף אייביק איז זײַן חֶסֶד.

4 זאַלן נון זאָגן די וואָס פֿאַרכטן גאָט:

וואָרום אויף אייביק איז זײַן חֶסֶד.

5 פֿון ענגעניש האָב איך גערופֿן גאָט,

האָט ער מיר געענטפֿערט מיט דערברייטערניש.

6 גאָט איז מיט מיר, איך האָב ניט קיין מורא,

וואָס קען אַ מענטש מיר טאָן?

7 גאָט איז מיר מיין העלפֿער,

און איך וועל זען אויף מייע שונאים.

8 בעסער זיך באַשיצן אין גאָט,

איידער זיך פֿאַרזיכערן אויף אַ מענטשן.

9 בעסער זיך באַשיצן אין גאָט,

איידער זיך פֿאַרזיכערן אויף פֿירשטן.

10 אַלע פֿעלקער האָבן מיך אַרומגערינגלט;

מיט דעם נאָמען פֿון גאָט אָבער וועל איך זיי פֿאַרשניידן.

11 זיי האָבן מיך אַרומגערינגלט, יאָ אַרומגערינגלט האָבן זיי מיך;

מיט דעם נאָמען פֿון גאָט אָבער וועל איך זיי פֿאַרשניידן.

12 זיי האָבן מיך אַרומגערינגלט ווי בינען;

זיי זיינען פֿאַרלאָשן געוואָרן ווי פֿייער פֿון דערנער;

פֿאַר וואָר, מיט דעם נאָמען פֿון גאָט וועל איך זיי פֿאַרשניידן.

13 שטויסן האָסטו מיך געשטויסן צום פֿאַלן,

אָבער יְהוָה האָט מיך געהאַלפֿן.

14 מיין שטאַרקייט און געזאַנג איז יְהוָה,

און ער איז מיר געווען אַ ישועה.

15 אַ קול פֿון געזאַנג און ישועה

איז אין די געצעלטן פֿון די צדיקים;

די רעכטע האַנט פֿון גאָט טוט גבורות.

16 די רעכטע האַנט פֿון גאָט איז דערהויבן,

די רעכטע האַנט פֿון גאָט טוט גבורות.

17 איך וועל ניט שטאַרבן נאָר לעבן,

- און דערציילן די מעשים פֿון יְהוָה.
18 שטרֶאָפֿן געשטרֶאָפֿט האָט מִיך יְהוָה,
אָבער צום טויט האָט ער מִיך נִיט געגעבן.
19 עפֿנט מִיר די טויערן פֿון גערעכטיקייט,
איך וועל אַרײַנגיין אין זײ, איך וועל דאַנקען יְהוָה.
20 דאָס איז דער טויער פֿון גאָט,
די גערעכטע זאָלן אַרײַנגיין אין אים.
21 איך דאַנק דיר, וואָרום האָסט מִיר געענטפֿערט,
און ביסט מִיר געווען אַ ישועה.
22 דער שטיין וואָס די בוימײַנסטער האָבן פֿאַראַכט,
איז געוואָרן צום הויפטווינקל.
23 פֿון גאָט איז דאָס געשען,
וונדערלעך איז עס אין אונדזערע אויגן.
24 דאָס איז דער טאָג וואָס גאָט האָט געמאַכט,
לאָמיר לוסטיק זײַן און זיך פֿרײען אין אים.
25 איך בעט דיך, גאָט, העלף נון!
איך בעט דיך, גאָט באַגליק נון!
26 געבענטשט דער וואָס קומט אין נאָמען פֿון גאָט!
מִיר בענטשן אײַך פֿון גאָטס הויז.
27 יהוה איז גאָט, און ער האָט אונדז דערלוכטן;
פֿלעכט אַ טאַנץ מיט צווייגן
ביז די הערנער פֿון מזבח.
28 מײַן גאָט ביסטו, און איך וועל דיר דאַנקען;
מײַן גאָט – וועל איך דיך דערהייבן.
29 גיט אַ דאַנק צו יהוה, וואָרום ער איז גוט,
וואָרום אויף אייביק איז זײַן חֶסֶד.

א

- קִיט** 1 ווויל צו די וואָס זייער וועג איז ערלעך, וואָס גייען אין דער תורה פֿון גאָט.
- 2 ווויל צו די וואָס היטן זיינע אָנזאָגן, וואָס זוכן אים מיטן גאַנצן האַרצן,
- 3 און זיי טוען ניט קיין אומרעכט, זיי גייען אין זיינע וועגן.
- 4 האָסט געבאָטן דיִינע באַפֿעלן, זיי אָפצוהיטן זייער.
- 5 הלוואי זאָלן פֿעסט זיין מיינע וועגן, צו היטן דיִינע געזעצן.
- 6 דענצמאָל וועל איך זיך ניט שעמען. ווען איך קוק אויף אַלע דיִינע געבאָט.
- 7 איך וועל דיך לויבן מיט רעכטפֿאַרטיקייט פֿון האַרצן, ווען איך לערן דיִינע גערעכטע משפטים.
- 8 דיִינע געזעצן וועל איך היטן; זאָלסט מיך ניט פֿאַרלאָזן ביז גאָר.

ב

- 9 מיט וואָס קען אַ יונגער מענטש האַלטן ריין זיין וועג, צו זיין אָפגעהיט לויט דיִינ וואָרט?
- 10 מיט מײַן גאַנצן האַרצן האָב איך דיך געזוכט; לאַז מיך ניט אַוועקבלאָנדזשען פֿון דיִינע געבאָט.
- 11 אין מײַן האַרצן האָב איך באַהאַלטן דיִינ וואָרט, פֿדי איך זאָל ניט זינדיקן צו דיר.
- 12 געלויבט ביסטו, גאָט; לערן מיך דיִינע געזעצן.
- 13 מיט מײַנע ליפֿן האָב איך דערציילט אַלע משפטים פֿון דיִינ מויל.
- 14 מיט דעם וועג פֿון דיִינע אָנזאָגן האָב איך מיך געפֿרייט ווי מיט אַלע עשירות.
- 15 איך טראַכט אָן דיִינע באַפֿעלן, און איך קוק אויף דיִינע וועגן.

16 מיט דיִינע געזעצן קוויק איך מײך,
איך פֿאַרגעס ניט דיִין וואָרט.

ג

17 באַשער דיִין קנעכט, איך זאָל לעבן,
און איך וועל היטן דיִין וואָרט.
18 אַנטפלעק מײנע אויגן, איך זאָל זען
די ווונדער פֿון דיִין תורה.
19 אַ פֿרעמדער בין איך אויף דער ערד;
ניט פֿאַרבאָרג פֿון מיר דיִינע געבאָט.
20 צעבראָכן איז מײן זעל פֿון גלוסטעניש
נאָך דיִינע משפּטים אין יעטוועדער צײַט.
21 שרײַסט אָן אויף די פֿאַרשאַלטענע מוטוויליקע,
וואָס בלאַנדזשען אַוועק פֿון דיִינע געבאָט.
22 קײקל אַראָפּ פֿון מיר שאַנד און בזיון,
וואָרום דיִינע אָנזאָגן האָב איך געהיט.
23 הגם האָרן זיצן און רעדן קעגן מיר,
טראַכט דיִין קנעכט אָן דיִינע געזעצן,
24 יאָ, דיִינע אָנזאָגן זײנען מײן קוויקונג,
די עצה-געבער מײנע.

ד

25 באַהעפֿט צום שטויב איז מײן זעל;
לעב מײך אויף לויט דיִין וואָרט.
26 איך האָב דערציילט מײנע וועגן, און דו האָסט מיר געענטפֿערט.
לערן מײך דיִינע געזעצן.
27 דעם וועג פֿון דיִינע באַפֿעלן מאַך מײך פֿאַרשטיין,
און איך וועל רעדן פֿון דיִינע ווונדער.
28 מײן זעל טרערט פֿון קומער;
ריכט מײך אויף לויט דיִין וואָרט.
29 דעם וועג פֿון ליגן טו אָפּ פֿון מיר,
און מיט דיִין תורה לײטזעליק מײך.
30 דעם וועג פֿון אמת האָב איך אויסגעוויילט,
דיִינע משפּטים האָב איך געהאַלטן פֿאַר מיר .

31 איך בין באַהעפֿט אָן דײַנע אָנזאַגן;
גאָט, זאָלסט מיך ניט פֿאַרשעמען.
32 אין דעם וועג פֿון דײַנע געבאָט טו איך לויפֿן,
וואָרום דו דערברייטערסט מיין האַרץ.

ה

33 לערן מיך, גאָט, דעם וועג פֿון דײַנע געזעצן,
און איך וועל אים היטן ביז לעצט.
34 מאַך מיך פֿאַרשטיין, כדי איך זאָל היטן דיין תורה,
און זי האַלטן מיטן גאַנצן האַרצן.
35 פֿיר מיך אין דעם שטעג פֿון דײַנע געבאָט,
וואָרום נאָך אים האָב איך געגאָרט.
36 נײַג מיין האַרץ צו דײַנע אָנזאַגן,
און ניט צו גײַציקייט.
37 נעם אַוועק מייןע אויגן פֿון קוקן אויף נישטיקייט;
אין דײַנע וועגן לעב מיך אויף.
38 זײַ מקיים צו דיין קנעכט דיין צוזאַג
וואָס צו דײַנע פֿאַרכטער.
39 טו אָפּ מיין שאַנד וואָס איך שרעק מיך דערפֿאַר,
וואָרום דײַנע משפּטים זײַנען גוט.
40 זע, איך האָב געשמאַכט נאָך דײַנע באַפֿעלן;
אין דיין גערעכטיקייט לעב מיך אויף.

ו

41 און זאָלן קומען דײַנע חסדים אויף מיר, גאָט,
דיין הילף לויט דיין צוזאַג,
42 אַז איך זאָל קענען ענטפֿערן מיין לעסטערער אַ וואָרט;
וואָרום איך האָב מיך פֿאַרזיכערט אויף דיין וואָרט.
43 און זאָלסט ניט אָפּרײַסן אין גאַנצן פֿון מיין מויל דאָס וואָרט פֿון
אמת,
וואָרום אויף דײַנע משפּטים האָב איך געהאַרט.
44 און איך וועל תמיד היטן דיין תורה,
אויף אייביק און שטענדיק.
45 און לאַמיר אומגיין אין דערברייטערניש

וואַרום דײַנע באַפֿעלן האָב איך געזוכט.
46 און איך וועל רעדן פֿון דײַנע אָנזאָגן פֿאַר מלכים,
 און איך וועל מיך ניט שעמען.
47 און איך וועל מיך קוויקן מיט דײַנע געבאָט
 וואָס איך האָב ליב.
48 און איך וועל אויפֿהייבן מײַנע הענט צו דײַנע געבאָט וואָס איך
 האָב ליב,
 און איך וועל טראַכטן אָן דײַנע געזעצן.

ז

49 געדענק דאָס וואָרט צו דײַן קנעכט,
 וועדליק דו האָסט מיך געמאַכט האָפֿן.
50 דאָס איז מײַן טרייסט אין מײַן פֿײַן,
 וואָס דײַן צוזאָג לעבט מיך אויף.
51 די מוטוויליקע האָבן געשפעט פֿון מיר זייער –
 פֿון דײַן תורה האָב איך זיך ניט אָפֿגענייגט.
52 איך האָב געדאַכט, גאָט, אָן דײַנע משפּטים פֿון אייביק אָן,
 און איך האָב מיך געטרייסט.
53 אַ ברענעדיקער צאָרן האָט מיך אָנגענומען,
 פֿון וועגן די רשעים וואָס פֿאַרלאָזן דײַן תורה.
54 געזאַנגען זײַנען מיר געווען דײַנע געזעצן
 אין הויז פֿון מײַן פֿאַרפֿרעמדטקייט.
55 איך האָב דערמאָנט בײַ נאַכט דײַן נאָמען, גאָט,
 און איך האָב געהיט דײַן תורה.
56 דאָס האָב איך געהאַט:
 וואָס איך האָב געהאַלטן דײַנע באַפֿעלן.

ח

57 מײַן טייל, גאָט, האָב איך געזאָגט,
 איז צו היטן דײַנע ווערטער.
58 איך האָב געבעטן בײַ דיר מיטן גאַנצן האַרצן:
 לײַטזעליק מיך לויט דײַן צוזאָג.
59 איך האָב באַרעכנט מײַנע וועגן,
 און געקערט מײַנע פֿיס צו דײַנע אָנזאָגן.

- 60** איך האָב זיך געאַײַלט און ניט געזאַמט
צו היטן דײַנע געבאַט.
- 61** די שטרײַק פֿון די רשעים האָבן מיך אַרומגעקניפט –
דײַן תורה האָב איך ניט פֿאַרגעסן.
- 62** האַלבע נאַכט שטיי איך אויף דיר צו דאַנקען
פֿאַר דײַנע גערעכטע משפּטים.
- 63** אַ חבֿר בין איך צו אַלע וואָס פֿאַרכטן דיך,
און צו די וואָס היטן דײַנע באַפֿעלן.
- 64** דײַן חסד, גאַט, איז פֿול די ערד;
לערן מיך דײַנע געזעצן.

ט

- 65** האָסט געטאַן גוטס מיט דײַן קנעכט,
גאַט, לויט דײַן וואָרט.
- 66** ווילפֿאַרשטאַנדיקייט און וויסן לערן מיך,
וואָרום איך גלויב אין דײַנע געבאַט.
- 67** איידער איך האָב געליטן פֿלעג איך פֿאַרזען,
אַבער אַצונד טו איך היטן דײַן וואָרט.
- 68** אַ גוטער ביסטו און אַ באַגיטיקער;
לערן מיך דײַנע געזעצן.
- 69** די מוטוויליקע האָבן אָנגעשמירט אויף מיר ליגן;
איך היט מיטן גאַנצן האַרצן דײַנע באַפֿעלן.
- 70** פֿאַרשטאַפט ווי פֿעטס איז זייער האַרץ;
איך האָב מיך געקוויקט מיט דײַן תורה.
- 71** וויל איז צו מיר וואָס איך בין געפֿײַניקט געוואָרן,
פֿדי איך זאַל לערנען דײַנע געזעצן.
- 72** מיר איז בעסער די תורה פֿון דײַן מויל
איידער טויזנטן גאַלד און זילבער.

י

- 73** דײַנע הענט האָבן מיך געשאַפֿן און מיך געפֿורעמט;
מאָך מיך פֿאַרשטיין, פֿדי איך זאַל לערנען דײַנע געבאַט.
- 74** דײַנע פֿאַרכטער וועלן מיך זען און זיך פֿרייען,
וואָרום אויף דײַן וואָרט האָב איך געהאַרט.

- 75** איך ווייס, גאָט, אַז גערעכט זיינען דיִינע משפּטים, און אויס טריישאַפֿט האָסטו מיך געפייניקט.
- 76** זאָל זיין, איך בעט דיך, דיין חסד מיך צו טרייסטן, אַזוי ווי דיין צוזאָג צו דיין קנעכט.
- 77** זאָל קומען אויף מיר דיין דערבאַרימונג, כדי איך זאָל לעבן, וואָרום דיין תורה איז מיין קוויקונג.
- 78** זאָלן פֿאַרשעמט ווערן די מוטוויליקע, ווייל זיי האָבן מיך געקרוידעט אומנישט;
- איך וועל טראַכטן אָן דיִינע באַפֿעלן.
- 79** זאָלן זיך קערן צו מיר די וואָס פֿאַרכטן דיך, און די וואָס ווייסן דיִינע אַנזאָגן.
- 80** זאָל מיין האַרץ זיין גאַנץ אין דיִינע געזעצן, כדי איך זאָל ניט פֿאַרשעמט ווערן.

כ

- 81** מיין זעל גייט אויס נאָך דיין הילף, אויף דיין וואָרט טו איך האַרן.
- 82** מיִינע אויגן גייען אויס נאָך דיין צוזאָג, אַזוי צו זאָגן: ווען וועסטו מיך טרייסטן?
- 83** הגם איך בין געוואָרן ווי אַ לאַגל אין רויך, האָב איך דיִינע געזעצן ניט פֿאַרגעסן.
- 84** ווי פֿיל זיינען די טעג פֿון דיין קנעכט? ווען וועסטו אַ משפּט טאָן אויף מיִינע נאָכיאָגער?
- 85** די מוטוויליקע האָבן מיר געגראָבן גריבער, וואָס איז ניט לויט דיין תורה.
- 86** אַלע דיִינע געבאָט זיינען וואָרהאַפֿטיק; אומנישט האָבן זיי מיך גערודפֿט; העלף מיך.
- 87** זיי האָבן מיך שיר פֿאַרלענדט אויף דער ערד, אָבער איך האָב ניט פֿאַרלאָזן דיִינע באַפֿעלן.
- 88** לעב מיך אויף לויט דיין חסד, און איך וועל היטן דעם אַנזאָג פֿון דיין מויל.

ל

- 89** אויף אייביק, גאָט,
 באַשטייט דיין וואָרט אין הימל.
90 אויף דור-דורות איז דיין טריישאַפֿט;
 האָסט באַפֿעסטיקט די ערד, און זי שטייט.
91 לויט דיײַנע געזעצן שטייען זיי היינט,
 וואָרום אַלע זאַכן זײַנען דיײַנע קנעכט.
92 ווען ניט דיין תורה איז מיין קוויקונג,
 וואָלט איך אונטערגעגאַנגען אין מיין פּיין.
93 איך וועל אייביק ניט פֿאַרגעסן דיײַנע באַפֿעלן,
 וואָרום מיט זיי האָסטו מיך אויפֿגעלעבט.
94 דיײַנער בין איך, העלף מיך,
 וואָרום דיײַנע באַפֿעלן האָב איך געפֿאַרשט.
95 די רשעים האָבן אויסגעקוקט אויף מיר, מיך אונטערצוברענגען;
 איך קליג מיך אין דיײַנע אָנזאַגן.
96 צו יעטוועדער שטרעבונג האָב איך געזען אַן ענד –
 דיײַנע געבאָט זײַנען ברייט ביז גאָר.

מ

- 97** ווי ליב איך האָב דיין תורה!
 אַ גאַנצן טאָג איז זי מיין טראַכטונג.
98 קליגער פֿון מײַנע פֿײַנט מאַכן מיך דיײַנע געבאָט,
 וואָרום זיי זײַנען אייביק בײַ מיר.
99 פֿון אַלע מײַנע לערער בין איך פֿאַרשטאַנדיקער,
 וואָרום דיײַנע אָנזאַגן זײַנען מיין טראַכטונג.
100 מער פֿון זקנים פֿאַרשטיי איך,
 ווייל דיײַנע באַפֿעלן האָב איך געהאַלטן.
101 פֿון יעטוועדער בײַזן וועג פֿאַרמײַד איך מײַנע פֿײַס,
 כּדי איך זאָל היטן דיין וואָרט.
102 פֿון דיײַנע געזעצן האָב איך ניט אָפּגעקערט,
 וואָרום דו האָסט מיך געלערנט.
103 ווי זיס זײַנען דיײַנע ווערטער צו מיין גומען,
 מער פֿון האַניק פֿאַר מיין מויל!

104 פֿון דיִינע באַפֿעלן ווער איך פֿאַרשטאַנדיק,
דרום האָב איך פֿיִינט יעטוועדער וועג פֿון ליגן.

נ

- 105** אַ ליכט פֿאַר מײַן פֿוס איז דיין וואָרט,
און אַ ליכטיקייט פֿאַר מײַן שטעג.
106 איך האָב געשוואָרן, און האָב מקיים געווען,
צו היטן דיִינע גערעכטע משפּטים.
107 איך בין געדריקט ביז גאָר,
גאָט, לעב מיך אויף לויט דיין וואָרט.
108 די פֿרייגאַבן פֿון מײַן מויל באַוויליק, איך בעט דײַך, גאָט,
און דיִינע משפּטים לערן מיך.
109 מײַן נפֿש איז תמיד אין מײַן האַנט,
אַבער דיין תורה האָב איך ניט פֿאַרגעסן.
110 די רשעים האָבן מיר אַ פֿאַסטקע געשטעלט,
אַבער פֿון דיִינע באַפֿעלן האָב איך ניט אַוועקגעבלאָנדזשעט.
111 איך האָב געמאַכט דיִינע אָנזאַגן פֿאַר מײַן אייביקער אַרב,
וואָרום זיי זײַנען די פֿרייד פֿון מײַן האַרצן.
112 איך האָב גענייגט מײַן האַרץ צו טאָן דיִינע געזעצן
תמיד ביז לעצט.

ס

- 113** צווייפֿלער האָב איך פֿיִינט,
נאָר דיין תורה האָב איך ליב.
114 מײַן פֿאַרבאַרגעניש און מײַן שילד ביסטו,
אויף דיין וואָרט טו איך האַרן.
115 קערט אייך אָפּ פֿון מיר, איר שלעכטסטווער,
כדי איך זאָל היטן די געבאָט פֿון מײַן גאָט.
116 האַלט מיך אויף לויט דיין צוזאַג, כדי איך זאָל לעבן,
און לאַז מיך ניט פֿאַרשעמט ווערן אין מײַן האַפֿענונג.
117 לען מיך אונטער, און לאַמיק געהאַלפֿן ווערן,
און איך וועל מיך תמיד פֿאַרנעמען מיט דיִינע געזעצן.
118 פֿאַראַכטסט אַלע וואָס בלאַנדזשען אַוועק פֿון דיִינע געזעצן,
וואָרום אומזיסט איז זייער אָפּנאַרעניש.

119 ווי פסולת שאַפֿסטו אָפּ אַלע רשעים פֿון דער ערד,
דרום האָב איך ליב דיִינע אָנזאָגן.
120 מײַן לײַב שוידערט פֿון אַנגסט פֿאַר דיר,
און פֿאַר דיִינע משפּטים האָב איך מורא.

ע

121 איך האָב געטאָן רעכט און גערעכטיקייט;
זאַלסט מײַך ניט איבערלאָזן צו מײַנע דריקער.
122 שטעל זיך אײַן פֿאַר דיִין קנעכט צום גוטן,
אַז מײַך זאָלן ניט דריקן די מוטוויליקע.
123 מײַנע אויגן גייען אויס נאָך דיִין הילף,
און נאָך דעם וואָרט פֿון דיִין גערעכטיקייט.
124 טו מיט דיִין קנעכט לויט דיִין חֶסֶד,
און דיִינע געזעצן לערן מײַך.
125 דיִין קנעכט בין איך; מאַך מײַך פֿאַרשטיין,
כדי איך זאָל וויסן דיִינע אָנזאָגן.
126 עס איז צײַט פֿאַר גאָט צו טאָן;
זיי האָבן פֿאַרשטערט דיִין תּוֹרָה.
127 פֿאַר וואָר, איך האָב ליב דיִינע געבאָט,
מער פֿון גאָלד און פֿון גינגאָלד.
128 דרום האַלט איך פֿאַר ריכטיק אַלע כלערליי באַפֿעלן;
יעטוועדער וועג פֿון ליגן האָב איך פֿײַנט.

פ

129 ווּנְדַעֲרֶלֶךְ זײַנען דיִינע אָנזאָגן,
דרום היט זיי מײַן זעל.
130 די אַנטפּלעקונג פֿון דיִינע ווערטער מאַכט ליכטיק,
זי מאַכט פֿאַרשטאַנדיק דעם נאָרן.
131 איך האָב אויפֿגעשפּאַרט מײַן מויל און געלעכצט,
וואָרום נאָך דיִינע געבאָט האָב איך געגאָרט.
132 קער זיך צו מיר, און לײַטזעליק מײַך,
ווי עס איז רעכט צו די וואָס האָבן ליב דיִין נאָמען.
133 פֿעסטיק מײַנע טריט מיט דיִין וואָרט,
און לאַז ניט געוועלטיקן איבער מיר קײַן אומרעכט.

- 134** לייז מיך אויס פֿון דער דריקונג פֿון מענטשן,
כדי איך זאל היטן דיִינע באַפֿעלן.
135 דערלייכט דיִין פנים אויף דיִין קנעכט,
און לערן מיך דיִינע געזעצן.
136 בעכן וואַסער האָבן פֿאַרגאַסן מײַנע אויגן,
איבער די וואַס האָבן ניט געהיט דיִין תורה.

צ

- 137** גערעכט ביסטו, גאָט,
און רעכטפֿאַרטיק זײַנען דיִינע משפטים.
138 האָסט באַפֿוילן מיט גערעכטיקייט דיִינע אָנזאַגן,
און מיט געטריישיאַפֿט ביז גאָר.
139 מיך האָט אומגעבראַכט מײַן ערגערניש
ווייל מײַנע פֿײַנט האָבן פֿאַרגעסן דיִינע ווערטער.
140 געלייטערט איז דיִין וואָרט ביז גאָר,
און דיִין קנעכט האָט עס ליב.
141 קליין בין איך און פֿאַראַכט –
דיִינע באַפֿעלן האָב איך ניט פֿאַרגעסן.
142 דיִין גערעכטיקייט איז אייביק גערעכט,
און דיִין תורה איז אמת.
143 נויט און אַנגסט האָבן מיך געטראָפֿן –
דיִינע געבאָט זײַנען מײַנע קוויקונגען.
144 גערעכט זײַנען דיִינע אָנזאַגן אויף אייביק;
מאָך מיך פֿאַרשטיין, כדי איך זאל לעבן.

ק

- 145** איך האָב גערופֿן מיטן גאַנצן האַרצן;
ענטפֿער מיר, גאָט; דיִינע געזעצן וועל איך האַלטן.
146 איך רוף דײַך, העלף מיך,
און איך וועל היטן דיִינע אָנזאַגן.
147 איך האָב מיך געפֿעדערט באַגינען און געשרײַען;
אויף דיִין וואָרט האָב איך געהאַרט.
148 מײַנע אויגן זײַנען פֿאַרויסגעלאָפֿן די נאַכטוואַכן,
צו טראַכטן אָן דיִין וואָרט.

- 149** הער צו מיין קול לויט דיין חסד,
 גאָט, לעב מיך אויף אַזוי ווי דיין שטייגער.
150 עס גענענען די וואָס יאָגן זיך נאָך שענדלעכקייט;
 פֿון דיין תורה זיינען זיי ווייט.
151 דו ביסט נאָנט, גאָט,
 און אַלע דיִינע געבאָט זיינען אמת.
152 פֿון לאַנג אָן האָב איך געוואָסט פֿון דיִינע אַנזאָגן,
 אַז דו האָסט זיי אויף אייביק געגרונט פֿעסט.

ר

- 153** זע מיין פיין, און דערלייז מיך,
 וואָרום דיין תורה האָב איך ניט פֿאַרגעסן.
154 קריג מיין קריג, און לייז מיך אויס,
 לויט דיין צוזאָג לעב מיך אויף.
155 ווייט איז פֿון רשעים הילף,
 ווייל דיִינע געזעצן זוכן זיי ניט.
156 דיין דערבאַרימונג איז גרויס, גאָט;
 לעב מיך אויף אַזוי ווי דיין שטייגער.
157 פֿיל זיינען מיינע נאָכיאָגער און מיינע דריקער –
 פֿון דיִינע אַנזאָגן האָב איך זיך ניט אָפּגענייגט.
158 איך האָב געזען די פֿעלשער און זיך געקריגט מיט זיי,
 וואָס זיי האָבן דיין וואָרט ניט געהיט.
159 זע אַז דיִינע באַפֿעלן האָב איך ליב;
 גאָט, לעב מיך אויף לויט דיין חסד.
160 דער עיקר פֿון דיין וואָרט איז אמת,
 און אויף אייביק איז אַל דיין גערעכטער משפט.

ש

- 161** האָרן האָבן מיך גערודפֿט פֿאַר אומזיסט,
 אָבער פֿאַר דיִינע ווערטער האָט געאַנגסט מיין האָרן.
162 איך פֿריי זיך איבער דיין וואָרט,
 ווי איינער וואָס געפֿינט אַ סך רויב.
163 ליגן האָב איך פֿיינט און פֿאַראַומווערדיק,
 דיין תורה האָב איך ליב.

- 164** זיבן מאָל אַ טאָג לויב איך דיך
פֿאַר דיִינע גערעכטע משפּטים.
165 גרויס פֿריד איז פֿאַר די ליבהאַבער פֿון דיִין תּורה,
און ניטאָ פֿאַר זיי קיין שטרױכלונג.
166 איך האָב אויסגעקוקט אויף דיִין הילף, גאָט,
און דיִינע געבאָט האָב איך געטאָן.
167 מײַן זעל האָט געהיט דיִינע אָנזאָגן,
און איך האָב זיי ליב זייער.
168 איך האָב געהיט דיִינע באַפֿעלן און דיִינע אָנזאָגן,
וואָרום אַלע מײַנע וועגן זײַנען פֿאַר דיר.

ת

- 169** זאָל גענענען מײַן געשריי פֿאַר דיר, גאָט;
מאָך מיך פֿאַרשטיין, לויט דיִין וואָרט.
170 זאָל קומען מײַן געבעט פֿאַר דיר;
זיי מיך מציל לויט דיִין צוזאָג.
171 מײַנע ליפּן וועלן שטראַמען מיט לויב,
אַז דו וועסט מיך לערנען דיִינע געזעצן.
172 מײַן צונג וועט זינגען דיִין וואָרט,
וואָרום אַלע דיִינע געבאָט זײַנען גערעכטיקייט.
173 זאָל דיִין האַנט זיין מיר צו הילף,
וואָרום דיִינע באַפֿעלן האָב איך אויסדערוויילט.
174 איך האָב געשמאַכט נאָך דיִין ישועה, גאָט,
און דיִין תּורה איז מײַן קוויקונג.
175 זאָל לעבן מײַן זעל, און דיך לויבן,
און זאָלן דיִינע משפּטים מיך העלפֿן.
176 איך האָב געבלאָנדזשעט ווי אַ פֿאַרלאָרענע שאָף;
זוך אויף דיִין קנעכט, וואָרום דיִינע געבאָט האָב איך ניט פֿאַרגעסן.

- קכ** **1** אַ געזאַנג פֿון די אַרױפֿגאַנגען.
אין מײַן נויט האָב איך גערופֿן צו גאָט,
און ער האָט מיר געענטפֿערט.
2 גאָט, זיי מציל מײַן זעל

פֿון דער ליפֿ פֿון ליגן, פֿון דער צונג פֿון באַטרוג.
3 וואָס וועט מען דיר געבן, און וואָס וועט מען דיר צולייגן,
דו צונג פֿון באַטרוג?
4 שאַרפֿע גיבור-פֿיילן,
מיט קוילן פֿון בעזעמביימלעך.

5 וויי מיר, וואָס איך האַלט זיך אויף אין מָשֶׁךְ,
וואָס איך ווין ביי די געצעלטן פֿון קדר.
6 לאַנג האָט זיך אַנגעוווינט מיין זעל
ביי דעם שוּנאַ פֿון שלום.
7 איך בין לויטער שלום,
אַבער אַז איך רעד, זיינען זיי פֿאַר מלחמה.

קכא 1 אַ געזאַנג פֿון די אַרויפֿגאַנגען.
2 איך הייב אויף מייןע אויגן צו די בערג:
פֿון וואָנען וועט קומען מיין הילף?
מיין הילף איז פֿון גאָט,
דעם באַשעפֿער פֿון הימל און ערד.

3 ניט לאַזן וועט ער זיך אויסגליטשן דיין פֿוס;
ניט שלומערן וועט דיין היטער.
4 זע, עס שלומערט ניט און שלאָפֿט ניט
דער היטער פֿון ישׂראל.

5 גאָט איז דיין היטער,
גאָט איז דיין שאַטן ביי דיין רעכטער האַנט;
6 ביי טאָג וועט די זון דיך ניט שלאָגן,
און ניט ביי נאַכט די לבנה.

7 גאָט וועט דיך באַהיטן פֿון אַלעם בייז,
ער וועט באַהיטן דיין זעל.
8 גאָט וועט היטן דיין גיין און דיין קומען,
פֿון אַצונד און ביז אייביק.

קכב 1 אַ געזאַנג פֿון די אַרױפֿגאַנגען; פֿון דָּודן.
איך פֿרײ זיך אַז מע זאָגט מיר:

לאַמיר גיין אין גאָטס הויז.

2 אונדזערע פֿיס שטייען

אין דײַנע טויערן, ירושלים;

3 ירושלים וואָס איז אויפֿגעבױט

ווי אַ שטאָט וואָס איז זיך באַהעפֿט אין אײַנעם;

4 וואָס אַהין גייען אַרױף די שׂבֿטים,

די שׂבֿטים פֿון יְהוָה,

פֿאַר אַן עדות צו ישראל,

צו דאַנקען דעם נאָמען פֿון גאָט.

5 וואָרום דאָרטן שטייען טראָנען פֿון משפט,

די טראָנען פֿון דָּודס הויז.

6 בעט פֿאַר דעם שלום פֿון ירושלים;

זאָלן אין שלוה זײַן אַלע דײַנע ליבהאַבער.

7 זאָל זײַן שלום אין דײַן מויער,

שלוה אין דײַנע פּאַלאַצן.

8 פֿון וועגן מײַנע ברידער און מײַנע חבֿרים

לאַמיק זאָגן: שלום אין דיר!

9 פֿון וועגן דעם הויז פֿון יהוה אונדזער גאָט

ווינטש איך דיר גוטס.

קכג 1 אַ געזאַנג פֿון די אַרױפֿגאַנגען.
צו דיר הייב איך אויף מײַנע אויגן,

דו וואָס טראָנסט אין די הימלען.

2 זע, ווי די אויגן פֿון קנעכט

צו דער האַנט פֿון זייער האַר,

ווי די אויגן פֿון אַ דינסט

צו דער האַנט פֿון איר האַרינטע,

אַזוי זײַנען אונדזערע אויגן צו יהוה אונדזער גאָט,

ביז ער וועט אונדז לײַטזעליקן.

3 לייטזעליק אונדז, גאָט, לייטזעליק אונדז,
וואָרום איבערזאָט זיינען מיר מיט פֿאַראַכטונג.
4 איבערזאָט איז אונדזער זעל
מיט דעם געשפּעט פֿון די רויקע,
מיט דער פֿאַראַכטונג פֿון די האַפֿערדיקע דריקער.

קכד 1 אַ געזאַנג פֿון די אַרויפֿגאַנגען; פֿון דָודן.
2 ווען ניט גאָט וואָס איז געווען מיט אונדז –

זאָל נון זאָגן ישראל –
ווען ניט גאָט וואָס איז געווען מיט אונדז,
בעת מענטשן זיינען אויפֿגעשטאַנען אויף אונדז,
3 דענצמאָל וואָלטן זיי אונדז לעבעדיקערהייט איינגעשלונגען,
ווען זייער צאָרן האָט געגרימט אויף אונדז;
4 דענצמאָל וואָלטן אונדז די וואַסערן פֿאַרפֿלייצט,
דער טייך וואָלט אַריבערגעגאַנגען איבער אונדזער זעל;
5 דענצמאָל וואָלטן אַריבער איבער אונדזער זעל
די מוטויליקע וואַסערן.

6 געלויבט איז גאָט,
וואָס ער האָט אונדז ניט געגעבן
פֿאַר רויב צו זייערע ציין.
7 אונדזער זעל איז אַנטרונען געוואָרן ווי אַ פֿויגל
פֿון די פֿאַנגערס פֿאַסטקע;
די פֿאַסטקע איז צעבראַכן געוואָרן,
און מיר זיינען אַנטרונען געוואָרן.
8 אונדזער הילף איז אין נאָמען פֿון גאָט,
דעם באַשעפֿער פֿון הימל און ערד.

קכה 1 אַ געזאַנג פֿון די אַרויפֿגאַנגען.
די וואָס פֿאַרזיכערן זיך אויף גאָט
זיינען אַזוי ווי באַרג ציין,
וואָס רירט זיך ניט;
אייביק פֿאַרבלייבט ער.

- 2 ירושלים – אָרום איר זײַנען בערג,
און גאָט איז אָרום זײַן פֿאַלק,
פֿון אַצונד און ביז אייביק.
- 3 וואָרום דער שטעקן פֿון שלעכטיקייט וועט ניט רוען
אויף דעם גורל פֿון די גערעכטע,
כדי די גערעכטע זאָלן ניט אויסשטעקן
אין אומגערעכטיקייט זייערע הענט.
- 4 באַגיטיק, גאָט, די גוטע,
און די וואָס זײַנען רעכטפֿאַרטיק אין זייערע הערצער.
- 5 אָבער די וואָס נײַגן זיך אויף זייערע קרומע וועגן,
זיי וועט גאָט אַוועקפֿירן מיט די טוער פֿון אומרעכט.
שלום אויף ישראל!

- קכו** 1 אַ געזאַנג פֿון די אַרויפֿגאַנגען.
אַז גאָט האָט אומגעקערט די אומקערונג פֿון ציון,
זײַנען מיר געווען ווי אין חלום.
- 2 דענצמאָל איז פֿול געוואָרן אונדזער מויל מיט געלעכטער,
און אונדזער צונג מיט געזאַנג;
דענצמאָל האָט מען געזאַגט צווישן די פֿעלקער:
גרויס געטאָן האָט גאָט מיט די דאָזיקע.
- 3 גרויס געטאָן האָט גאָט מיט אונדז,
מיר זײַנען דערפֿרייט געוואָרן.
- 4 ריכט אונדז, גאָט, ווידער אויף.
ווי שטראָמען אין טרוקענעם לאַנד.
- 5 די וואָס זײַען מיט טרערן,
זאָלן שניידן מיט געזאַנג.
- 6 גיין גייט און וויינט
דער וואָס טראָגט דעם אויסשיט פֿון זריעה,
אָבער קומען זאָל קומען מיט געזאַנג
דער וואָס טראָגט זײַנע גאַרבן.

קכז 1 אַ געזאַנג פֿון די אַרויפֿגאַנגען; פֿון שלמהן.
אַז גאַט בויט ניט אַ הויז,
אומזיסט מײַען זיך זײַנע בויערס אויף אים;
אַז גאַט היט ניט אַ שטאַט,
אומזיסט וואַכט דער שומר.
2 אומזיסט אײַך, איר וואָס פֿעדערט אײַך אויפֿצושטיין,
וואָס זיצט-אויף שפעט,
וואָס עסט ברויט מיט מאַטערניש;
אַזוי וואָס גיט ער זײַן באַליבטן אין שלאָף.

3 זע, די אַרב פֿון גאַט זײַנען קינדער,
דער שִׁכַר איז פֿרוכט פֿון לײַב.
4 ווי פֿײַלן אין דער האַנט פֿון גבור,
אַזוי זײַנען קינדער פֿון דער יוגנט.
5 וווּיל צו דעם מאַן
וואָס האָט אָנגעפֿילט זײַן פֿײַלבייטל מיט זײ!
זײ וועלן ניט פֿאַרשעמט ווערן,
אַז זײ וועלן רעדן מיט די פֿײַנט אין טויער.

קכח 1 אַ געזאַנג פֿון די אַרויפֿגאַנגען.
וווּיל צו איטלעכן וואָס פֿאַרכט גאַט,
וואָס גײט אין זײַנע וועגן.
2 די מי פֿון דײַנע הענט אַז דו עסט,
וווּיל איז צו דיר, און גוט איז צו דיר.
3 דײַן ווײַב ווי אַ פֿרוכטיקער ווײַנשטאַק,
אין די ווינקלען פֿון דײַן הויז;
דײַנע קינדער ווי אײַלבערטפֿלאַנצן,
רונד אַרום דײַן טיש.
4 יאָ, אָט אַזוי ווערט געבענטשט
דער מאַן וואָס פֿאַרכט גאַט.
5 גאַט זאַל דײַך בענטשן פֿון ציון,
און זע דאָס גוטס פֿון ירושלים
אַלע טעג פֿון דײַן לעבן;

6 און זע קינדער ביי דינע קינדער.
שלום אויף ישראל!

- קכט** 1 אַ געזאַנג פֿון די אַרויפֿגאַנגען.
פֿיל האָבן זיי מיך געדריקט פֿון מיין יוגנט –
זאָל נון זאָגן ישראל –
- 2 פֿיל האָבן זיי מיך געדריקט פֿון מיין יוגנט,
און האָבן מיך ניט בייגעקומען.
- 3 אויף מיין רוקן האָבן אַקערער געאַקערט,
זיי האָבן לאַנג געמאַכט זייערע בייטן.
- 4 גאָט דער גערעכטער
האַט דורכגעהאַקט די שטריק פֿון די רשעים.
- 5 זיך שעמען און אַפטרעטן אַהינטער
וועלן אַלע שִׁוּנאים פֿון ציון.
- 6 זיי וועלן זיין ווי גראַז פֿון דעכער,
וואָס איידער עס איז אַרויס, איז עס פֿאַרטריקנט;
- 7 וואָס דער שניטער פֿילט ניט דערמיט זיין האַנט,
און דער גאַרבנבינדער זיין בוזעם;
- 8 און די פֿאַרבייגייער זאָגן ניט:
גאָטס ברכה אויף אייך!
מיר בענטשן אייך אין נאָמען פֿון גאָט.

- קל** 1 אַ געזאַנג פֿון די אַרויפֿגאַנגען.
פֿון די טיפֿענישן רוף איך דיר, גאָט.
- 2 גאָט, הער צו מיין קול;
זאָלן דינע אויערן זיין פֿאַרנעמיק
צו דעם קול פֿון מינע געבעטן.
- 3 אַז דו, גאָט, זאָלסט אַכטן אויף זינד,
ווער, גאָט, קען באַשטיין?
- 4 וואָרום ביי דיר איז פֿאַרגעבונג,
דרום ווערסטו געפֿאַרכט.
- 5 איך האָב געהאַפֿט אויף גאָט,

געהאָפֿט האָט מײַן זעל,
און אויף זײַן וואָרט האָב איך געהאַרט.
6 מײַן זעל קוקט אויס אויף גאָט
מער ווי וועכטער אויף פֿרימאַרגן,
וועכטער אויפֿן פֿרימאַרגן.
7 האָר, ישׂראל, אויף גאָט,
וואָרום בײַ גאָט איז גענאָד,
און בײַ אים איז גרויס אויסלייזונג.
8 און ער וועט אויסלייזן ישׂראל
פֿון אַלע זײַנע זינד.

קלא **1** אַ געזאַנג פֿון די אַרויפֿגאַנגען; פֿון דָודן.
גאָט, ניט האָפֿערדיק איז מײַן האַרץ,
און ניט דערהויבן זײַנען מײַנע אויגן,
און איך בין ניט אומגעגאַנגען מיט זאַכן
צו גרויס און פֿאַרהוילן פֿון מיר.
2 פֿאַר וואָר, איך האָב באַרוט און אײַנגעשטילט מײַן זעל
אַזוי ווי אַן אַנטווינטער בײַ זײַן מוטער;
אַזוי ווי אַן אַנטווינטער איז בײַ מיר מײַן זעל.
3 האָר, ישׂראל, אויף גאָט
פֿון אַצונד און ביז אייביק.

קלב **1** אַ געזאַנג פֿון די אַרויפֿגאַנגען.
געדענק, גאָט, דָודן
אַל זײַן פֿלאַגן זיך.
2 ווי ער האָט געשוואָרן צו גאָט,
אַ נדר געטאָן צום מאַכטיקן פֿון יעקב:
3 אויב איך וועל קומען אין געצעלט פֿון מײַן הויז,
אויב איך וועל אַרויף אויף דעם בעט פֿון מײַן געלעגער,
4 אויב איך וועל געבן שלאָף צו מײַנע אויגן,
צו מײַנע ברעמען שלומער,

- 5** ביז איך וועל געפֿינען אַן אָרט פֿאַר גאָט,
אַ ווינונג פֿאַר דעם מאַכטיקן פֿון יעקבֿ!
- 6** זע, מיר האָבן געהערט אַז עס איז אין אַפֿרֿת,
מיר האָבן עס געפֿונען אין פֿעלד פֿון יַעֵר.
7 לאַמיר קומען צו זיין ווינונג,
לאַמיר זיך בוקן צו זיין פֿוסבענקל.
8 שטיי אויף, גאָט, צו דיין רו,
דו און דער אָרון פֿון דיין שטאַרקייט.
9 דיִינע כּהנים זאָלן זיך אַנקליידן אין גערעכטיקייט,
און דיִינע פֿרומע זאָלן זינגען.
10 פֿון וועגן דִודן דיין קנעכט,
זאָלסט ניט אַפּשטויסן דעם פנים פֿון דיין געזאַלבטן.
- 11** גאָט האָט אמת געשוואָרן צו דִודן,
ער וועט זיך ניט אַפקערן דערפֿון:
פֿון דער פֿרוכט פֿון דיין לייב
וועל איך זעצן אויף דיין טראָן.
12 אויב דיִינע זין וועלן היטן מיין בונד,
און מיין געזעץ וואָס איך וועל זיי לערנען,
וועלן אויך זייערע זין ביז אייביק
זיצן אויף דיין טראָן.
13 וואָרום גאָט האָט אויסדערוויילט ציון,
זי געגלוסט פֿאַר זיין ווינונג:
14 דאָס איז מיין רוונג ביז אייביק,
דאָ וועל איך זיצן, ווייל איך גלוסט זי.
15 בענטשן וועל איך בענטשן איר שפּייז,
אירע באַדערפֿטיקע וועל איך זעטן מיט ברויט.
16 און אירע כּהנים וועל איך אַנקליידן אין הילף,
און זינגען וועלן זינגען אירע פֿרומע.
17 דאָרטן וועל איך מאַכן שפּראַצן אַ האָרן פֿאַר דִודן,
איך האָב אַנגעברייט אַ ליכט פֿאַר מיין געזאַלבטן.
18 זיִינע פֿיינט וועל איך אַנקליידן אין שאַנד,
און אויף אים וועט שיינען זיין קרוין.

קלג 1 אַ געזאַנג פֿון די אַרױפֿגאַנגען; פֿון דַוִד, זע, װי גוט און װי ליב איז דאָס זיצן פֿון ברידער באַנאַנד.
2 אַזױ װי טײער אײל אױפֿן קאַפּ, װאָס נידערט אַראָפּ אױף דער באָרד – אױף דער באָרד פֿון אַהר־נען, װאָס נידערט אױפֿן קאַלנער פֿון זײנע קליידער;
3 אַזױ װי דער חרמון-טױ װאָס נידערט אױף די בערג פֿון ציון; װאָרום דאָרטן האָט גאָט באַפֿוילן אַ ברכה, לעבן ביז אײביק.

קלד 1 אַ געזאַנג פֿון די אַרױפֿגאַנגען. פֿאַר װאָר, בענטשט גאָט, אַלע קנעכט פֿון גאָט, װאָס שטייט אין גאָטס הױז אין די נעכט.
2 הײבט אױף אײערע הענט צום הײליקטום, און בענטשט גאָט.
3 בענטשן זאָל דײך פֿון ציון גאָט, דער באַשעפֿער פֿון הימל און ערד.

קלה 1 הַלְלוּיָהּ. לױבט דעם נאָמען פֿון גאָט, לױבט, איר קנעכט פֿון גאָט, 2 װאָס שטייט אין הױז פֿון יהוה, אין די הױפֿן פֿון אונדזער גאָטס הױז.
3 לױבט גאָט װאָרום גאָט איז גוט, זינגט צו זײן נאָמען, װאָרום ער איז ליב.
4 װאָרום גאָט האָט אױסדערווילט פֿאַר זײך יעקבֿ, ישׂראל פֿאַר זײן באַזונדער אײגנס.
5 װאָרום אײך װײס אַז יהוה איז גרויס, און אונדזער האַר אײבער אַלע געטער.
6 אַלץ װאָס גאָט באַגערט, טוט ער,

- אין הימל און אויף דער ערד,
אין די ימען און אלע תהומען.
7 ער ברענגט אויף וואַלקנס פֿון עק ערד,
ער מאַכט בליצן צום רעגן,
ער ציט אַרויס פֿון זײַנע שפּײַכלערס דעם ווינט.
- 8** ער איז דער וואָס האָט געשלאָגן די בכורים פֿון מצרַיִם,
פֿון אַ מענטשן ביז אַ בהמה.
9 האָט געשיקט צײַכנס און ווּנדער צווישן דיר, מצרַיִם,
אויף פרעהן און אויף אלע זײַנע קנעכט.
- 10** ער איז דער וואָס האָט געשלאָגן פֿיל פֿעלקער,
און געהרגעט מאַכטיקע מלכים:
11 סיחון דעם מלך פֿון אמורי,
און עוג דעם מלך פֿון בשן,
און אלע קיניגרייכן פֿון כּנען;
12 און געגעבן זייער לאַנד פֿאַר אַ נחלה,
אַ נחלה פֿאַר ישׂראל זײַן פֿאַלק.
- 13** גאָט, דײַן נאָמען איז אויף אייביק,
גאָט, דײַן געדעכעניש איז אויף דור-דורות.
14 וואַרום גאָט וועט זיך אָננעמען פֿאַר זײַן פֿאַלק,
און אויף זײַנע קנעכט וועט ער זיך דערבאַרימען.
15 די געצנבילדער פֿון די פֿעלקער זײַנען זילבער און גאָלד,
דאָס ווערק פֿון אַ מענטשנס הענט.
16 זיי האָבן אַ מויל און רעדן ניט,
זיי האָבן אויגן און זעען ניט;
17 זיי האָבן אויערן און הערן ניט;
ניטאָ צו מאַל אַן אָטעם אין זייער מויל.
18 זאָל ווערן ווי זיי די וואָס מאַכן זיי,
איטלעכער וואָס פֿאַרזיכערט זיך אויף זיי.
19 הויז פֿון ישׂראל, לויבט גאָט;
הויז פֿון אַהרן, לויבט גאָט;
20 הויז פֿון לוי, לויבט גאָט;
איר גאָטספֿאַרכטיקע, לויבט גאָט.
21 געלויבט איז פֿון ציון גאָט,

וואָס רוט אין ירושלים.
הַלְלוּיָהּ.

- קלו** 1 גיט אַ דאַנק צו גאָט, וואָרום ער איז גוט,
וואָרום אויף אייביק איז זײַן חסד.
- 2 גיט אַ דאַנק צו גאָט פֿון די געטער,
וואָרום אויף אייביק איז זײַן חסד.
- 3 גיט אַ דאַנק צום האָר פֿון די האַרן,
וואָרום אויף אייביק איז זײַן חסד.
- 4 צו דעם וואָס טוט אַליין גרויסע ווונדער,
וואָרום אויף אייביק איז זײַן חסד.
- 5 צו דעם וואָס האָט געמאַכט די הימלען מיט פֿאַרשטאַנדיקייט,
וואָרום אויף אייביק איז זײַן חסד.
- 6 צו דעם וואָס האָט אויסגעשפּרייט די ערד איבער די וואַסערן,
וואָרום אויף אייביק איז זײַן חסד.
- 7 צו דעם וואָס האָט געמאַכט די גרויסע ליכטער,
וואָרום אויף אייביק איז זײַן חסד;
- 8 די זון פֿאַר געוועלטיקונג בײַ טאָג,
וואָרום אויף אייביק איז זײַן חסד;
- 9 די לבנה און שטערן פֿאַר געוועלטיקונגען בײַ נאַכט,
וואָרום אויף אייביק איז זײַן חסד.
- 10 צו דעם וואָס האָט געשלאָגן מצרַיִם אין זייערע בכורים,
וואָרום אויף אייביק איז זײַן חסד;
- 11 און אַרויסגעצויגן ישראל פֿון צווישן זיי,
וואָרום אויף אייביק איז זײַן חסד;
- 12 מיט אַ שטאַרקער האַנט און מיט אַן אויסגעשטרעקטן אָרעם,
וואָרום אויף אייביק איז זײַן חסד.
- 13 צו דעם וואָס האָט צעשניטן דעם ים-סוף אין שטיקער,
וואָרום אויף אייביק איז זײַן חסד;
- 14 און דורכגעפֿירט ישראל אין מיטן,
וואָרום אויף אייביק איז זײַן חסד.
- 15 און אַרײַנגעטרייסלט פרעהן און זײַן חיל אין ים-סוף,
וואָרום אויף אייביק איז זײַן חסד.

16 צו דעם וואָס האָט געפֿירט זיין פֿאַלק אין דער מדבר,
 וואָרום אויף אייביק איז זיין חֶסֶד.
17 צו דעם וואָס האָט געשלאָגן גרויסע מלכים,
 וואָרום אויף אייביק איז זיין חֶסֶד;
18 און געהרגעט שטאַרקע מלכים,
 וואָרום אויף אייביק איז זיין חֶסֶד;
19 סיחון דער מלך פֿון אמורי,
 וואָרום אויף אייביק איז זיין חֶסֶד;
20 און עוג דעם מלך פֿון בשן,
 וואָרום אויף אייביק איז זיין חֶסֶד;
21 און געגעבן זייער לאַנד פֿאַר אַ נחלה,
 וואָרום אויף אייביק איז זיין חֶסֶד;
22 אַ נחלה פֿאַר ישראל זיין קנעכט,
 וואָרום אויף אייביק איז זיין חֶסֶד.

23 צו דעם וואָס האָט אין אונדזער דערנידערונג געדאַכט אָן אונדז,
 וואָרום אויף אייביק איז זיין חֶסֶד;
24 און אונדז אויסגעלייזט פֿון אונדזערע דריקער,
 וואָרום אויף אייביק איז זיין חֶסֶד.
25 וואָס גיט ברויט צו יעטוועדער באַשעפֿעניש,
 וואָרום אויף אייביק איז זיין חֶסֶד.
26 גיט אַ דאַנק צום גאָט פֿון די הימלען,
 וואָרום אויף אייביק איז זיין חֶסֶד.

קלז **1** בײַ די טײַכן פֿון בְּבַל,
 דאָרטן זײַנען מיר געזעסן און געוויינט,
 אַז מיר האָבן זיך דערמאַנט אָן ציון.
2 אויף די ווערבעס וואָס אין איר
 האָבן מיר אויפֿגעהאַנגען אונדזערע האַרפֿן;
3 וואָרום דאָרטן האָבן אונדזערע פֿאַנגער
 פֿאַרלאַנגט פֿון אונדז ווערטער פֿון געזאַנג,
 און אונדזערע פֿײַניקער,
 פֿריילעכקייט:

זינגט אונדז פֿון דעם געזאַנג פֿון ציון.
4 ווי זאָלן מיר זינגען דאָס געזאַנג פֿון גאָט
אויף פֿרעמדער ערד?

5 אויב איך וועל דיך פֿאַרגעסן, ירושלים,
זאָל מײַן רעכטע האַנט זיך פֿאַרגעסן צו רירן .
6 זאָל צוגעקלעפט ווערן מײַן צונג צו מײַן גומען,
אויב איך וועל דיך ניט געדענקען,
אויב איך וועל ניט דערמאָנען ירושלים
אויף מײַן העכסטער שְׂמחה.

7 געדענק, גאָט, די קינדער פֿון אדום
דעם טאָג פֿון ירושלים;
די וואָס האָבן געזאָגט: וואַרפֿט אײַן,
וואַרפֿט אײַן ביז צום גרונט אין איר.
8 טאַכטער בָּבֶל, דו אָנגעברייטע צו פֿאַרוויסטונג,
ווייל צו דעם וואָס וועט דיר אָפּצאָלן
דיין טוונג וואָס דו האָסט אונדז געטאָן;
9 ווייל צו דעם וואָס וועט אָננעמען און צעהאַקן
דיינע קליינע קינדער אָן פֿעלדז.

קלח 1 פֿון דודן.

איך וועל דיך לויבן מיט מײַן גאַנצן האַרצן,
פֿאַר די מאַכטיקע וועל איך דיך באַזינגען.
2 איך וועל זיך בוקן צו דיין הייליקן טעמפל,
און איך וועל לויבן דיין נאָמען,
פֿאַר דיין חֶסֶד און פֿאַר דיין טריישאַפֿט;
וואָרום איבער אַל דיין נאָמען
האָסטו געגרייסט דיין צוזאַג.
3 אין טאָג וואָס איך האָב גערופֿן האָסטו מיר געענטפֿערט,
האָסטו מיר געמוטיקט מיט שטאַרקייט מײַן זעל.
4 לויבן וועלן דיך, גאָט, אַלע מלכים פֿון דער ערד,
וואָרום זיי האָבן געהערט די ווערטער פֿון דיין מויל.
5 און זיי וועלן זינגען פֿון די וועגן פֿון גאָט,

וואַרום גרויס איז דער כבוד פֿון גאָט.
6 וואַרום גאָט איז דערהויבן,
 אָבער ער זעט דעם נידעריקן,
 און ווי הויך ער איז,
 ווייס ער פֿון דער ווייטן.
7 אַז איך גיי אין דער מיט פֿון נויט,
 לעבסטו מיך אויף;
 צו להכעיס מיינע פֿיינט שטרעקסטו אויס דיין האַנט,
 און דיין רעכטע האַנט העלפֿט מיך.
8 גאָט פֿירט אויס פֿאַר מיר;
 גאָט, דיין חסד איז אויף אייביק;
 די ווערק פֿון דייןע הענט זאָלסטו ניט פֿאַרלאַזן.

קלט

- 1** פֿאַר דעם געזאַנגמיסטער; פֿון דודן אַ מזמור.
 גאָט, דו האַסט מיך אויסגעפֿאַרשט, און קענסט מיך.
2 דו ווייסט מײַן זיצן און מײַן אויפֿשטיין,
 פֿאַרשטייסט מײַן טראַכטונג פֿון דער ווייטן.
3 מײַן גיין און מײַן ליגן זיפסטו דורך,
 און אין אַלע מײַנע וועגן ביסטו באַהאַונט.
4 וואַרום דאָס וואַרט איז נאָך צו מאַל ניט אויף מײַן צונג,
 ווייסטו עס דאָך, גאָט, שוין אין גאַנצן.
5 הינטן און פֿאַרנט האַסטו מיך באַלעגערט,
 און אַרויפֿגעטאָן אויף מיר דיין האַנט.
6 צו ווונדערלעך איז דאָס פֿאַר מיר צו פֿאַרשטיין,
 צו הויך, איך קען עס ניט באַנעמען.
7 ווהיין זאָל איך אַוועקגיין פֿון דיין גײַסט?
 און ווהיין זאָל איך פֿון דיין פנים אַנטלויפֿן?
8 זאָל איך אַרויפֿגיין אין הימל, ביסטו דאָרטן,
 און זאָל איך מיר אויסבעטן אין אונטערערד, ערשט ביסט דאָ.
9 זאָל איך נעמען די פֿליגלען פֿון באַגינען,
 זאָל איך רוען אין עק פֿון ים,
10 וועט אויך דאָרטן מיך פֿירן דיין האַנט,
 און מיך וועט האַלטן דיין רעכטע.
11 און זאָל איך זאָגן: לויטער פֿינצטערניש זאָל מיך באַדעקן,

און נאַכט זאָל דאָס ליכט פֿאַר מיר ווערן,
12 איז אויך פֿינצטערניש ניט פֿינצטער פֿאַר דיר,
 און נאַכט טוט אַזוי ווי דער טאָג לייכטן; אַזוי פֿינצטערקייט אַזוי
 ליכטיקייט.

13 וואָרום דו האָסט געשאַפֿן מייןע נירן,
 האָסט מיך געוועבט אין לייב פֿון מיין מוטער.
14 איך לויב דיך, וואָרום מוראדיק ווונדערלעך בין איך געמאַכט;
 ווונדערלעך זיינען דייןע ווערק,
 און מיין זעל ווייס דאָס וויל.

15 ניט פֿאַרהוילן איז געווען מיין געביין פֿאַר דיר,
 ווען איך בין געמאַכט געוואָרן אין פֿאַרבאַרגעניש
 געשטריקט געוואָרן אין טיפֿענישן פֿון דער ערד.
16 מיין אומגעפֿורעמט לייב האָבן געזען דייןע אויגן;
 יאָ, אין דיין בוך ווערן זיי אַלע אָנגעשריבן,
 די טעג ווען מע זאָל באַשאַפֿן ווערן,
 און איינער צווישן זיי איז געווען פֿאַר אים.

17 און ווי האָרב פֿאַר מיר זיינען דייןע טראַכטונגען, גאָט,
 ווי געוואַלטיק איז זייער מספר!
18 זאָל איך זיי ציילן, זיינען זיי מער פֿון זאַמד,
 זאָל איך דערגיין צום סוף, דאַרף מיין דויער זיין ווי דייןער.

19 ווען דו, גאָט, וואַלסט טייטן דעם רשע!
 און איר בלוטיק לייט, טוט זיך אָפֿ פֿון מיר!
20 די וואָס רעדן דיך אַרויס מיט אַ בייזער כוונה,
 דייןע פֿיינט וואָס דערמאָנען דיך צום פֿאַלשן.

21 פֿאַר וואָר, דייןע פֿיינט, גאָט, האָב איך פֿיינט,
 און מיט דייןע קעגנשטייער טו איך קריגן.
22 פֿיינט ביז גאָר האָב איך זיי פֿיינט,
 שונאים זיינען זיי ביי מיר.

23 פֿאַרש מיך, גאָט, און דערקען מיין האַרץ,
 פֿרוו מיך, און ווייס מייןע געדאַנקען;
24 און זע אויב אין מיר איז דאָ אַ פֿאַרדראַסיקער וועג,
 און פֿיר מיך אין דעם אייביקן וועג.

קמ

- 1 פֶּאָר דעם געזאַנגמייסטער; אַ מזמור פֿון דָּוִד.
 2 דערלייז מיך יהוה פֿון דעם שלעכטן מענטשן,
 פֿון דעם רויבמענטשן זאַלסטו מיך באַהיטן;
 3 די וואָס טראַכטן ביז אין האַרצן,
 אַלע טאַג העצן זיי מלחמות.
 4 זיי שאַרפֿן זייער צונג ווי אַ שלאַנג,
 גיפֿט פֿון אַן אַטערשלאַנג איז אונטער זייערע ליפֿן. סְּלָה.
 5 היט מיך, גאָט, פֿון די הענט פֿון דעם רָשע,
 פֿון דעם רויבמענטשן זאַלסטו מיך באַהיטן;
 די וואָס טראַכטן אומצושטויסן מײַנע טריט.
 6 די האַפֿערדיקע האַבן מיר אַ פֿאַסטקע אונטערגעלייגט, און שטריק,
 זיי האַבן אויסגעשפּרייט אַ נעץ לעבן שטעג,
 שטרויכלונגען האַבן זיי מיר געשטעלט. סְּלָה.
- 7 איך זאָג צו יהוה: מײַן גאָט ביסט דו;
 פֿאַרנעם, יהוה, דעם קול פֿון מײַנע געבעטן.
 8 גאָט דו האַר, די שטאַרקייט פֿון מײַן הילף,
 האַסט באַשירעמט מײַן קאַפּ אין טאַג פֿון באַוואַפֿענונג;
 9 זאַלסט ניט געבן, גאָט, די באַגערן פֿון דעם רָשע,
 זײַן כּוונה זאַלסטו ניט לאַזן אויספֿירן,
 אַז זיי זאָלן זיך דערהייבן. סְּלָה.
 10 דאָס גיפֿט פֿון מײַנע אַרומרינגלער,
 דאָס אומגליק פֿון זייערע ליפֿן זאָל זיי אַליין צודעקן.
 11 זאָלן פֿאַלן אויף זיי קוילן,
 אין פֿייער זאָל ער זיי וואַרפֿן,
 אין גריבער, אַז זיי זאָלן ניט אויפֿשטיין.
 12 דער צונגמענטש זאָל ניט באַשטיין אויף דער ערד,
 דעם ביזן רויבמענטשן, אים זאָל ער יאָגן צו פֿאַרשטויסונג.
 13 איך ווייס אַז גאָט וועט טאָן דאָס רעכט פֿון דעם אַרימאָן,
 די גערעכטיקייט פֿון די באַדערפֿטיקע.
 14 פֶּאָר וואַר, די צדיקים וועלן דאַנקען דיין נאָמען,
 די רעכטפֿאַרטיקע וועלן זיצן פֿאַר דיין פנים.

קמא

- 1 אַ מזמור פֿון דָּוִד. גאַט, איך רוף דיר, אייל צו מיר, פֿאַרנעם מיין קול, אַז איך רוף צו דיר.
- 2 זאַל באַשטיין מיין תפילה ווי ווירויך פֿאַר דיר, די אויפֿהייבונג פֿון מיינע הענט ווי דער קרבן פֿון אָוונט.
- 3 מאַך, גאַט, אַ היטונג אויף מיין מויל, גיב אַכט אויף דער טיר פֿון מיינע ליפֿן.
- 4 זאַלסט ניט נייגן מיין האַרץ צו אַ בייזער זאַך, צו טאַן טוונגען אין שלעכטיקייט מיט לייט וואָס ווערקן אומרעכט; און לאַמיק ניט עסן פֿון זייערע זיסע שפייזן –
- 5 זאַל מיך שלאָגן דער צדיק אויס גינציקייט, און מיך שטראַפֿן; מיין קאַפּ וועט ניט אַפּשטויסן דאָס טייערע אייל – וואָרום תמיד איז מיין תפילה אַקעגן זייערע בייזן.
- 6 זאַלן געשליידערט ווערן אָן אַ פֿעלדז זייערע ריכטער; און מע זאַל הערן מיינע ווערטער אַז זיי זיינען ליבלעך.
- 7 אַזוי ווי ווען מע שפּאַלט און ברעכט אויף די ערד, זיינען צעשאַטן אונדזערע ביינער ביים מויל פֿון אונטערערד.
- 8 וואָרום אויף דיר, גאַט דו האַר, זיינען מיינע אויגן; אין דיר שיץ איך מיך, זאַלסט ניט אויסגיסן מיין זעל.
- 9 היט מיך פֿון דער פּאַסטקע וואָס זיי האָבן מיר געשטעלט, און פֿון די שטרויכלונגען פֿון די אומרעכטווער.
- 10 זאַלן אַרײַנפֿאַלן אין זייערע נעצן די רשעים, בעת איך אליין וועל אַריבערגיין.

קמב

- 1 אַ באַטראַכטונג פֿון דָּוִד, ווען ער איז געווען אין דער הייל; אַ תפילה.
- 2 מיט מיין קול שריי איך צו גאַט, מיט מיין קול בעט איך צו גאַט.
- 3 איך גיס אויס פֿאַר אים מיין קלאַג, מיין נויט דערצייל איך פֿאַר אים.
- 4 ווען מיין געמיט פֿאַרגייט אין מיר, דו ווייסט דאָך מיין שטעג – אויף דעם וועג וואָס איך גיי,

הָאָבֶן זֵי מִיר אַ פֶּאָסְטִקֶע באַהאַלטן.

5 קוק רעכטס, און זע,

אַז איך האָב ניט קיין באַקענטן;
פֶּאַרלאָרן איז אַנטרינונג פֿון מיר,
קיינער פֿרעגט ניט אויף מיין זעל.

6 איך שריי צו דיר, גאָט,

איך זאָג: ביסט מיין באַשיצונג,
מיין טייל אין דעם לאַנד פֿון די לעבעדיקע.

7 פֶּאַרנעם מיין געשריי,

וואָרום איך בין געפֿאלן זייער;
זיי מיך מציל פֿון מיינע נאַכיאַגער,
וואָרום זיי זיינען שטאַרקער פֿון מיר.

8 צי אַרויס פֿון פֿעסטונג מיין זעל,

צו לויבן דיין נאָמען; דורך מיר וועלן די צדיקים זיך קריינען,
אַז דו וועסט מיר גוטס טאָן.

קמג

1 אַ מזמור פֿון דָּוִד.

גאָט, הער מיין תפילה, פֶּאַרנעם מיינע געבעטן,

אין דיין טריישאַפֿט ענטפֿער מיר, אין דיין גערעכטיקייט.

2 און זאָלסט ניט גיין אין משפט מיט דיין קנעכט,

וואָרום קיין לעבעדיקער קען ניט גערעכט זיין פֿאַר דיר.

3 וואָרום דער פֿיינט האָט גערודפֿט מיין זעל,

ער האָט צוגעדריקט צו דער ערד מיין לעבן,

ער האָט מיך אַרײַנגעזעצט אין פֿינצטערנישן,

ווי געשטאַרבענע פֿון לאַנג אָן.

4 און מיין געמיט פֿאַרגייט אין מיר,

מיין האַרץ ווערט באַנומען אין מיר.

5 איך האָב זיך דערמאָנט די טעג פֿון אַ מאָל,

איך האָב געטראַכט אָן אַל דיין טוונג;

אַן דעם ווערק פֿון דיין הענט טו איך קלערן.

6 איך האָב אויסגעשפּרייט מיינע הענט צו דיר,

מיין זעל ווי אַ פֶּאַרשמאַכט לאַנד צו דיר. סָלָה.

- 7 ענטפער מיר גיך, גאָט,
 מיין געמיט גייט אויס; זאָלסט ניט פֿאַרבאָרגן דיין פנים פֿון מיר,
 אַזיסט וועל איך געגליכן זיין צו די גענידערטע אין גרוב.
- 8 לאַז מיך הערן אין פֿרימאָרגן דיין חֶסֶד,
 וואָרום אויף דיר האָב איך מיך פֿאַרזיכערט.
 לאַז מיך וויסן דעם וועג וואָס איך זאל גיין,
 וואָרום צו דיר האָב איך אויפֿגעהויבן מיין זעל.
- 9 זיי מיך מציל, גאָט, פֿון מיינע פֿיינט;
 ביי דיר האָב איך מיך פֿאַרבאָרגן.
 10 לערן מיך צו טאָן דיין רָצוֹן,
 וואָרום דו ביסט מיין גאָט;
 דיין גוטער גייסט זאל מיך פֿירן
 אויף אַ גלייכן לאַנד.
- 11 פֿון דיין נאָמען וועגן, גאָט, זאָלסטו מיך אויפֿלעבן,
 אין דיין גערעכטיקייט זאָלסטו אַרויסציען פֿון נויט מיין זעל.
- 12 און אין דיין חֶסֶד זאָלסטו פֿאַרשניידן מיינע פֿיינט,
 און אונטערברענגן אַלע וואָס דריקן מיין זעל,
 וואָרום איך בין דיין קנעכט.

קמד 1 פֿון דוֹדן.

- געלויבט איז גאָט מיין פֿעלדז,
 וואָס לערנט מיינע הענט צו קריג,
 מיינע פֿינגער צו מלחמה.
- 2 מיין גענאָד און מיין פֿעסטונג,
 מיין טורעם און דער וואָס מאַכט מיך אַנטרינען:
 מיין שילד און דער וואָס איך שיץ מיך אין אים,
 דער וואָס אונטערטעניקט מיין פֿאַלק אונטער מיר.
- 3 גאָט, וואָס איז דער מענטש, אַז דו זאָלסט זיך קימערן אום אים?
 און אַ מענטשנקינד, אַז דו זאָלסט אַכטן אויף אים?
- 4 אַ מענטש איז געגליכן צו אַ הויך,
 זיינע טעג זיינען ווי אַ שאַטן וואָס פֿאַרגייט.
- 5 גאָט, נייג דייןע הימלען און זאָלסט אַראָפּנידערן,
 ריר אָן די בערג, און זיי זאלן רייכערן.

- 6 בליץ אַרויס אַ בליץ, און זאַלסט זיי צעשפּרייטן,
שיק דיִינע פֿיילן, און פֿאַרטומל זיי.
- 7 שטרעק אויס דיִינע הענט פֿון דער הייך,
רייס מיך אַרויס און זיי מיך מציל פֿון וואַסערן גרויסע,
פֿון דער האַנט פֿון פֿרעמדגעבאַרענע,
8 וואָס זייער מויל רעדט פֿאַלשקייט,
און זייער רעכטע האַנט איז אַ רעכטע האַנט פֿון ליגן.
- 9 גאַט, אַ ניי געזאַנג וועל איך דיר זינגען,
אויף אַ גיטאַר פֿון צען סטרונעס וועל איך שפּילן צו דיר,
10 וואָס גיסט הילף צו די מלכים,
וואָס רייסט אַרויס דוד זיין קנעכט פֿון דער בייזער שווערד.
- 11 רייס מיך אַרויס און זיי מיך מציל פֿון דער האַנט פֿון
פֿרעמדגעבאַרענע,
וואָס זייער מויל רעדט פֿאַלשקייט,
און זייער רעכטע האַנט איז אַ רעכטע האַנט פֿון ליגן.
- 12 וואָס אונדזערע זין זיינען
ווי אויפֿגעוואַקסענע פֿלאַנצן אין זייער יוגנט; אונדזערע טעכטער ווי
ווינקלזייילן
געשניצט לויט דעם בוי פֿון אַ טעמפל;
13 אונדזערע שפּייכלערס פֿול,
אַרויסגעבנדיק אַלערליי מינים;
אונדזערע שאַף אין טויזנטן,
אין צענטויזנטן, אויף אונדזערע פֿעלדער;
14 אונדזערע אַקסן באַלאַדן;
קיין בראַך, און קיין מינערונג,
און קיין וויגעשריי אין אונדזערע גאַסן –
15 וויל צו דעם פֿאַלק וואָס ביי אים איז אַזוי,
וויל צו דעם פֿאַלק וואָס יהוה איז זיין גאַט.

קמה 1 אַ לויבונג פֿון דודן.
איך וועל דיך דערהייבן, מיין גאַט דער קיניג,
און בענטשן דיין נאָמען אייביק און שטענדיק.

- 2 אַלע טאָג וועל איך דיך בענטשן,
און רימען דיין נאָמען אייביק און שטענדיק.
- 3 גרויס איז גאָט און זייער גערימט,
און זיין גרויסקייט איז ניט צו דערפֿאַרשן.
- 4 אַ דֹר צו אַ דֹר וועט לויבן דיִינע מעשִׁים,
און דיִינע גבורות וועלן זיי אָנזאָגן.
- 5 די פּראַכטיקע שיינקייט פֿון דיין גלאַנץ,
און די מעשִׁיות פֿון דיִינע ווונדער וועל איך דערציילן.
- 6 און פֿון דער שטאַרקייט פֿון דיִינע פֿאַרכטיקע אויפֿטוען וועט מען רעדן,
און דיין גרויסקייט, זי וועל איך פֿאַרציילן.
- 7 די דערמאָנונג פֿון דיין גרויס גוטסקייט וועט מען אַרויסזאָגן,
און דיין גערעכטיקייט וועט מען באַזינגען.
- 8 לייטזעליק און דערבאַרימדיק איז גאָט,
איינגעהאַלטן אין צאָרן און גרויס אין גענאָד.
- 9 גוט איז גאָט צו אַלעמען,
און זיין רחמנות איז אויף אַלע זיינע ווערק.
- 10 דיך וועלן לויבן, גאָט, אַלע דיִינע ווערק,
און דיִינע פֿרומע וועלן דיך בענטשן.
- 11 די פּראַכט פֿון דיין מלוכה וועלן זיי דערציילן,
און פֿון דיין גבורה וועלן זיי רעדן;
- 12 צו לאָזן וויסן די מענטשנקינדער זיינע גבורות,
און די פּראַכטיקע שיינקייט פֿון זיין מלוכה.
- 13 דיין מלוכה איז די מלוכה פֿון אַלע אייביקייטן,
און דיין געוועלטיקונג איז אין אַלע דֹר-דורות.
- 14 גאָט לענט אונטער אַלע געפֿאַלענע,
און שטעלט אויף אַלע געבויגענע.
- 15 די אויגן פֿון אַלעמען קוקן אויס אויף דיר,
און דו גיסט זיי זייער עסן אין זיין צייט.
- 16 עפֿנסט דיין האַנט,
און זעטיקסט יעטוועדער לעבעדיקן מיט גוטויליקייט
- 17 גערעכט איז גאָט אין אַלע זיינע וועגן,
און גענאָדיק אין אַלע זיינע מעשִׁים.
- 18 גאָט איז נאָנט צו אַלע וואָס רופֿן אים,
צו אַלע וואָס רופֿן אים מיט אמת.
- 19 ער טוט דעם רצון פֿון די וואָס פֿאַרכטן אים,
און זייער געשריי הערט ער צו, און העלפֿט זיי.

20 גאָט באַהיט אַלע וואָס האָבן אים ליב,
און אַלע רשעים וועט ער פֿאַרטיליקן.
21 דעם לויב פֿון גאָט זאל רעדן מיין מויל,
און יעטוועדער לייב זאל בענטשן זיין הייליקן נאָמען
אייביק און שטענדיק.

קמו 1 הַלְלוּיָהּ.
לויב גאָט, מיין זעל; איך וועל לויבן גאָט כל-זמן איך לעב,
2 איך וועל זינגען צו מיין גאָט ווי לאַנג איך בין.
3 איר זאָלט אייך ניט פֿאַרזיכערן אויף פֿירשטן,
אויף אַ מענטשנקינד וואָס ניטאָ ביי אים קיין הילף.
4 גייט אויס זיין אָטעם, קערט ער זיך אום צו זיין שטויב;
אין יענעם טאָג גייען אונטער זיינע טראַכטונגען.
5 וווּיל צו דעם וואָס דער גאָט פֿון יעקב איז זיין הילף,
וואָס זיין אויסקוק איז אויף יהוה זיין גאָט,
6 וואָס האָט געמאַכט דעם הימל און די ערד,
דעם ים, און אַלץ וואָס אין זיי;
דער וואָס היט טריישאַפֿט אויף אייביק;
7 וואָס טוט רעכט צו די געדריקטע,
וואָס גיט ברויט צו די הונגעריקע.
8 גאָט בינדט אָפֿ די געבונדענע,
גאָט מאַכט זעעדיק די בלינדע,
גאָט שטעלט אויף די געבויגענע,
גאָט האָט ליב די גערעכטע.
9 גאָט באַהיט די פֿרעמדע;
דעם יתום און די אלמנה ריכט ער אויף,
און דעם וועג פֿון די רשעים פֿאַרדרייט ער.
10 יהוה וועט קיניגן אויף אייביק,
דיין גאָט, ציון, אויף דור-דורות.
הַלְלוּיָהּ.

קמז 1 הַלְלוּיָהּ;

וואַרום גוט איז זינגען צו אונדזער גאָט,

וואַרום עס איז ליבלעך;

שיין איז דאָס לויבן.

2 גאָט בויט ירושלים,

די פֿאַרשטויסענע פֿון ישראל וועט ער איינזאַמלען;

3 דער וואָס היילט די צעבראַכענע הערצער,

און פֿאַרבינדט זייערע ווונדן.

4 ער ציילט דעם מספר פֿון די שטערן,

זיי אַלע מיט נעמען רופֿט ער אָן.

5 גרויס איז אונדזער האַר און מאַכטיק אין כּוח,

ניטאָ קיין שיעור צו זיין פֿאַרשטאַנדיקייט.

6 גאָט ריכט אויף די געדריקטע,

ער דערנידערט די רשעים ביז דער ערד.

7 זינגט צו יהוה מיט דאַנק,

שפּילט צו אונדזער גאָט אויף דער האַרף.

8 דער וואָס באַדעקט דעם הימל מיט וואַלקנס,

וואָס ברייט אָן רעגן פֿאַר דער ערד,

וואָס באַשפּראַצט די בערג מיט גראַז.

9 ער גיט דער בהמה איר שפּייז,

די קינדער פֿון ראַב וואָס רופֿן.

10 ניט די גבורה פֿון דעם פֿערד באַגערט ער,

ניט די שענקלען פֿון דעם מאַן וויל ער.

11 גאָט וויל די וואָס פֿאַרכטן אים,

די וואָס האַרן אויף זיין חֶסֶד.

12 גיב אַ שבַּח צו יהוה, ירושלים,

לויב דיין גאָט, ציון.

13 וואַרום ער האָט געשטאַרקט די ריגלען פֿון דייע טויערן,

ער האָט געבענטשט דייע קינדער אין דיר;

14 דער וואָס גיט דיין געמאַרק שלום,

דיך זעטיקט מיט פֿעטס פֿון ווייץ;

15 דער וואָס שיקט זיין אַנזאַג אויף דער ערד –

אויף גיך לויפֿט זיין וואָרט;

16 דער וואָס גיט שניי אַזוי ווי וואַל,

- פֶּרָאָסֶט ווי אַש טוט ער שפּרײַטן.
17 ער וואָרפֿט זײַן אײַז אַזוי ווי ברעקלעך;
 פֶּאָר זײַן קעלט ווער קען באַשטיין?
18 ער שיקט זײַן וואָרט, און מאַכט זיי צעגײן;
 ער מאַכט בלאַזן זײַן ווינט, רינען וואַסערן.
19 ער זאָגט זײַנע ווערטער צו יעקב,
 זײַנע חוקים און זײַנע געזעצן צו ישׂראל.
20 ער האָט אַזוי ניט געטאַן צו קיין פֶּאַלק,
 און געזעצן, דערפֿון ווייסן זיי ניט.
 הַלְלוּיָהּ.

קמח 1 הַלְלוּיָהּ.

- לויבט גאָט, פֿון די הימלען,
 לויבט אים אין די הייכן.
2 לויבט אים, אַלע זײַנע מלאכים;
 לויבט אים, אַלע זײַנע חילות.
3 לויבט אים, זון און לבנה;
 לויבט אים, אַלע ליכטיקע שטערן.
4 לויבט אים, די הימלען פֿון די הימלען,
 און די וואַסערן וואָס איבער די הימלען.
5 זאָלן זיי לויבן דעם נאָמען פֿון גאָט,
 וואָרום ער האָט באַפֿוילן, און זיי זײַנען באַשאַפֿן געוואָרן.
6 און ער האָט זיי אויפֿגעשטעלט אויף שטענדיק, אויף אייביק;
 ער האָט געשטעלט אַ געזעץ וואָס זאָל ניט פֶּאַרגײן.
7 לויבט גאָט, פֿון דער ערד,
 איר ים-חיות און אַלע תּהומען;
8 פֿײַער און האַגל, שניי און נעבל;
 דער שטורעמוינט וואָס טוט זײַן וואָרט;
9 בערג און אַלע הייכן,
 פֿרוכטביימער און אַלע צעדערן;
10 חיות און אַלע בהמות,
 שרצים און געפֿליגלטע פֿויגלען;
11 מלכים פֿון דער ערד און אַלע פֶּעלקער,

הָאָרֶן און אַלע ריכטער פֿון דער ערד;
12 בחורים און אויך יונגפֿרויען,
זקנים מיט יינגלעך.
13 זיי זאָלן לויבן דעם נאָמען פֿון גאָט,
וואָרום זיין נאָמען אַליין איז דערהויבן;
זיין גלאַנץ איבער ערד און הימל.
14 און ער האָט דערהייכט דעם האָרן פֿון זיין פֿאַלק –
אַ לויב פֿאַר אַלע זיינע פֿרומע,
פֿאַר די קינדער פֿון ישׂראל,
דעם פֿאַלק וואָס איז אים נאָנט.
הַלְלוּיָהּ.

קמט 1 הַלְלוּיָהּ.

זינגט צו גאָט אַ ניי געזאַנג,
זיין לויב אין דער איינזאַמלונג פֿון די פֿרומע.
2 זאָל זיך פֿרייען ישׂראל מיט זיין באַשעפֿער,
די קינדער פֿון ציון זאָלן לוסטיק זיין מיט זייער מלך.
3 זאָלן זיי לויבן זיין נאָמען מיט טאַנץ,
מיט פויק און האָרף זאָלן זיי שפּילן צו אים.
4 וואָרום גאָט באַוויליקט זיין פֿאַלק,
ער באַשיינט די געדריקטע מיט הילף.
5 זאָלן די פֿרומע זיך פֿרייען אין כְּבוֹד,
זאָלן זיי זינגען אויף זייערע געלעגערס.
6 דערהייבונגען פֿון גאָט אין זייער קעל,
און אַ צווייטאַרפֿיקע שווערד אין זייער האַנט,
7 צו טאָן אַ נקמה אָן די פֿעלקער,
שטראָפֿונגען אויף די אומות;
8 צו שמידן זייערע מלכים אין קייטן,
און זייערע אָנגעזעענע אין אייזערנע רינגען;
9 צו טאָן אויף זיי דעם אָנגעשריבענעם משפט.
שיין וועט דאָס זיין פֿאַר אַלע זיינע פֿרומע.
הַלְלוּיָהּ.

- קנ** 1 הַלְלוּ־יָהּ.
לויבט גאַט אין זיין הייליקטום,
לויבט אים אין זיין מאַכטיקן הימל.
2 לויבט אים וועגן זיינע גבורות,
לויבט אים לויט זיין פֿיל גרויסקייט.
3 לויבט אים מיט בלאַזונג פֿון שופֿר,
לויבט אים מיט גיטאַר און האַרף.
4 לויבט אים מיט פֿויק און טאַנץ,
לויבט אים מיט סטרונעס און פֿלייט.
5 לויבט אים מיט קלינגעדיקע צימבלען,
לויבט אים מיט הילכיקע צימבלען.
6 אַלץ וואָס אָטעמט זאָל לויבן יָהּ.
הַלְלוּ־יָהּ.